

VI
TU LÊN

MONG MUỐN

VINH HẠNG

IMMORTALS AFTER DEATH

KRESLEY
♦ COLE ♦

NGƯỜI DỊCH: LUCIFERMEO
TRUYENFULLON

Mục lục

Chương 1+1: Mở Đầu

Chương 1+2

Chương 1+3

Chương 1+4

Chương 2+1

Chương 2+2

Chương 2+3

Chương 3+1

Chương 3+2

Chương 3+3

Chương 3+4

Chương 4+1

Chương 4+2

Chương 5+1

Chương 5+2

Chương 5+3

Chương 5+4

Chương 6+1

Chương 6+2

Chương 6+3

Chương 6+4

Chương 7+1

Chương 7+2

Chương 8+1

Chương 8+2

Chương 8+3

Chương 9+1

Chương 9+2

Chương 9+3

Chương 10+1

Chương 10+2

Chương 11

Chương 12+1

Chương 12+2

Chương 13

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Mở Đầu

Nguồn gốc loài Valkyrie

Giữa làn tuyết đẫm máu, một chiến binh đơn độc khuyu gối, cơ thể yếu đuối run rẩy. Tuy nhiên, cánh tay nàng vẫn giương kiếm trước binh đoàn gần đến.

Chiếc áo giáp bằng sắt móp méo nuốt trọn thân hình bé nhỏ của nàng.

Gió gào rú từng cơn, khiến mái tóc nàng tung bay, nhưng nàng vẫn nghe được tiếng “tưng” khi một tên nhả dây cung. Nàng cất tiếng hét trong cơn thịnh nộ; mũi tên đâm thủng chính giữa áo giáp nàng, lực đánh hất người nàng ra sau.

Mũi tên ấy đã đi xuyên qua lớp kim loại, chạm hờ được đến xương ức của nàng, đủ để mỗi nhịp tim là một lần trái tim nàng chạm đến đầu nhọn mũi tên. Nhịp tim đập dừng cảm của chính nàng đang khiến nàng chết dần chết mòn.

Nhưng tiếng hét của nàng đã đánh thức hai vị thần đang chìm trong giấc ngủ cùng nhau suốt một thập kỉ lạnh lẽo khắc nghiệt gần đây. Âm thanh ấy đã khuấy động họ, khiến họ nhìn xuống người thiếu nữ, thấy ngọn lửa can đảm rực rỡ cháy trong đôi mắt nàng. Cả đời nàng là quãng thời gian tràn đầy lòng dũng cảm và quyết tâm, nhưng ánh sáng ấy mờ dần khi cái chết cận kề, và họ thương tiếc nó.

Freya (*), vị nữ thần, thì thầm rằng họ nên giữ sự can đảm ấy bất diệt bởi vì nó rất quý giá.

Woden (*) đồng ý, và cùng nhau họ mang tia sét xuyên qua thỉnh không để đánh vào người trinh nữ đang dần chết.

(*). Wóden, Freya: hai vị thần cai trị tất cả các thần trong thần thoại Bắc Âu.

Tia sáng ấy dữ dội, rất lâu sau mới tan đi và làm cho cả binh đoàn kia run sợ.

Khi bóng tối lại phủ lên một lần nữa, nàng trinh nữ tinh dậy không thương tích trong một nơi lạ lẫm. Thân thể nàng lành lặn, nhân kiếp hữu hạn của nàng không thay đổi. Nhưng không lâu sau, nàng sẽ hạ sinh một đứa con gái bất tử – người con gái mà sở hữu sự dũng cảm của nàng, trí thông minh ranh mãnh của Woden với bản tính vui vẻ với vẻ đẹp yêu tinh của Freya. Dù người con này hấp thụ năng lượng của tia sét để làm nguồn dinh dưỡng, cô cũng thừa kế tính kiêu ngạo từ Woden và niềm đam mê học hỏi từ Freya – những điều chỉ khiến họ cưng chiều nàng hơn.

Hai vị thần thấy thỏa mãn còn người trinh nữ yêu quý đứa con đầu lòng của mình. Thế nhưng khi một thời đại lại thoãn thoắt trôi qua, các vị thần nghe thấy tiếng kêu can đảm của một người phụ nữ khác khi nàng chết trong cuộc chiến chống lại kẻ thù đen tối. Nàng không phải thuộc về loài người, mà nàng là Furie, một loài trong The Lore – một tầng lớp xã hội gồm các giống loài thông minh đã thuyết phục con người rằng họ chỉ là tồn tại trong trí tưởng tượng. Giây phút sơ hở đã khiến sinh vật ấy trả giá – trong đêm tối lạnh giá, hơi thở nàng đã không còn hiện hữu.

“Sánh của chúng ta rất rộng, tuy nhiên gia đình chúng ta lại nhỏ,” Freya nói, mắt nàng lấp lánh, ánh sáng rực rỡ đến mức một thủy thủ ở phương Bắc bị chói lòa bởi các vì sao trong phút chốc mà suýt nữa lạc lối.

Woden nghiêm nghị nắm lấy tay nàng, không nỡ từ chối lời đề nghị ấy. Những kẻ xung quanh con Furie đang chết dần ấy lại nhìn thấy tia sét xé toạc bầu trời một lần nữa.

Và nó sẽ giáng xuống lần nữa và nữa trong những năm sau đó, tiếp tục đến khi những nữ chiến binh – dù là con người, demon, tiên cá, người biển hình hay các sinh vật dũng cảm khác trong The Lore – biết cầu nguyện chúng đến khi họ chết.

Từ đó, giống loài Valkyrie ra đời.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

Năm năm trước

Lâu đài Núi Oblak, nước Nga

Nếu con ma ca rồng quá khổ kia không ngừng nhìn chăm chăm vào mặt cô, thì ngay cả khả năng điều khiển kiếm xấu xa ấy của hãn cũng sẽ không đủ để giữ đầu hãn trên cổ.

Dòng suy nghĩ ấy làm Myst, một người bất tử được biết đến là Kẻ Được Khao Khát, cười toe toét trong tư thế cuộn tròn trên khung cửa sổ phòng giam. Tựa vào những thanh chắn đã được củng cố, cô quan sát hai đội quân ma cà rồng chiến đấu bên dưới, thái độ chẳng khác mấy với khi quan sát đội trống kèn.

Vị tư lệnh tội nghiệp với bờ vai rộng và mái tóc đen nhánh của hãn đang chuẩn bị tham gia vào một quân đoàn những kẻ khác, những người đàn ông mà cảnh tượng cuối cùng trên Trái Đất họ nhìn thấy sẽ là khuôn mặt tươi cười của cô –

Cô nhú mày khi hãn ta nhanh chóng cúi người rồi chém đôi kẻ thù của hãn. Hãn là một người đàn ông to lớn, ít nhất là cao khoảng 1m95, nhưng thân thể hãn lại nhanh nhẹn đến ngạc nhiên. Nghiêng đầu, cô soi kỹ hãn. Hãn ta giỏi. Cô biết đánh nhau, cũng thích kiểu đánh của hãn. Chơi xấu. Hãn sẽ vung kiếm lên, rồi đánh bằng nắm đấm, hay cúi người khi kẻ khác

chém hấn, rồi mới thực cùi chỏ. Quan sát hấn khiến cô vui vẻ, nhưng có gì mà cô sẽ không đổi chữ để có thể đích thân đánh ở dưới đó. Ngay giữa trận chiến. Chống lại cả hai phía. Chống lại hấn.

Cô đánh còn xấu hơn.

Ánh nhìn của hấn cứ lạc về phía cô, và có một lần hấn đã giết người ngay cả khi mắt còn trên người cô. Cô đã gửi hấn một nụ hôn gió, như một món quà cho kẻ thắng trận.

Hấn còn tranh thủ liếc lại, thậm chí trong những lúc đang lớn tiếng ra lệnh và chỉ huy quân đội ma cà rồng xung quanh hấn, tỏ ra sự thông minh về chiến thuật. Cô nghiên cứu cảnh tượng ấy, thái độ như thể đang xem Decisive Battles trên kênh A&E, cùng lúc bất đắc dĩ chấp nhận tính hiệu quả của lựu đạn acid và súng ống quân đội hấn dùng.

Những sinh vật thuộc giới Lore khinh bỉ những vũ khí do con người chế tạo. Kẻ duy nhất những thứ đó có thể giết là con người, mà giết như thế thì lấy gì làm thú vui. Tuy nhiên cái vấn đề về đạn – ngoài biệc có thể phá hoại những bộ y phục sang trọng, chúng còn có thể đả thương và khiến những kẻ bất tử tê liệt trong vài giây quý giá. Đủ lâu để những kẻ chơi xấu lấy đầu của bạn. Lập lại việc đó đủ lần, chúng có thể góp phần chiếm được một lâu đài “không-thể-chiếm-được”, như của Ivo Kẻ Tàn Ác.

Myst chẳng quan tâm nếu Ivo, kẻ đã giam giữ và hành hạ cô, sắp bị đánh bại bởi tên tư lệnh này với những vũ khí hiện đại cấm đoán của hấn. Hoàn cảnh của cô cũng chẳng sẽ thay đổi, do những kẻ phản động này, tức những con người bị biến đổi được biết là Forbearers, vẫn là ma cà rồng. Kẻ thù không đội trời chung vẫn là kẻ thù không đội trời chung, mãi chỉ là kẻ thù không đội trời chung ...

Tiếng nổ vang lên làm rung chuyển lâu đài, khiến từng trận vôi gạch đổ nát thoang thoảng rơi xuống từ trần phòng giam của Myst. Bọn sinh vật hạ

đăng trong những phòng giam tối tăm dọc hành lang hú lên trong cơn giận bất lực, từng cú nổ nối tiếp nhau là mỗi lúc âm thanh ấy tăng cao, cho tới khi mọi việc ... kết thúc. Im lặng. Dư chấn xuất hiện đây và đó, hay tiếng khóc thút thít âm nín vang lên ...

Bức tường thành sụp đổ, dân cư của nó cũng biến mất – bằng cách trace, cách giới Lore gọi hành động dịch chuyển tức thời (*) – bỏ lại không gì hơn là không khí và tư liệu bị đốt cháy về Đoàn Quân chúng.

(*) teleport: khả năng biến mất ngay tức khắc tại nơi này rồi xuất hiện tại nơi khác

Cô có thể nghe tiếng quân phản động lục soát bên trong nơi này, nhưng nếu ai hỏi, cô sẽ nói họ sẽ chẳng thể tìm thấy bất kì kẻ thù nào đâu. Dân chúng trong đây không phải là cái loại chiến – đấu – đến – chết, nói đúng hơn thì phải là loại đánh rồi bỏ chạy, bỏ chạy để sống ngày nào tốt ngày đó thôi.

Không lâu sau đó, cô nghe tiếng bước chân mang bột nặng nề trên sàn đá của ngục giam và biết đó là tên tư lệnh. Hắn ta tiến thẳng đến rồi đứng trước phòng giam của cô.

Từ tư thế cuộn người trên cửa sổ của mình, cô được nghiên cứu con ma cà rồng tại khoảng cách gần hơn. Mái tóc đen của hắn dày thẳng, lò xo xòa che khuất khuôn mặt hắn, chắc là vì hắn đã dùng dao để cắt nó xuống từ hàng tháng trước, hơn nữa thì từ đó chưa bao giờ nhớ đến việc đem nó đi cắt lại. Hắn dùng một số dây bện nhỏ để tết các túm tóc, tránh chúng cản tầm nhìn của hắn. Tay hắn đầy sẹo, cơ thể hắn mạnh mẽ và rắn chắc. Cô muốn nỉ non vài tiếng – vì rõ ràng ai đó chọn lọc quân đội đã mang đến một vị tư lệnh đàn ông quá đỗi.

“Xuống đây và lộ diện.” Giọng trầm thấp. Giọng Nga, âm hưởng của những kẻ có tiền, quý phái.

“Không thì sao? Anh sẽ đưa tôi vào ngục tù à?”

“Tôi có thể sẽ thả cô.”

Cô đã đứng trước những thanh chắn trước khi hắn có thời gian hạ tầm nhìn xuống từ khung cửa sổ. Có phải cái cảm vuông vức của hắn đã lỏng đi một chút không? Cô dò nghe nhịp đập nhanh lên của tim hắn nhưng chẳng thể nghe thấy gì. Vậy tên ma cà rồng này độc thân à? Mắt hắn không bị chút đỏ phủ mờ nào, màu đỏ mà sự khát máu, có nghĩa là hắn ta chưa bao giờ hút máu một sinh vật đến chết. Nhưng cũng đúng thôi khi tất cả Forbearer (*) đều kiên nhẫn hút máu từ mọi nguồn sống.

(*) forbearer: bắt nguồn từ từ "forbear" nghĩa là kiềm chế - tức là khả năng kiềm chế bản tính hút máu của ma cà rồng

Khi hắn ta nhìn đến khuôn mặt cô tại cự li gần, chiếc chìa khóa không lập tức đút vào ổ như thường lệ, nhưng môi hắn hé mở, lộ ra cho cô thấy cặp răng nanh. Tất nhiên đến cả răng nanh của hắn cũng phải gọi cảm rồi – so với răng nanh của con người thì cũng chẳng hô ra nhiều hay dài hơn bao nhiêu.

Khi cô nhìn đến vết sẹo lõng lầy cắt ngang qua đôi môi hắn, sét đánh ngay bên ngoài, nhưng hắn ta ngay cả giật mình hay ngược lên cũng không làm – hắn đang quá bận say đắm ngắm cô.

Những vết sẹo, hay bất cứ minh chứng đau đớn nào bên ngoài, thu hút Myst. Đau đớn sẽ tôi luyện nên sức mạnh. Sức mạnh có thể sinh ra điện tích. Tên này có thể cho cô điều đó.

Thậm chí việc hắn bị mất một con mắt dưới mớ tóc đó cũng có thể.

Cô kiềm chế một tiếng rừ ở cổ, tay cô nhanh chóng vươn ra để vén tóc hắn. Nhưng hắn nhanh nhẹn chụp được cổ tay cô. Cô cong một ngón tay tạo thành cử chỉ mời gọi, và một lúc sau hắn thả tay cô, cho phép cô vươn

tới. Cô vén tóc hẳn, làm lộ ra khuôn mặt cứng rắn, rất đàn ông, bị phủ đầy đá mạt và tro từ cuộc chiến.

Hắn ta vẫn sở hữu cả hai mắt và chúng rất mãnh liệt. Màu xám của hợp kim người ta dùng để đúc súng.

Khi bàn tay cô buông xuống, hẳn nhú mày, có thể trước hứng thú rành rành của cô, hay cũng có thể trước những ngón tay đang vuốt ve thanh chắn một cách mời gọi khi cô nhìn chăm chăm môi hẳn. Cô ngạc nhiên trước vẻ gợi tình của nó, đặc biệt khi con ma cà rồng này có thể dùng nó để đả thương cô.

Sợi dây nhẫn bằng vàng cô đã đeo quanh hông suốt một thiên niên kỉ qua bỗng cảm thấy nặng trên người.

“Cô thuộc loài gì?” hẳn dùng tông giọng thấp dễ chịu của mình mà hỏi. Cô nhận ra ngay lúc đó rằng hẳn không có giọng Nga, mà giọng hẳn thuộc về nước láng giềng Estonia. Vị tướng này đến từ Estonia, có thể nói hẳn là người Nga-Bắc Âu, tuy nhiên cô chắc rằng hẳn sẽ không thích cách miêu tả đó đâu (*).

(*) Trong cuộc đại chiến Bắc Âu (1700-1721) tức khoảng thời gian anh sống, Nga Hoàng châm ngòi cuộc chiến chiếm lãnh thổ của các nước thuộc Thụy Điển ở vùng Bắc Âu, trong đó có Estonia gần với lãnh thổ Nga. Cuối cùng Nga giành chiến thắng, Estonia chịu tổn thất không nhỏ, nên anh có định kiến với nước Nga.

Cô nhú mày trước câu hỏi đó, rồi vén tóc, để lộ cặp tai có đỉnh nhọn. “Vẫn không biết?” Cô hé miệng rồi dùng lưỡi chạm nhẹ vào cặp răng nanh nhỏ kém phát triển hơn chút của cô. Vẫn không nhận thức được.

Quả thật, lời đồn đãi là sự thật. Đây, một lãnh đạo trong đội quân này, rất có thể là một tướng quân, thế mà không hề biết chút nào rằng cô chính là kẻ thù không đội trời chung của hẳn. Hẳn chắc hẳn sẽ nghĩ cô là yêu tinh,

hay là nữ thần của tự nhiên. Cô thà bị coi là yêu tinh thì hơn bởi vì cô sẽ chết mất nếu bị nhầm thành một trong những con điểm ấy –

Cô lắc đầu. Miễn là hăn còn không biết được cô là Valkyrie ngày nào thì càng tốt cho cô ngày đó thôi.

Giết những kẻ Forbearer kém hiểu biết này đối với chị em cô sẽ dễ dàng thôi. Quá dễ đi đó chứ. Gần như là món quà riêng bí mật của ông già Noel dành cho họ vậy.

Myst đã mới vừa chứng thực những lời đồn trong giới Lore, những lời đồn về cùi chỏ và mông (*), và việc đoàn quân này thiếu khả năng phân biệt giữa hai thứ đó.

(*) elbows and asses: hình như là bắt nguồn từ một quiz trên mạng bắt phân biệt giữa hình ảnh cùi chỏ gập lại với bờ mông, nghe đơn giản nhưng thật ra hai hình ảnh đó khá tương tự nhau.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 1+3

“Cô là ai?” Nikolai Wroth lại gặng hỏi, ngạc nhiên trước giọng nói vững vàng của bản thân.

Lúc anh nhìn thân ảnh cô bước ra ánh sáng, anh thấy như muốn thờ hắt một hơi ngây ngốc – giả sử loài của anh có hô hấp – bởi vẻ đẹp của cô chói lòa, vẻ đẹp mà từ xa nơi chiến trường anh chỉ có thể thoáng nhìn thấy. Gương mặt ấy đã thu hút anh đến mức bất cần quên cả hiểm nguy trước mắt.

Dù cô có cho rằng anh nhận biết được loài của mình, tất cả những gì anh có thể khẳng định là cô không phải con người, và anh cũng chẳng biết tí gì về thân phận của cô. Hình dáng hai lỗ tai nói lên cô là yêu tinh, nhưng cô lại có cặp ranh nanh nhỏ nhất anh từng thấy.

“Thả tôi ra,” sinh vật ấy nói. Làn da không chút tì vết, môi hồng như san hô, tóc đỏ như lửa. Cặp mắt đang tán thưởng anh là một màu xanh lá khó thể tưởng tượng.

Cái cách mà cô nắm lấy hai song sắt ấy rất mời gọi – tất cả mọi thứ về cô đều rất ... mời gọi.

“Thề trung thành với vua của tôi, rồi tôi sẽ thả cô.”

“Tôi không thể làm vậy, nhưng anh cũng chẳng có quyền gì giữ tôi lại ở đây.”

Em trai anh Murdoch chọn ngay lúc ấy để đi ngang qua, nhướng mày trước phát hiện của Wroth, lăm băm, “Ôi Chúa ơi,” bằng tiếng Estonia. Rồi nó đi tiếp. Tại sao Wroth không thể làm điều tương tự?

“Tên cô là gì?” Anh không quen khi câu hỏi của mình không được đáp lại.

Lại vuốt ve song sắt thêm một cái. “Anh muốn nó là gì nào?”

Anh nhăn mặt. “Cô có phải là ma cà rồng không?”

“Lần cuối tôi kiểm tra lại thì không.” Chất giọng cô rất gợi tình. Anh không thể xác định giọng của cô đến từ nơi nào, nhưng nó luôn kéo dài, lại ngọt như mật ong.

“Cô có mang ác ý đến chúng tôi không?”

Cô xua xua tay. “Ồ, Chúa ơi, có chứ! Tôi yêu, yêu, yêu việc giết những con đĩ làm sao!”

“Vậy thì rục xương ở đây đi.” Làm như cô có thể giết một con ma cà rồng vậy. Chiều cao của cô chỉ hơn một mét rưỡi, thân hình cô lại mong manh – ngoại trừ bộ ngực đầy đà được chiếc áo thun bó ôm sát người.

Ngay trước lúc anh định xoay người, anh thấy đôi mắt cô thu hẹp. “Tôi nghĩ thấy mùi khói đấy,” cô gọi với theo. “Ivo Tàn Ác đã đốt sạch kho dữ liệu trước khi hấn bỏ chạy, đúng không?”

Wroth sửng người, hai tay nắm chặt vì anh buộc lòng phải quay lại.

“Phải,” anh nghiêng răng ra, một lần nữa đứng trước phòng giam.

“Và quân đội của vị vua mới này chỉ toàn là Forbearer – tức những con người đã bị biến đổi đúng không? Nhưng chắc sẽ không vấn đề gì. Tôi chắc rằng vị vua này có hiểu biết rất rộng về danh sách dài ngoằn những kẻ thù của Đoàn Quân trong giới Lore. Anh ta sẽ chẳng cần những tư liệu được tích trữ hàng nghìn năm qua ở lâu đài này đâu. Thật ra, tôi rất chắc rằng đó không phải là lí do anh chọn căn cứ đóng quân này trong bốn cái khác, bao gồm cả đế đô.”

Làm sao cô ta có thể biết rõ kế hoạch của họ như vậy?

Wroth có thể lên kế hoạch chiến đấu cùng phục kích bao vây – anh được thăng cấp chỉ dựa vào những chiến công của mình – nhưng anh không hề biết gì về thế giới này để có thể cải cách quân ngũ. Không may thay, anh cũng không phải là người duy nhất.

Kẻ mù dẫn lối cho kẻ mù. Khi mà họ đã tìm thấy kho tư liệu bị biến thành đồng tro tàn bốc khói, đó là những gì Kristoff đã lầm nhẫm.

“Cô muốn mặc cả sự tự do của bản thân sao? Nếu cô thật sự có được thông tin, tôi có thể đoạt nó từ cô.”

“Tra tấn sao?” cô ta hỏi, cười thành tiếng. “Thông tin đầu tiên tôi sẽ tiết lộ cho anh? Đó là tôi không khuyến khích hành động tra tấn tôi đâu. Tôi không thích thế, đồng thời dễ hờn dỗi khi bị người ta dùng kim tra tấn. Là khiếm khuyết của tôi.”

Mấy thứ trong những phòng giam ấy, trong số đó biết bao nhiêu thứ anh thậm chí còn chưa được nghe tới, còn không thể tưởng tượng ra, hú hét rồi càu nhàu trước lời nói trên.

“Giờ thì đừng nên cãi nhau nào, ma cà rồng. Thả tôi ra, rồi chúng ta sẽ đến phòng anh để nói chuyện.” Cô vươn ngửa bàn tay mảnh khảnh về phía anh. Một vệt tro nổi bật giữa làn da trắng như thạch cao của cô.

“Tôi không nghĩ thế đâu.”

“Anh sẽ yêu cầu tôi đến mà thôi. Anh sẽ cảm thấy thật cô đơn trong căn phòng mới, và sẽ thấy khó chịu. Tôi có thể để cho anh vuốt tóc mình đến khi ngủ mới thôi.”

Anh bước đến gần hơn, rồi hạ thấp giọng để rất nghiêm túc mà hỏi cô, “Cô bị điên, phải không?”

“Như – là – những – kẻ – làm – nón – vậy (*),” cô thì thầm một cách bí ẩn.

(*) mad as hatter: cụm từ thông dụng dùng trong văn nói. Khoảng thế kỉ 18, 19 ở Anh, người ta sử dụng thủy ngân để làm nỉ, chất được dùng để tạo nón lúc bấy giờ. Các công nhân trong những nhà máy nón đó bị đặt trong phạm vi tiếp xúc với kim loại đó, chúng dần dần tích tụ trong cơ thể họ qua thời gian dài, dẫn đến một số người mắc chứng mất trí do ngộ độc thủy ngân (~ theo anh wikipedia)

Anh cảm thấy có chút đồng cảm với sinh vật này. “Cô ở trong đây bao lâu rồi?”

“Bốn ... ngày dài ... vô cùng tận.”

Anh trừng mắt nhìn cô.

“Đó cũng là lí do tôi muốn anh mang tôi theo cùng. Tôi không ăn nhiều đâu.”

Khấp ngực tù lại rộ lên tiếng cười.

“Đừng có nín thở mà chờ.”

“Chắc chắn không nín được như anh rồi, Forbearer.”

“Làm sao cô biết tôi là ai?”

“Tôi biết tất cả mọi thứ.”

Vậy thì, nếu thật thế, cô sở hữu sự giàu có mà họ không có.

“Để lại cô ta đi,” Murdoch giục tại ngưỡng cổng ngục giam. Đôi lông mày nó nhíu lại, không còn nghi ngờ gì là đang khó hiểu trước hứng thú của anh trai nó. Wroth chưa bao giờ theo đuổi phụ nữ. Khi còn là người, một là họ tự tìm đến anh, không thì anh cũng không cần. Trong thời kì chiến tranh ấy anh không có thời gian. Còn khi là ma cà rồng rồi thì anh cũng chẳng có nhu cầu ấy. Cho đến khi anh tìm được Cô Dâu của mình.

Anh lắc đầu nhìn sinh vật yêu tinh điên rồ này, rồi ép mình phải cất bước, nhưng anh lại tưởng mình đã nghe tiếng cô thầm thì, “Gọi tôi đến nhé, Tướng Quân,” khiến tóc gáy anh dựng đứng hết cả lên.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 1+4

Anh theo gót em trai mình vào phòng chờ mới của Kristoff, thấy vua của họ đang nhìn chăm chăm vào màn đêm không trăng sao trước ô cửa sổ rộng lớn – ô cửa sẽ được chặn lại vài giờ trước khi bình minh đến. Khi ngài ấy quay người, gương mặt hốc hác của ngài đầy vẻ mệt mỏi.

Wroth nghi ngờ rằng việc giết những ma cà rồng được sinh ra khác, chính đồng loại của mình, sẽ khá khó khăn với ngài ấy, dù cho bọn chúng có trở nên điên cuồng thế nào, và dù cho bọn chúng có đi theo cậu của ngài ấy Demestriu, người đã cướp đoạt ngôi vị của ngài hàng thế kỉ trước. Wroth không hề có bất cứ loại hối tiếc như thế. Anh cũng mệt mỏi, nhưng là vì các vết thương trên người và cánh tay cầm kiếm đã vận động quá sức trong lúc anh chặt chém bọn chúng.

“Có bất cứ tư liệu nào có thể cứu vãn không?” Wroth hỏi với chút hi vọng. Nếu những con ma cà rồng trong lâu đài này giữ năng lượng cần để đốt chúng để mang ra chiến đấu, chúng còn có khả năng giữ được Oblak. Trước sự khinh bỉ của anh, bọn chúng đã bỏ chạy. Anh không thể hiểu nổi. Khi đấu tranh bảo vệ nhà mình, bạn phải đấu tranh đến chết mới thôi.

Anh đã làm thế.

Kristoff trả lời, “Không còn.”

Không có những tư liệu đó, chính sự thiếu hiểu biết của họ sẽ giết chết họ. Kristoff, vị vua hợp pháp, đã được con người nuôi lớn tại nơi xa ngoài tầm với của Demestriu. Trong hàng thế kỉ, ngài đã sống giữa bọn họ, che dấu đi bản chất thật của mình, thế nhưng vẫn không thể tìm hiểu được nhiều về giới Lore. Đội quân của ngài bao gồm những con người ngài đã biến đổi khi họ đang dần chết trên chiến trường, nên họ cũng chẳng biết gì. Trước khi Wroth nhìn thấy Kristoff đứng trên mình như một thiên thần chết chóc, đề nghị anh dùng sự trung thành vĩnh viễn để đổi lấy mạng sống vĩnh viễn, Wroth đã nghĩ rằng ma cà rồng là truyền thuyết.

Những luật lệ của thế giới mới này thường phức tạp và đi trái với tư duy, trong khi tổ chức của bọn họ chẳng biết gì hơn ngoài phỏng đoán và những điều đã biết sau những trải nghiệm đau đớn hàng thế kỉ qua. Bọn họ đang bị kẹt giữa lằn ranh – không phải là con người, nhưng lại bị tất cả phần tử của giới Lore xua đuổi. Nhưng sinh vật đó giấu mình trong bóng râm, bỏ chạy khỏi bất cứ vùng đất nào mà quân đội Kristoff chiếm đóng, luôn hợp tác với nhau để luôn đi trước một bước. Kinh nghiệm khi còn là con người của Wroth nói rằng lẽ ra đến giờ thì họ đã phải biết được nhiều thông tin rồi, nhưng sự thật rằng đây là một thế giới hoàn toàn khác biệt. Nỗ lực dùng để che giấu giới Lore từ con người biết bao đời giờ đây đã được dốc vào để cô lập binh lính của Kristoff trong bóng tối.

“Có dấu hiệu nào của Conrad hay Sebastian không?” Kristoff hỏi.

Wroth lắc đầu. Không lâu sau khi hai đứa em trai anh bị biến đổi, từ đó đến giờ anh chưa gặp lại bọn nó, nhưng anh nghe đồn rằng bọn chúng có chạm trán với các tên ma cà rồng tự nhiên. Dù cả anh và Murdoch đều không nghĩ sẽ tìm được em trai họ ở đây, họ đã hi vọng rằng hai đứa nó có thể ở trong một lâu đài nào đó họ cần chiếm lĩnh vì mục đích chiến lược.

“Có thể là ở căn cứ khác của Đoàn Quân vậy.”

Wroth gật đầu, dù anh nghi ngờ điều đó. Anh cảm nhận được em trai nhỏ nhất của họ Bastian đã chết, và hoài nghi rằng lí trí của đứa áp út, Conrad, sẽ không thể phục hồi nổi dù họ có tìm được nó. Hai đứa nó đã không trân trọng cho mấy cuộc đời vĩnh hằng hai người anh lớn đã ép chúng phải nhận.

Murdoch xem xét một lỗ hổng trên cánh tay mình, dường như không mấy bận tâm trước tai họa này, nhưng rồi nói chung nó dường như không mấy bận tâm về bất cứ điều gì. Dù bọn họ có vẻ bề ngoài giống nhau, về tính cách thì nó và Wroth phải nói là khác nhau một trời một vực. Wroth tin vào sự nghiệp của Kristoff, có thể thấy trong ấy nhiều điểm song song với chính quá khứ của mình, và muốn tiếp tục chiến đấu. Murdoch không đặc biệt quan tâm gì cả. Wroth ngờ ngợ rằng em trai chỉ chiến đấu để trả nợ cho anh – cũng có thể là vì giờ thì họ không còn gì khác nữa.

“Anh Wroth tìm được một sinh vật trong ngục tù,” Murdoch nói. “Cô ta dường như có hiểu biết rộng rãi về giới Lore.”

“Là sinh vật gì?”

Wroth đáp, “Tôi cũng không biết. Cô ta có vẻ bề ngoài của yêu tinh, thân hình mảnh khảnh với đôi tai nhọn. Nhưng cô ta lại có cặp răng nanh nhỏ và móng tay cô ta thì nhìn giống như ... vuốt hơn. Cô ta không phải là ma cà rồng.”

Kristoff nhú mày khi biết. “Có khả năng cô ta được lai từ các loài khác nhau?”

“Có thể.” Lại thêm nhiều phỏng đoán. Wroth chán nản chuyện này lắm rồi. Anh muốn biết luật lệ của trò chơi này, có thể anh mới có thể giành ưu thế trong nó.

“Moi móc từ cô ta tất cả những gì cậu có thể.”

“Cô ta sẽ không khai. Tôi đã tra hỏi đủ lâu để biết cô ta có thể gợi ý, nhưng chưa bao giờ thật sự tiết lộ điều gì. Và cô ta ghét ma cà rồng.”

Kristoff xoa xoa trán. “Vậy thì nếu chúng ta vẫn không thể moi được thông tin từ bọn tù binh còn lại tối mai, chúng ta sẽ đối xử với cô ta y như cách cái Đoàn Quân mà cô ta hận sẽ làm. Nếu cậu không còn cách nào khác, thì tra tấn cô ta để lấy thông tin đi.”

Wroth gật đầu, nhưng ý nghĩ đó khiến anh thấy trong lòng khó chịu. Khi là con người, anh không chút nhân từ trước kẻ thù, nhưng anh chưa bao giờ tra tấn một người phụ nữ cả. Thật ra cô ta cũng không hẳn là người phụ nữ, anh tự nhắc nhở mình. Cô ta là giống cái thuộc về giới Lore, và sự sống sót của đội quân họ có thể dựa trên những hiểu biết của cô ta.

Có lẽ anh chưa từng tra tấn một người phụ nữ bởi vì anh chưa từng buộc phải làm thế.

Sinh vật đó đã nói đúng, Wroth nghĩ trong lúc một lính canh dẫn anh đến gian phòng mới của mình. Anh sẽ gọi cô đến bên mình.

Còn để làm gì với cô, thì anh không biết.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 2+1

“Anh có nhớ tôi không? Tôi thì nhớ anh lắm đấy,” cô ta cất tiếng khi lính gác dẫn cô vào trong phòng ngủ của anh. Theo thói quen, anh đứng lên khi một quý cô bước vào, khiến cô nở nụ cười chói lóa về hướng anh. “Một chiến binh rất quý ông. Còn biết cách dọn dẹp nữa.” Cô ta dùng tay phẩy phẩy bên mặt. “Tôi nghĩ mình yêu rồi.”

Anh không đáp lời, còn cô cũng không bận tâm mấy trong lúc tự nhiên quét mắt qua căn phòng. “Về thời Dracula sao. Không nhất thiết đây là cách tôi sẽ bài trí, nhưng rồi tôi cũng không có kết hôn trọn đời với mấy tấm màn che chống ánh nắng mặt trời như anh ...” Cô nhún vai, rồi hướng về phía phòng tắm. “Nếu anh không bận tâm thì tôi đi tắm nha,” cô ung dung nói ra sau, khiến anh nhướng mày.

Tại ngưỡng cửa, cô cởi nút chiếc áo sơ mi kiểu bó sát rồi kéo nó xuống, để lại chỉ một chiếc áo ngực màu đen trong suốt. Cô quay người đối diện anh, để lộ đôi gò bồng đảo hờ hang của mình để anh có thể nhìn thấy phần da thịt màu kem tràn ra từ dây buộc ren khi cô cúi người tháo, anh biết. Điều anh không biết là tại sao phải làm thế.

Cô ta thực sự điên rồ sao? Hầu hết những kẻ điên không nghĩ rằng họ bị điên, nhưng cô dường như lại tự hào về sự điên rồ của mình. Bình thường anh có thể nhanh chóng xác định được mục tiêu của kẻ khác. Đúng, cô

muốn sự tự do của mình, nhưng vì một lí do nào đó anh biết cô sẽ không ngủ với anh để lấy lại nó.

Nếu anh phải đoán lí do, anh sẽ cho rằng đơn giản là cô không thấy việc cởi đồ trước mặt anh và hoàn toàn thoải mái trong nhà người lạ như nhà của mình là việc kì lạ. Thật ra, anh nghi ngờ rằng cô còn không coi anh là người lạ.

Lúc anh đứng dậy, che dấu sự kinh ngạc của bản thân, cô rút sợi dây buộc eo chiếc váy lụa, rồi nó cũng rơi xuống nền đất.

Một sợi dây xích vàng nguyên chất quấn quanh eo cô thu hút sự chú ý của anh. Nó khác với những thứ bình thường, mẫu thiết kế ấy dường như đã xa xưa lắm rồi, thế nhưng sợi dây vẫn thấy bóng loáng như mới khi cô di chuyển. Một khi anh có thể dời tầm mắt từ nó, anh bắt gặp cô chỉ khoác lên chiếc áo ngực mỏng manh ấy và chiếc quần lót thiếu vải màu đen thiết kế thật tinh xảo khiến anh lại ngạc nhiên như lần đầu. Chúng như là một tác phẩm nghệ thuật – hoặc có thể nói là những mảnh vải trang trí một tác phẩm nghệ thuật thì đúng hơn.

Cô nở một nụ cười bồn chồn. “Ma cà rồng thích sao?” cô nỉ non, mở khóa chiếc áo ngực rồi cũng ném nó về phía những món đồ khác. Anh nhăn mặt bởi vì anh có thích. Rất thích là đằng khác. Anh quệt tay qua miệng, tự hỏi liệu gò bồng đào đứng cao và đầy đặn kia còn có thể đẹp hơn được không. Cô có hai đỉnh đồi hồng như san hô anh có thể dành hàng giờ để liếm láp và da thịt trắng nõn anh muốn âu yếm lấy. Anh chuẩn bị nói, rồi phải đưa năm tay lên ho mới có thể tiếp tục. “Cô sẽ thoát y ngay trước một con ma cà rồng khi cô thậm chí còn không biết tên của nó?”

Cô giả hít vào một ngụm khí đầy kinh hoàng rồi lấy hai tay che ngực. “Anh nói đúng đấy! Vậy tên anh là gì?”

“Câu trả lời của tôi cũng sẽ thẳng thắn như của cô thôi. Cô muốn nó là gì?”

Nghe thấy điều đó cô cười, nhưng rồi vẫn đáp lại câu hỏi. “Một cái tên nào đó phù hợp với tên tướng quân ma cà rồng quá khổ và mang đầy sẹo từ chiến tranh.”

Mang đầy sẹo từ chiến tranh? Quá khổ? Anh tự hỏi mình vì cái thá gì lại phải quan tâm cô ta nhìn bản thân như thế nào. Cô ta đẹp như một tác phẩm của thần thánh, nhưng bị điên rồi. Anh thà giữ lại những vết sẹo này với lí trí của mình thì hơn. “Nikolai Wroth,” anh nghĩ ra.

Trong phút chốc anh tưởng mình đã thấy vẻ nhận thức thấp thoáng qua cô. Nhưng rồi cô tinh quái nhìn anh rồi thở hắt ra, “Oh, anh ghê thật đấy. Wroth, từ cổ được dùng chỉ cơn thịnh nộ? Ý tưởng lấy từ ấy làm tên thật tuyệt vời.” Hai tay cô buông thõng. “Tôi sẽ gọi anh là thế đấy,” cô nói, rồi lại nhìn anh lần hai, lắc lắc đầu kèm theo một nụ cười khổ như thể cô không tin nổi anh thông minh thế.

... như những người làm nón mà.

Cô tựa người vào cửa, nâng hai tay lên đầu, rồi dùng mỗi tay nắm cùi chỏ tay còn lại. Để lộ ra cặp gò bồng đảo khiến người ta thèm khát cùng một nụ cười khêu gợi có thể khiến hầu hết tất cả đàn ông quý sụp gối xuống, cô hỏi bằng chất giọng như rượu whiskey ấy, “Muốn tham gia cùng với tôi không, Wroth?” Cô nháy mắt khi nói đến tên anh, rồi nhắc hông lên từ bản lề cánh cửa.

“Không,” anh khó nhọc nghĩ ra từ đó. Anh không muốn cô biết thân thể anh không phản ứng với cô. Tâm trí anh lại phản ứng, những kí ức mờ nhạt khi còn là người của anh phản ứng. Nhưng thân thể anh lại không. Không hô hấp, không nhịp tim, không nhu cầu thể xác – hay khả năng làm chuyện đó. Cho đến khi nào anh tìm được Cô Dâu định mệnh đã dành cho

anh, và sau khi cô hoàn tất quá trình “trao đổi máu” với anh. Sau quá trình ấy, thứ gì đó trong anh, cốt lõi nào đó – có lẽ thậm chí là linh hồn anh – sẽ nhận thức được cô là của anh. Anh sẽ thấy cô là người sẽ sống vai bên anh suốt vĩnh hằng, tình yêu của anh dành cho người phụ nữ ấy là không giới hạn, nếu ai tin chuyện đó có thật, và cơ thể anh sẽ vì cô mà thức dậy.

Trong quá khứ, anh khao khát Cô Dâu này bởi vì sức mạnh cô có thể mang đến cho anh – cuối cùng anh cũng sẽ mạnh như những con ma cà rồng đã trao đổi máu, giác quan của anh sắc bén như của chúng – nhưng anh chưa từng tiếc thương vấn đề thể xác trước lúc này đây. Và sau sự phôi trương này thì Wroth biết cô không phải của anh. Vì việc này lẽ ra sẽ bắt đầu quá trình trao đổi máu với bất cứ con ma cà rồng nào.

Cô nhún vai, chỉ động tác nhỏ ấy thôi cũng đủ tạo thành cảnh tượng đáng trân trọng, rồi queo cua vào nhà tắm. Khi mười lăm phút sau cô đi ra trong chiếc khăn tắm, cô bước về phía tủ quần áo của anh. Anh gần như chắc chắn rằng cô đã dùng bàn chải đánh răng của mình.

Điều khiến anh cảm thấy ... say mê vì một lí do nào đó –

Chiếc khăn tắm rơi xuống, để thân thể trần trụi của cô chỉ còn sợi dây xích quần lầy, và để anh thấy trọn bờ hông hoàn hảo của cô.

Anh nuốt nước bọt. “Cô không có chút e lệ nào sao?” Anh chưa bao giờ trong cuộc đời này gặp được một người phụ nữ lại khóa thân nhanh chóng như vậy. Tất nhiên, trong cuộc đời anh anh cũng chưa từng thấy được người phụ nữ trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng nên để mình khóa thân như thế.

“Đến tuổi của tôi rồi thì không còn,” cô nói trong lúc bắt đầu khám phá đồng quần áo vừa được dọn ra của anh. Thật lạ làm sao khi nghe điều ấy trong lúc cô nhìn trẻ như vậy. Anh bất chợt phát hiện mình nghiêng đầu để giữ tầm nhìn trên người cô khi cô di chuyển hay cúi người xuống. Sợi dây

xích đung đưa quanh eo cô, và mái tóc dài ẩm ướt xõa xuống trước ngực cô. Anh kìm nén một tiếng rên rỉ trước cảnh tượng đặc biệt màu mỡ ấy. Một người con gái tóc đỏ thật sự (*). Anh khép mắt. Và anh lại không thể có cô.

(* Ý anh là chỗ vùng kín của chị cũng có lông màu đỏ

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” anh nghiêng ra, mở mắt.

“Tính về mặt sinh lí thì tôi hai mươi lăm. Tính về số năm thì tôi ... không phải thế.”

“Vậy thì cô là một người bất tử à?”

Một nụ cười vui vẻ thấp thoáng trên môi cô. “Phải.” Cô khoác lên một trong những chiếc áo sơ mi của anh dù nó xó trượt xuống một vai cô, và kéo dài xuống dưới chân cô.

“Tại sao cô lại không già lên nữa sau tuổi hai mươi lăm?”

“Khi đó tôi mạnh nhất. Không phải là lí do anh bị đông cứng ở tuổi ...” – cô tạm dừng, quan sát anh – “ba mươi tư?”

“Ba mươi lăm. Và cô nghĩ rằng tại sao tôi lại không già thêm nữa?”

Cô phớt lờ anh rồi tiếp tục đào bới đồ. Sau vài phút, cô rút ra được một cây thánh giá nạm ngọc cũ từ túi đồ của anh. Cô bóp bóp rồi giữ nó cách xa cô, tránh tầm nhìn mình không tiếp xúc với nó. “Anh theo đạo Thiên Chúa sao?”

“Phải. Đó là món quà từ cha tôi.” Để giúp anh giữ được mạng sống trong thời kì chiến tranh. Wroth lắc đầu trước sự mỉa mai khi nó phát huy tác dụng tốt như nào. “Tôi nghĩ mình lẽ ra mới là người bị nó đẩy ra xa chứ.”

“Chỉ có một con người đã bị biến đổi mới nói thế. Hơn nữa còn lâu tôi mới bị nó đẩy ra. Với loại trang sức như thế? Nếu tôi nhìn thấy nó, tôi sẽ khao khát nó.”

“Vậy cô không muốn nó vì cô là con chiên đạo Chúa, tôi nghĩ thế đúng không?”

“Gia đình của tôi theo phe ngoại giáo chính thống. Tôi có thể có nó không?” Cô giơ nó ra, vẫn chưa nhìn lấy nó. “Có thể không, có thể không, Wroth?”

“Để nó lại đi,” anh nói, kìm nén sự thôi thúc muốn cười. Với biểu hiện hờn dỗi, cô trả nó lại, lầm bầm cái gì đó về những con ma cà rồng keo kiệt, rồi đút chân vào đôi bốt của anh. Khi cô quay người về phía anh, hai tay chống trên hông, khoe môi anh suýt chút đã cong lên trước cảnh tượng cô, một người bất tử điên rồ theo ngoại giáo bị đôi bốt của anh nuốt trọn chân.

“Mẹ anh cho anh ăn cái gì vậy?” cô chọc ghẹo. “Anabolics (*) thời Phục Hưng sao?”

(*) anabolics diet: chế độ dinh dưỡng do ông Mauro Di Pasquale đặt ra, nhằm khiến người ăn theo chế độ này giảm cân mà không mất đi cân nặng của cơ mình. Căn bản là chị nói anh to con thế.

Thúc giục muốn cười của anh nhạt đi. “Mẹ tôi chết sớm.”

“Mẹ tôi cũng vậy.” Anh tưởng mình nghe thấy cô thì thầm, “Ngay lần đầu tiên.”

“Còn tôi thì sinh sau thời kì Phục Hưng.”

Cô rút chân từ đôi bốt của anh rồi thông dong bước ngang qua. “Nhưng cũng không lâu sau đó.”

“Đúng vậy. Và cô cho rằng tại sao tôi lại ngừng già đi sau tuổi ba mươi lăm?” anh lại hỏi.

Cô nhúu mà y như thể quên mất câu hỏi của anh có nguồn gốc từ đâu, rồi nói, “Bởi vì Kristoff nghịch ngợm tìm được anh sắp chết trên chiến trường, quyết định rằng tuyển anh cũng thật tốt, rồi bắt anh uống máu anh ta. Bằng cách cắn cổ tay, chắc thế? Rồi khi dòng máu ma cà rồng ma thuật của anh ta đã chảy trong huyết quản của anh, anh ta để anh chết. Trừ khi anh ta đang gấp, nếu thế thì anh ta sẽ giết anh. Khoảng từ một đến ba đêm sau và úmbalaxibù, anh cải tử hoàn sinh – rất có khả năng rằng khuôn mặt anh đang mang cái nhúu mà y trong lúc anh nghĩ, ‘Ôi mẹ nó, thành công rồi!’”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 2+2

Anh phớt lờ câu cuối và hỏi, “Làm sao cô biết được nghi lễ máu?” Anh đã nghĩ rằng chỉ có ma cà rồng mới biết được cách chính xác để biến đổi một con người. Trong phim và sách, sự thay đổi luôn là hậu quả của việc vết cắn của ma cà rồng, khi thực tế một con người có nhiều khả năng biến đổi hơn khi cắn một ma cà rồng.

“Như tôi đã nói, tôi biết tất cả.”

Đúng, nhưng anh đang dần học tập, nếu tốc độ có thất thường đi nữa. Cô ấy là một người bất tử, người đã bị đông cứng ở tuổi hai mươi lăm. Nếu cô ấy là một người theo đạo thần thánh, cô ấy ít nhất phải vài trăm tuổi. Cô biết về nghi thức máu và cách Kristoff “tuyển chọn” chiến binh thẳng từ chiến trận.

Khi cô hốt hết quần áo của mình, mở cửa, rồi búng tay cho một tên lính gác ở ngoài hành lang, Wroth chỉ ngồi nhìn như một người ngoài cuộc.

“Psst. Đây tở. Tôi cần những thứ này giặt ủi. Đừng có đứng đó mà lóng ngóng hoặc người sẽ khiến người đối tác của tôi, Tướng Quân Wroth tức giận đấy. Chúng tôi gần như thế này này.”

Anh không thể nhìn thấy cô nhưng biết cô đang quăn hai ngón tay lại với nhau.

Một khi cô đã buộc đồ cô được đem giặt, cô ấy đóng cái cửa lại gây ấn tượng bằng cách dựa nó – như thể muốn nói anh không thể thoát khỏi cô bây giờ - rồi lướt về phía anh. Như một luật lệ, anh quan sát, anh tính toán, nhưng anh chưa bao giờ thích thú như thế này khi xem các sự kiện dần hé lộ như với cô. Không thể đoán trước được còn chưa có thể bắt đầu miêu tả -

Cô chụp lấy vai anh rồi di chuyển để đè lấy anh.

Không có gì giữa họ ngoài một vài cm và cái quần anh. Anh còn có thể cảm thấy thân nhiệt của cô khi cô quỳ trên anh. Cô chắc chắn không phải là Cô Dâu của anh hay anh đã xé toạc ra zipper của mình để có thể vào trong cô. Tim của anh sẽ đập, anh sẽ thở lần đầu tiên trong vòng ba trăm năm và ở giữa những khoảnh khắc ấy anh sẽ vùi thật sâu trong vùng kín của cô và kéo cô xuống trên anh ... Nhưng không có điều gì nêu trên xảy ra cả.

“Bây giờ, Wroth, chúng ta có một số việc hậu cần cần phải giải quyết. Nếu tôi được giữ là thú cưng, sự chăm sóc cho tôi là rất quan trọng.”

Đôi lông mày anh cau lại. “Tôi không muốn giữ cô như là thú cưng.”

“Anh giữ tôi như tù nhân. Anh nghĩ sẽ ra lệnh cho tôi. Làm sao mà hai cái khác biệt?”

“Cô không phải là một con thú cưng,” anh khẳng định. Anh không thể suy nghĩ – mắt cô như thôi miên, chỗ kín của cô chỉ một vài cm cách anh, và giọng nói dễ chịu của cô lôi kéo anh.

Cô dựa vào tai anh và thì thầm, “Còn nếu tôi muốn là thú cưng của anh thì sao? Anh thích như vậy chứ, ma cà rồng?” Ngón tay cô lướt trên làn da anh khi chúng tìm đường đi ngang ngực anh, mở nút áo của anh. Cô cầm lấy tay anh từng cái một và để chúng lên tay cầm, cho mỗi tay một cái siết để anh biết cô muốn anh để chúng như vậy.

Với lòng mày nuông lên, anh để cô. Anh sẽ không di chuyển đâu hết, và không thể tưởng tượng cô sẽ làm gì tiếp theo.

“Nếu tôi là thú cưng của anh, anh có thể giữ tôi theo ý thích, và tôi có thể phục vụ anh mọi cách anh mong muốn.” Cô cởi áo anh ra, rõ ràng đang cảm kích ngực của anh. “Mạnh.” Giọng của cô nghe rõ cả tiếng thở. “Vết sẹo.” Cô làm ấm môi mình. “Tôi sẽ đưa máu mình cho anh nên anh có thể thức dậy lúc hoàng hôn với miệng tôi tham lam trên anh khi anh đang nằm lấy đùi tôi để uống từ. Anh có thể đi ngủ lúc bình minh khi đang ở sâu trong cơ thể tôi.” Tây cô đang dẫn lối xuống, mắt cô sung sướng theo dõi vết sẹo đã là cú đánh chết người của anh. “Tôi sẽ ở đây để anh lấy từ và nói cho sự tiếp xúc với anh.”

Cô vươn xuống và nắm lấy anh dưới cô trước khi anh có cơ hội để chụp lấy cổ tay cô. Trong một thoáng, cái nhìn quyến rũ của cô biến mất, dù cô không lộ ra bất cứ sự ngạc nhiên nào khi anh không cương lên cho cô. Cô ấy cảm giác xung quanh dương vật của anh, rồi nuông một lòng mày của mình lên, “Well, lời của tôi, Wroth. Nếu anh đang cương lên thì tôi không biết nên trêu chọc anh hay trở nên sợ đây.”

Sau đó, với tốc độ chóng mặt cô rời khỏi người anh, và ngay trên giường, nằm úp xuống, cầm cô chống trên hai tay. Cô ấy hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì bởi việc vừa diễn ra, trong khi anh cảm thấy tức giận và ... nhục nhã rằng cô đã thấy anh như thế này. Anh muốn cho cô thấy mạnh là thế nào ...

“Làm sao anh định để giữ tôi suốt ban ngày đây? Một tên Forbearer chưa thực hiện ‘trao đổi máu’ rất dễ để tiêu diệt.”

Bị tiêu diệt bởi cô ấy? Thật mắc cười. “Tôi sẽ gửi trả cô về phòng giam. Cô muốn làm thú cưng của tôi? Tôi sẽ mang cô ra và nhốt cô vào lồng theo ý thích của tôi.”

Cô ấy chớp mắt với anh. “Anh không muốn gửi tôi đi. Ai sẽ làm anh vui đây? Tôi có thể chơi bài xì và làm những con vật bằng bong bóng.”

Anh tự lắc bản thân. Đây chỉ là một ví dụ của việc the Lore đang chơi họ. Cô ấy không phải bình thường. Anh biết chắc rằng tất cả những gì anh học được về phụ nữ không áp dụng được với cô.

Nếu cô ấy có thể không bị ảnh hưởng, anh cũng có thể giả vờ như vậy. “Tôi cần cô trả lời một số câu hỏi. Tôi cần biết cô thuộc loài nào và tên cô là gì.”

“Tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh nếu anh trả lời câu hỏi của tôi.”

”Xong,” anh nói lập tức, “Hỏi câu hỏi đi.”

“Anh có sợ không khi Kristoff đứng trước anh?”

“Tôi chỉ thấy ... mệt.” Một câu hỏi kì lạ.

“Hầu như mọi người thường đều sợ sệt khi gặp Gravewalker.”

“Đó là tên Kristoff được gọi ư?” Anh ta sẽ thấy chuyện này buồn cười. Sau cái gật đầu của cô, anh nói, “Well, tôi đã nhìn thấy khá nhiều vào thời điểm đó rồi.”

“Kế hoạch của hắn là gì? Hắn ta muốn thay thế Demestriu à?”

Wroth ngần ngại, rồi trả lời thành thật, hi vọng cô ấy cũng làm như vậy. “Anh ta chỉ muốn vương miện của anh ta lại, nhưng anh ta chẳng muốn thống trị bất cứ phần tử nào ngoài của anh ta.”

“Uh-huh.” Cô nhướn một bên lông mày lên như thể cô không tin anh, rồi hỏi tiếp, “Đó là anh trai anh trong căn ngục à?”

“Murdoch, phải.”

“Nhưng ma cà rồng bị biến đổi thường không có gia đình trong the Lore.”

“Murdoch chết trong cùng một trận chiến. Tôi có hai người em khác cũng bị biến đổi như vậy.”

“Anh rất trẻ. Tuy nhiên anh lại là một tướng quân. Sao anh làm được vậy?”

Anh đã hơn ba trăm tuổi. Trẻ so với cô ấy à? “Tôi sẽ từ chối cái món quà tối tăm ấy nếu một số điều kiện không được thỏa.”

Cặp mắt cô sáng lên với niềm thích thú mới, và cô phúi giường mời anh lên ngồi cùng. Anh biết anh đang ở trên đà để biết được điều gì đó, nên anh nghe theo, dựa vào tầm ván đầu giường để nhìn mặt cô và duỗi chân ra. Anh suýt chút nữa cười lớn lên. Lần đầu tiên anh ở trên giường với một người phụ nữ trong hàng thế kỉ, và cô ấy dễ dàng là người đẹp nhất trong những người trước đó – và anh không thể làm gì với cô. Anh còn không thể uống từ cô, dù cho răng nanh của anh nhói đau để đâm xuyên qua cột cổ trắng muốt của cô. Cảm ơn Chúa anh đã uống rồi trước khi cô được đưa lên.

“Wroth, anh nói chuyện với Kristoff khi anh đang nằm chết à?”

Khi cô nói như vậy thì nó nghe có vẻ mạo hiểm hơn nhiều đối với khi nó đã từng. Lúc Wroth đang nằm trong vũng máu đang lạnh dần của mình, gần như được giải thoát khỏi cuộc đấu tranh liên tục, chiến tranh đang diễn ra và sự đói khát, bệnh dịch, anh đã nói với Kristoff, “Anh cần tôi nhiều hơn tôi cần để sống.”

Kristoff đã thấy anh trong vô vàn trận chiến và đồng ý. “Tôi có nói chuyện. Tôi đã quen ra lệnh cho người khác và không lấy chúng từ bất cứ ai ngoài một vị vua hùng mạnh. Tôi muốn anh trai mình cũng được biến đổi và một số sĩ quan tin cẩn cũng vậy. Kristoff làm theo.” Đó không phải là tất

cả. Wroth đã yêu cầu sáu mươi năm để anh và Murdoch có thể chăm sóc gia đình còn lại đang sống – bố anh, bốn em gái và hai người em trai.

Họ chỉ cần có ba tháng. {285:}

“Anh biết không, tôi đã được nghe về anh khi anh còn là con người. Anh được gọi là Chúa Tể, đúng không?”

Điều đó khiến anh ngạc nhiên. “Trên một số miệng lưỡi từ tốn. Làm sao cô có thể nghe về tôi? Giọng của cô không phải từ phía Bắc.”

Cô thở dài. “Không còn nữa. Tôi nghe về anh vì tôi rất hứng thú về tất cả những việc liên quan thuộc về chiến tranh. Anh đã từng là một người lãnh đạo khá ngang tàn.”

Anh thấy vẻ mặt mình lạnh đi. “Chúng tôi đang tự vệ. Tôi là tất cả những gì tôi cần để hoàn thành việc đó.” Anh có thể thấy bởi phản ứng của cô là cô thích câu trả lời của anh. Đôi môi cô hở ra trong lúc cô nghiêng đầu nhìn anh. Sau đó cô xích lại gần anh trên giường như cô không thể điều khiển bản thân mình.

Giọng mình nhẹ nhàng hơn, cô nói, “Nhưng cuối cùng anh lại thua.”

VỊ TỬ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 2+3

Anh nhìn chăm chú qua cô. “Tất cả.” Cuộc chiến chỉ là một cú dứt điểm với một người đang chết. Trước đó, kẻ thù đã đốt cháy và làm mất đất đai họ. Dịch đói đi theo và đã không có cách nào phòng đỡ khi dịch bệnh nổ ra.

“Wroth,” cô nói nhẹ nhàng. Anh quay hướng nhìn về cô. Mắt cô bắt lấy sự chú ý của anh trên khuôn mặt giống tinh, lúc này thật rõ và tỉnh táo. “Hãy làm một thỏa thuận, anh và tôi.” Cô mở chân anh ra và quỳ ở giữa chúng. “Hãy thề là chúng ta sẽ không làm hại lẫn nhau trong căn phòng này.” Cô đẩy anh lại cho đến khi anh nằm hoàn toàn trên cái gối. Cô sẽ làm gì tiếp theo đây?

Khi anh gạt đầu một cái nhanh chóng, cô cho anh một nụ cười ấm áp khiến anh cảm thấy được tán thưởng một cách nào đó. Mái tóc ẩm ướt của cô đang rơi vào chân anh, và với mặt sau bàn tay mình, cô phúi nó ra một phía, làm lộ ra cái cổ trêu ngươi của cô. Một thoáng mùi bắm sinh của tóc cô bay đến anh, như một kiểu chất nghiện. Ngọt ngào và phảng phất, giống như da cô. Nếu cô ấy ngửi như vậy, anh không biết được cô sẽ ném như thế nào. Anh ước rằng cô ấy sẽ đưa da thịt cô cho anh.

“Wroth, điều này thật xấu hổ,” cô thì thầm trong giọng nói nhục dục, “nhưng tôi nghĩ tôi đã bắt gặp anh nhìn chăm chăm vào cổ của tôi.”

“Đúng là cô có thấy,” anh thú nhận, lạ thay không cảm thấy bất cứ sự nhục nhã nào khi đang lên kế hoạch thực hiện tội ác đáng khinh bỉ nhất của

thế lực mình.

Cô phớt nhẹ một đầu ngón tay trên da mình. “Anh có bị cảm dỗ để có đồ uống từ tôi?”

Trong một cách tồi tệ nhất.

Anh tự hỏi không biết bao nhiêu lần Ivo đã làm thế và thấy cái đầu nhọn của một thứ cảm xúc lạ lẫm đang cào lấy ruột anh. “Chúng tôi không uống từ những sinh vật sống. Đó là lí do tại sao chúng tôi có tên của mình.” Thực ra, đó là lời cam kết của thế lực này. Wroth chưa từng bao giờ ném da thịt khi anh uống. Nhưng anh lại chưa bao giờ thấy một sự rung động nào của cảm dỗ trước khi cô.

“Tại sao?”

“Để chúng tôi chưa bao giờ bị giết chóc quyến rũ,” anh nói, đưa cho cô một châm ngôn chính thức, dù đúng, nhưng sự thật hoàn tất còn phức tạp hơn nhiều, và họ giữ những gì họ học được một cách bí mật. Máu sống, máu không có xa rời với nguồn của nó, mang lại phản ứng phụ. Một ma cà rồng sẽ bị đày đọa bởi nó, như là từ ký ức của nạn nhân hãn. Krisoff tin rằng những kí ức đó là thứ làm cho ma cà rồng tự nhiên điên loạn và mắt của chúng đỏ mãi mãi. Theo những điều họ có thể xác nhận, cách duy nhất để không nhận chúng là uống máu đã chết, tránh khỏi những điều xấu – và những ích lợi.

“Còn nếu anh uống từ một người bất tử mà không thể bị giết bởi nó?” cô hỏi, tiếng cô lại lặng đi lần nữa. Anh dường như không thể không nhìn lấy cô.

Một câu hỏi mưu mẹo để trả lời mà không phải nói rằng những người bất tử sẽ có rất nhiều những kí ức tồi tệ, hơn gấp nhiều lần con người. Anh trả lời câu hỏi của cô với một câu của riêng mình. “Cô có muốn tôi

uống máu cô trực tiếp, sinh vật?” Chỉ ý tưởng đó đã làm cho từ ngữ anh trở nên rấp, răng nanh anh nhói đau.

Với cái nhìn chằm chọc của cô, anh sợ cô sẽ nói có, đưa lời bịp bợm của anh ra. Anh sẽ làm gì lúc đó đây?

“Chỉ kiểm tra thôi,” cô nói tươi sáng. Rồi, trước cú sốc của anh, cô cuộn tròn ở giữa chân anh, mặt vùi vào ngực trần của anh, và bao hai cánh tay trắng muốt, mong manh của cô quanh đùi anh.

“Tôi chưa bao giờ hỏi câu hỏi của mình,” anh nói, nhìn chăm chú trần nhà, cố gắng nói bình thường về những việc đang diễn ra. Anh đã nhìn thấy rất nhiều việc trong đời, nhưng người con gái này đang lật đổ anh.

“Chúng ta có mọi thời gian trong thế giới cho chuyện đó, đúng không?”

Anh nghĩ cô ấy sau đó hôn lên vết sẹo trên bụng anh với môi cô – và một cái liếm chậm chạp. Anh nằm căng thẳng, kêu lên, “Ít nhất hãy cho tôi biết tên của cô, sinh vật.”

“Myst,” cô thì thầm rồi chìm vào giấc ngủ.

Myst. Thật phù hợp khi cô được đặt tên theo vật mà không thể hiểu thấu được và thất thường.(~sương mù)

Lâu sau đó, anh vẫn còn đang sôi sục. Trong giấc ngủ, cô gái không đạo của anh bám lấy chân anh bằng những vuốt sắc màu hồng của cô. Và chúng đích thực là vuốt, sắc nhọn và cong vào, nhưng lại bằng cách nào đó thanh nhã. Anh phớt lờ nỗi đau, bởi nó chẳng là gì so sánh với cái niềm thích thú kì lạ khi nghĩ rằng cô bám lấy anh để có sự an ủi.

Anh thường thức đơn giản nằm nghỉ với cô, không làm gì ngoài nhìn xem khi tóc cô khô lại thành một mớ tóc đỏ hào nhoáng quấn lại và trải ra trên ngực anh. Trong hàng thế kỉ, đội quân đã và đang liên tục lên đường,

lẩn trốn trong những bóng râm trên phương Bắc, thường ở trong trạng thái điều kiện mỗi một, giữ cho số quân đông lên của họ bí mật. Mọi thứ đều là vì chiến tranh, luôn tăng dần cho sự tấn công này, để xúc tiến cho căn nguyên của họ.

Anh đưa một lọn tóc quăn lên mặt mình để đưa nó qua môi anh. Thật mềm mại, như làn da tuyết hảo của cô. Tối ngày mai, nếu cô vẫn chưa cho anh thông tin – và một cách nào đó anh biết cô sẽ không làm vậy một cách tự nguyện – anh có thể quất vào làn da này để lấy những bí mật của cô không? Ngay sau khi Myst đã dựa vào anh thật tin tưởng? Anh có thể làm gãy những cái xương mong manh của cô không? Nếu cô đã là Cô Dâu của anh anh sẽ không phải làm hại cô, sẽ luôn bị cấm không được làm hại cô – cuộc đời anh sẽ là để bảo vệ cô.

Anh đưa phía sau ngón tay mình qua đôi má mướt như lụa của cô, cảm thấy hơi nhở nhẹ nhàng, dồn dập của cô trên bụng anh. Anh đã chưa từng thấy được cái nhói của ghen tị trong cuộc đời mình, chưa bao giờ ghen tị với những người đàn ông khác ngoại trừ những người hưởng thụ được hòa bình trên đất của họ. Anh đã được sinh ra giàu có, gia đình anh quý tộc, và gia tài đó đã theo anh đến gần cuối cuộc đời không bắt tử của mình. Để ghen tị là để thiếu.

Vậy tại sao anh lại muốn tiêu diệt bất cứ tên ma cà rồng nào có thể được thực hiện quá trình ‘trao đổi máu’ bởi cô?

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 3+1

Tên tư lệnh của mình đang ở chỗ chết tiệt nào?

Myst giật mình thẳng dậy, thức khỏi giấc ngủ đầu tiên cô thật sự tận hưởng từ khi cô bị bắt đi bởi Đoàn Quân bốn đêm trước. Cô ở một mình trên giường của anh, đồ của cô được giặt ủi và xếp dưới chân cô. Cô mỉm cười khi nhận ra rằng anh đã kéo lên cho cô cái chăn.

Cô cần phải nắm được tình hình với Wroth cho đến khi chị em cô đưa cô ra khỏi cái nhà tù này. Cô thề một lần nữa đây sẽ là lần cuối cùng cô là mối nhử - và lần này ý của cô thật sự là như vậy. Lời đồn rất thịnh hành trong the Lore nhưng những câu chuyện kể về Ivo the Cruel đang tham gia những khối liên minh đen tối chứng minh lo lắng đủ để họ “thăm dò”, hoặc cam kết "Chiến dịch: Myst Bị Bắt". Tuy nhiên, cô chẳng học được gì nhiều về Ivo cho tất cả những phiền toái của mình – sự diễn xuất, việc đến quá gần và để bản thân bị bắt, vâng vâng – ngoài việc hẳn ta đang chắc chắn lên kế hoạch cho việc gì đó to lớn.

Cô cười khúc khích – đó, là cho đến khi Tướng Quân Wroth đạp đít hẳn ra khỏi tòa lâu đài. {426:}

Không, cô chưa biết được gì nhiều về Ivo nhưng ngài Krisoff này và tên tướng quân sẽ là một chủ đề tốt. Sẽ ra sao nếu vị vua này thật sự muốn giết chết Demestriu và ngưng ma cà rồng khỏi việc hãm hại mọi người khác? Nó có thể không rằng mọi ma cà rồng đều có khuynh hướng về cái ác phi

luân lí? Sẽ ra sao nếu Valkyrie không phải chiến đấu với đội quân Forbearer? Dù sao, nó cũng rất nghi ngờ. Chị em cô sẽ không phân biệt giữa hai phần tử ma cà rồng. Giết trước rồi nói, “Gosh, người thật sự là người tốt à? Lỗi của tôi!” Ma cà rồng với tư cách là một giống loài thật sự quá mạnh khi không kiểm soát.

Demestriu và Đoàn Quân ma cà rồng của hắn đối xử tàn nhẫn với các phần tử khác trong the Lore, nhưng đặc biệt là Valkyrie. Năm mươi năm trước, Furie, hoàng hậu họ, người mạnh nhất và hùng dũng nhất trong số họ, đã cố gắng ám sát hắn. Cô đã chưa bao giờ quay trở lại. Truyện nhan nhản kể rằng hắn ta đã xích Furie dưới đáy biển để chết đuối liên tục chỉ để sự bất tử của cô bám đuôi và vực cô dậy cho một lần tra tấn khác. Khi các đàn cuối cùng tìm thấy cô và thả tự do cho cô, Furie sẽ không như ai trên Trái Đất, cuốn đi bởi cơn thịnh nộ. Cô ấy sẽ không kiểm tra cho sự liên kết của ma cà rồng trước khi cô ra sức tàn sát và sẽ nghĩ rằng các đàn của cô sẽ theo ví dụ của mình.

Cho nên đến khi đàn của Myst quyết định kế hoạch hành động của mình về thế lực mới này, cô sẽ hành động như thường, nghĩa là cô sẽ phải tìm Wroth. Trước khi anh đến, cô đã bị bắt lực tại đây. Cô có thể điều khiển vũ khí như hầu hết trong đàn của mình, dù kiếm và cung tên không phải là điểm mạnh của cô.

Vũ khí cô thích hơn là đàn ông. Và giờ cô đã có một tên – to lớn, mang sẹo với đôi mắt lộng lẫy và với làn da cô muốn liếm đến khi lưỡi của cô thấy mệt – trong tầm tay của mình.

Hay là đã từng có.

Điều khiển họ, chơi với họ, khiến họ tin rằng cô chỉ sống một mình cho họ để họ làm việc cho cô mới là cách làm việc của cô. Furie đã một lần hỏi cô, “Tại sao cô lại đưa một người đàn ông để làm công việc của một người phụ nữ?”

Khó hiểu, Myst đã trả lời, “Bởi vì tôi có thể.”

Cái vấn đề với ma cà rồng tại Oblak là chúng không có bất cứ, bất kì sự đánh giá cao nào về cô cả. Ít nhất Wroth thích nhìn lấy cô.

Với chúng, máu thay thế tất cả, và cô không thể giữ nó lại hay lợi dụng được nó. Dù cho mắt của mọi sinh vật trong the Lore đổi thành một màu liên quan đến giống loài đó với cảm xúc mạnh, của chúng mãi mãi và hoàn toàn là một màu đỏ do hút đi sinh linh của nạn nhân chúng đến xương tủy – không phải chỉ từ hút máu như những tên Forbearer kia sợ. Giết chóc đưa chúng vào cơn lốc đi xuống, vì với việc giết người mang theo sự khát máu buộc chúng phải làm như vậy lần nữa và lần nữa. Rồi sự chông chất đến sau của trí nhớ nạn nhân chúng trong nhiều năm khiến chúng trở nên điên loạn.

Vậy mà trong vòng bốn đêm qua, Ivo và người của hắn chưa bao giờ ưỡn từ cô, chỉ do dự, xem xét cô trong lúc cô ngáp vì buồn chán. Cô đã đốp với Ivo, “Sử dụng răng với tôi hay không, nhưng hãy ra một cái quyết định chết tiệt.” Mắt hắn đã chẻ ra với đe dọa, tia nhìn đỏ ngầu đối nghịch với gương mặt trắng nhợt của hắn và cái đầu cắt sát của hắn, nhưng cuối cùng hắn ta tránh khỏi máu cô, nghĩ rằng sự điên rồ có thể lây lan. Tốt với cô. Thật ra, cô chưa bao giờ trong cuộc đời mình bị cắn.

Cô tự hỏi không biết nó sẽ ra sao nếu để Wroth lấy cổ cô tối hôm qua khi đồng tử anh đã lập lòe đen với ham muốn. Cô là một người tội tệt, cô biết điều đó, yếu đuối với việc làm lỗi để tận hưởng những ý nghĩ đó. Có thể là con Valkyrie duy nhất trên Trái Đất đã từng mơ mộng về một tên ma cà rồng. Cô cau mày. Không. Đã có một người khác...

Myst gõ nhẹ vào cằm, tự hỏi có nên cho bọn Forbearer biết bọn họ không cử chẳng vì gì cả.

Neh.

Có thể nếu tên tướng quân ngon tuyệt kia tiếp tục đối xử tốt với cô, cô sẽ gợi ý một chút. Cô đã được nghe về anh từ hồi đó. Tất nhiên họ đã có một thông tin viên trên mặt trận theo dõi cuộc chiến đó và cô ta đã báo cáo là Wroth đã từng to lớn, can đảm và ngang tàng một cách ngon tuyệt đối với kẻ thù của anh. Dù cho vị Chúa Tể cuối cùng đã thua đối mặt với một thế lực lớn hơn rất nhiều, anh ấy ít nhất đã mua được cho người của anh ta một thập kỉ của sự bảo vệ.

Myst và chị em cô đã ngồi bên đống lửa, thở dài về những chiến công của anh như đang nhìn đưa tình một số báo phát hành của Tiger Beat. Myst nhớ rằng đã cảm thấy mất mát khi nghe tin về sự thua cuộc của anh bởi cô biết đó có nghĩa là cái chết của một người vĩ đại. Nhưng anh ấy đã làm một cuộc trở về và, nhìn mặt đối mặt, anh đã không thất vọng. { :419: } Ngoài sự thật rằng bây giờ anh đang là một kẻ tử thù – hoặc đúng hơn, một kẻ bất tử thù. Oh, và còn là một con đỉa.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 3+2

Cô thử cánh cửa phòng anh, chỉ phòng trường hợp anh đã quyết định sẽ tin tưởng cô, nhưng nó bị khóa – dù không được phép thuật gia cổ như phòng giam cô. Cô có thể dễ dàng phá vỡ nó nhưng cô không phải trở về ngục tù cho đến khi bình minh. Vì thế, cô tận hưởng thời gian ăn mặc và búi tóc mình lên theo một cách mà cô nghĩ anh thích, và vẫn còn thời gian để moi móc qua tất cả đồ của anh. Tuy nhiên, cô giữ mắt mình khỏi cái thập tự giá dính với trang sức lấp lánh, sợ rằng cô lại bị dính sát vào nó.

Đào tung qua đồ của anh, cô nhận ra cô thích cách anh mặc, phong cách anh hiện đại những vẫn quý phái bằng cách nào đó. Và cô yêu mùi anh và mái tóc dù rối bời nhưng sexy của anh. Cô đã lăn trên giường với một trong những cái áo len màu đen của anh, mặt cô vùi trong nó, không quan tâm rằng nếu anh trở lại và thấy cô như thế. Nhưng anh chưa bao giờ xuất hiện, thay vào đó hai lính canh đã đến để hộ tống cô xuống lại theo lệnh của anh.

Họ không chịu nhìn vào mắt cô.

Well, khi thật, họ biết điều gì đó cô không biết. Wroth đã không giữ cô như cô đã hi vọng. Cô đang gặp rắc rối, và cô nghĩ cô biết tại sao. Nếu cô có thông tin, tôi có thể lấy nó từ cô, anh đã nói.

Khi họ đóng cửa phòng giam đằng sau cô, và cô nhận ra cô là người duy nhất trong căn ngục, nỗi sợ của cô được xác nhận. Những sinh vật hạ đẳng

ở đây – những con làm nên những tối thứ bảy tính năng sinh vật yếu đuối của the Lore – đã bị mang đi, không nghi ngờ gì là để bị giết hoặc tra tấn.

Cô chính là cô gái còn lại duy nhất trên sàn nhảy, nhưng không lâu đâu, cô biết, bởi không ai trong số còn lại đã nói. Tất nhiên, cô đe dọa là sẽ lột da họ, và gia đình họ nếu để lộ bất kì thông tin nào, và có lí do là “Và chúc bạn không bao giờ cảm thấy hơi thở của một con Valkyrie đằng sau lưng bạn” là một câu nói nâng li trong the Lore. Những tên ma cà rồng có thể tới và chiếm lấy ngôi làng của bạn, nhưng Valkyrie sẽ lên vào, giấu mình dưới giường và lấy đầu bạn ngay trên gối của mình. Lời của họ là luật.

Nên nó sẽ để cô lại... Cô nhìn lên khi cô nghe tiếng bốt trên sàn đá.

“Nghe kĩ đây, Myst,” Wroth nói khi một tên lính canh mở cửa phòng giam cô trước khi bỏ họ lại. “Tôi sẽ hỏi cô câu hỏi về loài của cô và các phần tử các nhau của the Lore. Cô phải trả lời chúng hoặc tôi đã được ra lệnh là phải lấy thông tin từ cô bằng bạo lực.”

“Tra tấn? Được lệnh? Không thể phá lệnh của Kristoff cho tôi à?”

“Myst, cô biết là tôi đáng ra đã chết nếu không có anh ta. Em tôi và bạn tôi cũng vậy. Cuộc đời tôi đã không phải là của tôi từ đêm hôm đó.”

Anh ta thật sự nghiêm túc về chuyện này. Nhưng Myst cũng chẳng đùa lúc trước khi cô nói rằng tra tấn khiến cô cực kì tức giận. Cô đã cho Wroth sự đối đãi ưu tiên bởi anh là, như, một ngôi sao trong vòng tròn quân sự, nhưng giờ anh ta đã làm một cú nhảy vào vampirism – và cô cần phải nhớ điều đó. Cô đẩy đưa và tán tỉnh đến cuối cùng nhưng việc đó... Tới đây, con đỉa. Vẫn thân thiện, cô nói, “Wroth, anh có thể giúp tôi trốn thoát – “

“Tôi đã thề lòng trung thành và tôi sẽ thực hiện lệnh của mình đến nơi. Trả lời hay cô sẽ gặp những hậu quả,” anh nói. “Tôi sẽ bắt đầu với thứ cơ bản nhất. Cô thuộc loài nào?”

“Pussy Cat Doll?” cô hỏi, ngay lập tức lắc đầu chậm chạp với cái nhìn của anh. “Thẩm phán, quan tòa và kẻ đưa ra hình phạt.” Anh quắc mắt. Mắt cô sáng lên. “Khách trọ ngăn ngày? Cái gì? Thật mà. Không? Babe in Toyland?”{:309:}

“Quý tha ma bắt, Myst, hãy trả lời câu hỏi đi. Sau đó cô có thể lên trở lại phòng tôi.” Anh hạ giọng mình xuống và cong ngón tay dưới cằm cô. “Chúng ta có thể ngủ cùng nhau như chúng ta đã làm hôm nay – “

“Nhưng anh không hiểu rằng tra tấn sẽ dễ hơn nhiều đối với tôi so với việc quay trở về the Lore với tư cách là người cung cấp tin tức.” Cô sẽ không còn nằm trong danh sách A, một kẻ thù “tránh bằng mọi giá”. Cô sẽ mất địa vị của mình là một sinh vật mà bạn không phá vỡ.

“Em trai tôi đã cố gắng để lấy thông tin từ những người khác – “

“Nhưng họ cũng không nói, huh?” Cô có phải đang nói một cách tự mãn?

Anh dường như tự lắc bản thân mình, làm răn lại quyết tâm của mình. “Cô đang để lại cho tôi ít lựa chọn.”

Well. Cô sắp sửa sẽ ném mùi trực tiếp sự ngang tàng của vị Chúa Tể cô luôn ngưỡng mộ, bởi vì rõ ràng anh đã quyết định cô là kẻ thù chỉ khi cô nghĩ họ đang trở nên gần gũi.

Cách thật hay để làm tổn thương cảm xúc của tôi, Wroth. Cô khịt mũi. Bây giờ tôi thật sự phải giết anh rồi.

_____ {:398:} _____ Với suy nghĩ của anh luôn về cô suốt đêm, anh đã trì hoãn hàng giờ, nhiều nhất anh có thể, đợi đến khi gần bình minh, bảo đảm rằng nó sẽ ít nhất nhanh chóng.

“Anh thực sự sẽ làm thế này sao?” cô hỏi khi cô quay mặt khỏi anh, di chuyển về góc phòng phía sau.

Đôi vai cô đang rung lên, và anh nghi rằng cô đang cười. Khi anh bước tới cô, cầm lấy tay cô và quay mặt cô lại, anh sốc khi thấy những giọt nước mắt chân thực tuôn xuống gương mặt xinh đẹp đến đau của cô. “Wroth, tôi nghĩ chúng ta đã có một cuộc dàn xếp.” Cô ném cho anh một cái nhìn cau mày phản bội. { :263: }

Cô ấy không phải đang giả vờ chuyện này. Trong tâm trí rối loạn, hoang dã của mình, cô ấy đã tưởng họ là... bạn?

Căn phòng giam lỏng lữ và anh trụ mình lại, cau mày lại khi cô có vẻ không chú ý. Chỉ là dư chấn sau tối hôm qua.

Anh không muốn cô bị tổn thương. Nhưng đôi mắt cô cháy rực với nó, đau buốt và chân thực và rõ ràng. Anh đang thực sự nhìn thấy cô – Myst với sự ngênh ngang và đùa cợt giả dối được lột ra. Đây là một mặt của cô, nhưng nó cuối cùng mới là Myst, và đột nhiên anh cảm thấy không thể chịu nổi khi từng giọt nước mắt rơi. Anh giật mình khi một giọt rơi xuống má cô, giật mình như thể anh đã bị đánh. Một cú rung động nữa quanh anh.

Cô quay người về phía khác và nhìn như đang chùi mặt mình. Khi cô quay lại, cô ấy vẻ gợi tình hiển nhiên, như thể cô đã đeo cái mặt nạ lên một lần nữa.

“Myst, tôi không muốn hại cô, nhưng cô phải trả lời câu hỏi của tôi. Đây không phải là một trò chơi.”

Cô đưa cho anh một cái nhìn đầy sự khó tin tột đỉnh. “Đây chính xác là nó đó. Anh muốn biết về the Lore à? Hãy biết bài học này thật rõ – chúng ta đều là những con chốt.”

Lâu đài rung chuyển xung quanh anh, và trong lúc anh nhìn xung quanh loạn xạ, cô có vẻ chẳng có sợ hãi gì. Không, nó không phải là sự rung chuyển ở ngoài.

Tiếng động đang âm âm trong tai anh như một cơn động đất đến từ... trong anh. “Cô là gì?” anh khẳng khẳng hỏi lần nữa.

Mặt cô chưa bao giờ mất đi cái biểu hiện của sự kinh tởm lơ đãng ngay cả lúc tay cô đặt nhẹ nhàng vào ngực anh – để cảm thấy trái tim anh loạn choạng rồi sấm động đập lại. Bởi vì anh đã cuối cùng nhìn thấy cô và nhận ra cô là gì...

“Rõ ràng, em là Cô Dâu của anh.”

VỊ TỰ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 3+3

“Em đang tự hỏi nếu em có thể làm anh chuyển hóa cho em,” Myst kêu rừ rừ cho anh, trong lúc anh đang vật lộn để che giấu cú sốc.

Cô đã nhận thấy rằng anh là một người điềm tĩnh, có kỉ luật, nhưng cô đã nghe rằng một nhịp tim mới làm đình tai cho những ma cà rồng chưa đi qua quá trình ‘trao đổi máu’, sự dồn lên đột ngột của tình dục tràn ngập, hơi thở họ chưa rèn luyện và dồn dập lúc đầu. Với những cái chạm nhẹ nhàng, cô đẩy anh vào tường. Mắt anh đang nửa nhắm trong lúc cô đang cọ xát lên xuống ngực anh. “Hơi thở anh trong phổi cảm thấy như thế nào?”

Anh hít sâu vào. “Mát lạnh. Đè nặng, nhưng nó cảm thấy tốt.” Anh nhìn vào cô với lòng biết ơn to lớn vì đã giúp anh ‘trao đổi máu’.

Họ luôn như thế.

“Máu anh cảm thấy như thế nào, nóng lên và di chuyển?”

“Mạnh hơn. Nó như... đang bốc cháy.”

Cô cầm lấy dương vật anh qua quần anh, và cả người anh co giật khi anh ném đầu ra sau để la lên. Cô gần như cũng sốc như thế. Cô biết Wroth rất được phú cho, nhưng cương lên, anh còn quá hơn thế nữa.

Như là loài Demon hay Lykae.

Anh giữ tay cô ngay ở đó vòng quanh dương vật anh, làm ngón tay cô vòng qua đó trong lúc anh từ từ đẩy mạnh vào lòng bàn tay cô. Cơ thể cô mềm đi khi cô tưởng tượng sự công kích của móng muốn cào cấu lấy anh. Trong một lời thì thầm nhục dục, cô hỏi, “Và cái này cảm thấy như thế nào khi có cương lên và giương ra?”

“Tốt,” anh nghiêng ra với một cái rùng mình. “Tốt đến khốn nạn.”

“Nó đã là ba thế kỉ à? Well, anh cũng đã đến hạn rồi, tôi nghĩ vậy.” Cô mở dây kéo quần anh chỉ đủ để nhúc nhích ngón cái của mình vào trong và chà vào đầu dương vật anh, làm nó trở nên ướt. Mắt anh lộn ngược vào đầu mình. “Em chỉ có thể tưởng tượng cái này nặng và chặt như thế nào, nhúc nhối với sức nặng, gần như muốn nổ tung.”

“Tại sao em lại làm thế này với tôi?”

Vì em có thể.

Chút nữa thôi, anh ta sẽ không có bất cứ suy nghĩ gì hơn một con thú. Cặp mắt anh đang dần đổi thành đen. Cô vượt ve độ dài của anh qua lớp vải quần, cảm thấy nhẹ nhõm khi không phải mang độ lớn không thoải mái của anh vào người mình. Năm, bốn, ba, hai,...

Wroth tấn công, rên lên, và anh mạnh một cách ngạc nhiên khi anh giữ tay cô qua đầu mình. Anh hôn cô, một cách sâu thẳm, chiếm hữu, dường như đang đánh dấu cô với nụ hôn của anh. Anh để cô thở hổn hển khi anh cuối xuống để liếm núm ngực của cô, hút chúng vào ở ngoài chiếc áo blouse. Tay còn lại của anh cầm lấy chỗ kín của cô.

Với một tiếng gầm gừ, anh kéo mình ra khỏi cô, và nắm lấy khuỷu tay cô. “Đi với anh.”

Chết tiệt, bình minh gần đến rồi. Họ ở đâu vậy? Cô phải giữ anh ở đây. “Không, Wroth,” cô nói.

“Sẽ không lấy Cô Dâu mình trong một ngục tù.”

“Nhưng em không thể đợi,” cô kêu lên. “Bảo những người lính canh rời đi.”

“Không – “

“Wroth,” cô nắm lấy dương vật anh chặt khi nói nhỏ trong tai anh, “cơ thể của em cần những cú đẩy này trong nó.”

Anh gặm lên lệnh đó, rồi xé toạc áo blouse và áo ngực của cô ra, hút vào và liếm núm của cô dữ dội. Không tự nguyện, lưng cô cong lên, đẩy ngực cô vào đôi môi kỳ diệu của anh. Từ khi nào cô đã bắt đầu lắc hông của mình cho anh?

“Anh đã chờ lấy em,” anh nói ra. “Anh đã chờ rất lâu.”

Một tay giữ lấy cổ tay trên đầu cô, tay còn lại anh di chuyển lên cái váy và kéo quần lót của cô hoàn toàn khỏi người cô. Những ngón tay anh lang thang, nóng và chậm trên cô, chọc ghẹo. Anh biết chính xác làm sao để khiến cô bốc cháy, sử dụng dịch tiết từ người cô để đẩy ngón cái anh vào âm đạo cô trong những vòng tròn chậm chậm, ẩm ướt và tê liệt.

“Thật ướt,” anh rít lên trên ngực cô. “Ngay sau khi tôi thấy em, tôi muốn người đó là em.” Môi anh chụp lấy núm vú căng lên của cô, hút lên nó cho đến khi nó nhức nhối. Anh quay qua cái còn lại cũng như vậy.

Myst ra một quyết định ngay lúc đó. Sẽ chẳng có cách nào mà cô sẽ bỏ lỡ dịp này.

Cô rên lên thật sự, không thể nào điều khiển bản thân trong lúc sấm sét nổ âm bên ngoài trong sự liên kết với cảm xúc trong cô. Khi anh đưa vào một ngón tay, rút ra rồi lại đưa thêm hai ngón nữa vào, cô muốn đến xung

quanh chúng. Anh đưa chúng vào không vội vàng nhưng với lực đẩy đủ để khiến cô rung chuyển đến ngón chân từng lần.

Cô cong lưng lên thêm nữa, muốn đưa cho anh ngực của mình. Cô giang chân ra, cảm nhận lấy sự tiếp xúc của anh. “Đừng ngưng,” cô thở hổn hển, gằn lắm rồi, mong muốn được chạm lấy anh. Nhưng anh đã kẹp cổ tay cô trên đầu.

“Không bao giờ.” Anh đẩy vào mạnh hơn, cho đến khi cô không còn rõ ngón chân mình có chạm đất nữa hay không, rồi anh giang rộng ngón tay của mình trong cô như thể để chuẩn bị cho kích cỡ của anh. Đầu cô rơi ngược lại và cô kêu lên trong cảm xúc ngập tràn của sự đầy đặn.

Cô đưa chân lên để đưa nó lên cái đầu gối anh để sát vào tường cũng chỉ vì mục đích đó. Giang rộng cho anh, cô dựa hông mình vào cuồng nhiệt.

Bên tai cô, anh nói ồ ồ, “Hãy đến cho anh, milaya (~ "em yêu" trong tiếng Nga).”

“Ah, phải,... Wroth,” cô lại rên lần nữa, chuẩn bị không chống nổi những cái vuốt ve của anh. Cô kêu một tiếng ghen cổ, và đạt đến đỉnh điểm với một sự phát sung ẩm ướt và mạnh mẽ, khiến cô lão đảo và cũng làm anh rên lên.

“Anh có thể cảm thấy em đến,” anh nghiêng ra khi cô đang bám lấy anh, lắc hông mình cho những cái chạm của anh cho đến khi cô không thể di chuyển nữa vì nhạy cảm quá. Nhưng anh ấy không ngưng lại cho đến khi cô đang không suy nghĩ rên lên tên anh trong vòng tay anh ấy.

Khi cô đã mệt lả, cô dựa vào người anh, vẫn đang uốn cơ thể mình yếu ớt cho anh. Núm vú cô đang ướt và nhói lên từ lưỡi anh.

Anh ôm lấy cổ cô và kéo cô lên để thấy anh, nhìn xuống cô với tham muốn, nhưng những từ anh nói còn hơn thế nữa. “Anh sẽ đối xử tốt với em,

Myst. Anh sẽ bảo vệ em. Em là của anh.”

Anh ấy đang nói điều đó bởi vì anh ấy chuẩn bị sẽ đẩy vào cô cái dương vật to lớn của anh, để có thể đặt quyền sở hữu của mình trên cô. Một Cô Dâu thực sự của ma cà rồng. Anh nắm lấy chân cô và đưa nó lên hông anh, chuẩn bị sẽ mở kéo quần.

Đôi mắt nửa nhắm nửa mở của cô vừa mới mở rộng ra với cảnh báo thật sự khi cô nghe tiếng thì thào ở cổng của ngục tù.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 3+4

Trước khi anh có thể phản ứng, Myst nhảy bổ ra khỏi người anh. Tại sao cô ấy lại àm thế? Tay anh đưa ra để kéo cô về nhưng cô rụt lại. Tại sao anh vẫn chưa ở trong cô ngay bây giờ? Anh đã bảo đảm rằng cô đã ướm, sẵn sàng để nhận anh –

Anh nghe thấy tiếng động và giật người quay lại, răng nanh sắc lên trong cơn thịnh nộ.

“Nhìn lấy đôi tình nhân này.” Một sinh vật tương tự như Myst đang đứng ở ngưỡng cửa phòng giam, cung tên đã giương ra.

Một người thứ hai với làn da phát sáng, vui vẻ nhai kẹo cao su và tung con dao găm trong không khí. “Đừng làm tớ nhìn – Tớ nghĩ tớ sẽ bệnh mất. Myst, đi với một tên ma cà rồng là một sự thấp hèn mới ngay cả với cậu đấy.”

“Cái gì đây?” Wroth yêu cầu, hướng về phía họ.

Người bắn tên khắc tên với tốc độ siêu tự nhiên và để nó bay không ngần ngại. Anh nhào ra để né nó, nhưng cô ta đã đoán trước bước đi của anh và mũi tên ghim anh thẳng vào tường. Cái thứ hai đâm lấy một vai còn lại của anh, khoan mũi của nó khoảng 15 cm vào trong tường. Anh ném cho cô một cái nhìn giết chóc, rồi nhào tới chỉ đơn giản để mũi tên rạch xuyên anh nhưng những mũi tên đó được xoắn vòng như móng của chim.

Khi anh nhận thấy là mình sẽ không chuyển động được, anh gầm lên với tức giận.

Anh thấy Myst mặc đồ lại, quay về phía cánh cửa. “Em đừng dám bỏ tôi lại.”

“Thật xin lỗi là đã phá hỏng kế hoạch của anh cho tối nay.” Cô ném cho anh cái nhìn tổn thương. “Anh gần như đã khiến em quên rằng anh đã xuống đây để tra tấn em. Anh muốn học à? Biết là bọn em rất ghét tra tấn. Nó dần chong chất lên qua nhiều năm – “

“Đó là trước khi anh biết em là Cô Dâu của anh.”

Mặt cô lạnh đi chỉ trong tích tắc. “Trước khi anh biết là anh có thể quan hệ tình dục với tôi à? Bây giờ cơ thể anh đã trở lại hoạt động bình thường, tôi sẽ không cảm thấy da của tôi bị rọc ra khỏi người tôi?”

“Em là Cô Dâu của tôi. Tôi. Em thuộc về tôi.”

Cô bay lại về phía anh, lên cơn giận. Đứa phát sáng ném cho cô một con dao găm và Myst chụp lấy nó đằng sau cô mà không cần nhìn. Một lần nữa tâm trí anh yêu cầu biết cô là loài gì.

Cô áp sát con dao vào cổ anh. Đồng tử cô có màu bạc và sấm sét nổ âm âm bên ngoài tòa lâu đài. “Nếu tôi thuộc về mọi người đàn ông mong muốn vậy hay tất cả những con ma cà rồng mà tôi đã giúp thực hiện ‘trao đổi máu’ thì sẽ không còn gì của tôi rồi. Nhưng không ai quan tâm điều đó.”

“Em không thể ‘trao đổi máu’ người khác. Họ sẽ phải ở đây bảo vệ em, chiến đấu cho em.”

“Không,” – cô dựa vào gần hơn, nghiêng đầu mình như một con vật – “nếu tôi giết tất cả bọn họ.”

Rồi cô nắm lấy phía sau đầu anh và kéo anh về phía cô, ép môi anh vào môi cô. Cô hôn anh đắm thắm. Tuy nhiên, không lâu sau đó anh nếm thấy... máu? Chỉ khi anh rên lên, cô rút ra với một vẻ mặt khó hiểu.

Ấm và béo không tưởng nổi, máu cô cũng thanh tú như những thứ khác về cô, và anh rùng mình trong ngây ngất bởi vị ngọt ngào đó. “Em biết là tôi sẽ không muốn gì khác,” anh nói hắt ra.

Để trả lời, cô tát răng về phía anh. Đối với những người còn lại, cô ra lệnh, “Để hẳn lại,” rồi ra khỏi căn phòng.

Đứa bắn cung với đứa phát sáng trao đổi nhau một cái nhìn bối rối. “Và với ‘Để hẳn lại’ cậu rõ ràng nghĩa là để hẳn lại không đầu, bị moi ruột và bị chèn vào đầy tên như cái gổỉ giắt ghim.”

“Mấy cậu nghe hẳn nói rồi – tớ chính là Cô Dâu của hẳn.”

“Ohh,” đứa phát sáng nói, thổi một cái bong bóng cao su. “Ý cậu là hẳn chưa, uh, cậu biết mà, giải phóng, lần đầu tiên từ khi ‘trao đổi máu’?” Rồi một cái nhìn nhanh xuống háng của anh, cô ta nói, “Và hẳn ta giữ nguyên như vậy khi không có cậu, đúng không?” Cô ta cười khúc khích. “Tớ tốt với kế hoạch này.”

Đứa bắn cung vẫn chưa được thuyết phục. “Đừng hiểu lầm tớ, tớ tận hưởng việc kết ma cà rồng vào việc tra tấn không bao giờ chấm dứt ham muốn tình dục nhiều như nữ thợ săn hoàn hảo có tài tiếp theo...” Khi Wroth nghe thấy một tên lính canh đâm vào, cô ta thoả mái bắn một mũi tên về hướng đó, nghiêng đầu mình với kết quả, rồi thở dài với Myst, “Nhưng Cô Dâu Ma Cà Rồng nghe cứ như loại phim rẻ tiền. Anh ta vừa mới kéo cậu xuống thế giới của phim rẻ tiền.”

Đứa phát sáng làm giọng mình kịch tính quá lỗ, nói, “Chỉ vì điều đó thôi, anh ta cần phải chết. Nghiêm túc đó, Myst. ‘Chồng’ của cậu sẽ không

thể hủy bỏ được danh tiếng đường phố của cậu trừ khi cậu giết hẳn như những người khác.”

Họ đều điên hết rồi.

Vậy mà anh vẫn đang cương lên, nhức nhối cho cơ thể của cô và cho những giọt máu của cô đã cho anh chỉ để tra tấn anh. “You evil, teasing bitch. Hãy giết tôi đi.”

Chỉ trong một giây ngắn ngủi anh tưởng mình thấy sự thương cảm trong mắt cô, nhưng rồi cô nhún vai và trí óc mập mờ của anh cuối cùng cũng nắm được cô sẽ bỏ anh lại đây không còn gì nhưng một cơ thể thắt lại với ham muốn cô và một vị máu mà anh sẵn sàng quỳ xuống để có. “Cô là một con đi hiểm độc nhất mà tôi từng biết.”

“Quá khen,” cô nói líu lo.

Đọc theo hành lang, cô dễ dàng nhảy lên khung cửa sổ 14 mét ở trên, mở cánh cửa chớp để kéo những thanh chắn không phòng ngự lại như cô đang kéo một tấm rèm. Cô đưa tay xuống cho những kẻ khác.

“Tôi sẽ tìm thấy cô,” anh phun ra. “Tôi sẽ tìm cô và bắt cô trả giá cho việc này hàng nghìn lần.”

Đứa phát sáng nhảy lên và chụp lấy tay Myst với bàn tay của mình. “Nghe như anh ấy đang đặt một cuộc hẹn hò,” cô ta nói khi đang đung đưa.

“Ooom,” Myst nói, mắt cô đưa về anh. “Ăn mặc bình thường thôi nhé.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 4+1

Ham muốn tình dục không ngừng không thể nào được thỏa mãn.

Cô ấy đã biết trước và vui vẻ giao anh cho sự giày vò này. Cô Dâu anh đã ‘trao đổi máu với anh, cho anh nhu cầu đầu tiên với tư cách là ma cà rồng, rồi đưa nó lên một độ cao cháy bỏng – và chỉ Cô Dâu anh có thể làm cho cơ thể anh có thể giải phóng lần đầu tiên. Nếu cô chỉ có thể ở lại đủ lâu để anh làm tình với cô chỉ một lần hay đơn thuần chỉ chạm vào cô khi anh có sự thoải mái của mình, cô đã có thể tha cho anh điều này. Nhưng cô đã nói rõ ràng đó chính là kế hoạch.

Và trong năm năm qua, Wroth đã bị nguyên rủa với hơn thế nữa. Anh còn bị nguyên rủa với kí ức của cô.

Cái giọt máu tí ti mà anh đã lấy từ cơ thể cô còn làm nhiều hơn việc làm các loại máu khác cảm thấy như nhựa đường đối với anh – nó làm chính xác những gì Forbearer sợ. Với máu sống của cô đưa đến những giấc mơ nơi kí ức của cô trải ra, thực tế đến nỗi như thể anh đang ở đó để cảm nhận được những mùi hương cô ngửi và những bề mặt cô sờ vào. Đôi lúc anh còn có thể cảm thấy tay cô nắm chặt trong tức giận. Nhưng anh đã không kể với ai, giữ bí mật cho riêng mình vì anh không muốn mất đi vị trí mình đang có trong quân đội – hoặc bị giết.

Mỗi hoàng hôn anh tỉnh giấc và kiểm tra mắt mình cho một màu đỏ nổi bật, và mỗi ngày nếu anh có thể ngủ, anh lại bị đưa vào một dãy kí ức như

nhau đang dần trở nên chi tiết hơn theo thời gian.

Kí ức đầu tiên anh tìm thấy cô trên mộ quả đồi, mặt trời sáng rỡ, với tuyết còn trên mặt đất. “Tôi nguyện rửa người đến địa ngục,” Myst rít lên trước một bia mộ thô. Cô đang khuấy lên với nhiều sự thù địch đến nỗi Wroth biết cô ấy đã giết bất cứ sinh vật nào nằm ở đó. Cô nói một ngôn ngữ cổ xưa lẽ ra Wroth không thể hiểu nhưng anh lại hiểu được. Anh biết được những cảm xúc cô thấy, sự di chuyển liên hồi của cái vòng xung quanh hông cô, mùi của biển cả chỉ dưới cô, nước muối trong một ngày trời lạnh.

Một giấc mơ quen thuộc khác. Một tên nghị sĩ Roman say rượu dưới chân cô. “Cuối cùng, ta sẽ chuẩn bị có được Myst the Coveted. Và nàng sẽ không còn được ham muốn, nàng sẽ bị sở hữu.” Hả cười lớn. “Nàng sẽ khiến ta xoắn vặn trên cái cây của nàng không lâu nữa.”

Wroth đã tìm ra được tên đầy đủ của người hành hạ anh. Myst the Coveted.

Với sự khinh bỉ, Wroth thấy tên Roman đưa bàn chân thon gọn của Myst vào miệng mình, mút một cách tham lam, tự sờ mó mình, trong khi cô đang đưa chiếc váy lên đôi đùi mềm như nhung của mình cho hắn. Như mọi khi, Wroth vật lộn để khỏi phải nhìn thấy chuyện này, vật lộn để tỉnh giấc. Sự ghê tởm cực độ của anh chưa bao giờ giảm đi qua thời gian.

Lần đầu tiên anh có giấc mơ đó, anh đã thấy nhẹ nhõm khi một cảnh khác trải ra trước khi nó đến với một cái kết bệnh hoạn. Nhưng không bao giờ như thế nữa...

Myst đang chạy ngang một đám tiệc cường hiếp người Viking trên một bờ biển nào đó trên vùng đất phía Bắc. Có chủ ý. Cô muốn họ săn cô. Để họ bắt cô và ném cô xuống nền tuyết cứng. Cô có những cái nhu cầu muốn bệnh nào thế? Cô đang thích thú, máu cô bơm liên tục. Da cô cảm thấy như

nó đang xèo xèo với điện tích, và những tia sét đang đánh xuống, phát sinh từ sự vui sướng của cô. Cô đè nén một nụ cười, khi với những tiếng gầm và chúc mừng, những tên đàn ông đuổi theo.

Lại như mọi khi, Wroth chiến đấu để đẩy tâm trí khỏi nó trước khi anh có thể thấy một tá Viking đang đè Cô Dâu của anh.

Tối nay là một giấc mơ mới. Cuối cùng. Tuyết ở ngoài, chồng lên rất cao đến nỗi lấp kín nửa khung cửa sổ. Những phụ nữ, hay sinh vật như cô, tụ tập lại xung quanh một đám lửa lớn. Họ là những chị em và Wroth nhìn thấy mặt họ dường như quen thuộc và biết tên của họ và họ là ai cũng tốt như Myst biết. Anh nhận ra người bắn cung là Lucia, và người phát sáng chói lòa anh giờ biết là Regin the Radiant. Người có đôi mắt trống rỗng được gọi là Nix, người già nhất trong số chị em cô và được tin là một thầy bói. Trang phục của họ chỉ ra đây là đầu thế kỉ XX.

Họ đang gặp mặt để quyết định số phận của một đứa trẻ mà thủ lĩnh của họ, một sinh vật ũ rũ tên Annika, muốn giữ lại. Myst cau mày trước đứa nhỏ trong tay Annika, bối rối khi thấy một sự rung động cho nó.

“Chúng ta làm sao để chăm sóc cho nó, Annika?” Lucia thì thầm.

Regin ngắt lời, “Làm sao cậu có thể mang vào một con ma cà rồng trong chúng ta khi chúng tàn sát người của tôi?”

Người tên Daniela the Ice Maiden quỳ xuống cạnh Annika, nhìn lên cô, chạm nhanh một cái với một bàn tay nhợt nhạt. Myst rùng mình khi nghĩ về nỗi đau mà Daniil đã chỉ mới chịu khi đưa cho một cái chạm đó. Giống loài của mẹ Daniela đã là một con tinh băng giá và cô không thể chạm vào ai trừ một trong số chúng mà không bị đau đớn một cách tột cùng. “Con bé cần ở với người của nó. Tớ biết điều này rõ.”

Annika lắc đầu quyết tâm. “Tai con bé. Mắt con bé. Con bé là Valkyrie cũng nhiều như là ma cà rồng.”

Valkyrie...? Không thể nào.

“Con bé sẽ lớn lên trở thành xấu xa,” Regin khẳng định. “Con bé đã tấp tợ với những cái răng nanh nhỏ của nó rồi kia kìa. Bởi Freya, nó uống máu.”

“Chuyện vặt,” Myst xen vào với một giọng xã giao. “Chúng ta ăn điện tích.”

VỊ TỬ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 4+2

Người có đôi mắt trống rỗng Nix phá lên cười.

Một đứa trẻ ma cà rồng? Ăn điện tích? Tim anh đang chạy đua...

Annika nói, “Tớ sẽ giữ Emmaline khỏi Đoàn Quân và hướng dẫn con bé trở thành tất cả những gì tốt đẹp và đáng kính trọng về loài Valkyrie trước khi thời gian đã bào mòn chúng ta.” Lời của cô ta thấm đậm nỗi buồn và gợi lên một kí ức mà Myst ghét.

Wroth muốn nhìn thấy nó nhưng không thể.

Annika chà mũi với đứa trẻ và hỏi con bé, “Bây giờ, đâu là nơi tốt nhất để giấu một con ma cà rồng bé nhỏ xinh đẹp trong thế giới?”

Nix cười hạnh phúc, “Hãy để những thời gian tốt đẹp đến nào... (Laissez les bon temps roulez...)”

New Orleans.

Wroth ngồi bật dậy trên giường, cơ thể anh ướm sưng với mồ hôi.

Cô Dâu của mình là Valkyrie? anh suy nghĩ với một cái ho sặc sụa. Trí não anh không thể nào chấp nhận được cái ý nghĩ đó.

Anh đã không biết họ còn tồn tại. Một nhân vật từ huyền thoại được kể bên những đám lửa trại được kết nối với anh mãi mãi. Từ những giấc mơ, anh biết cô là một sinh vật bí ẩn đã hàng ngàn tuổi được sinh ra bởi một cô công chúa quả cảm từ Pictish – người đã tự đâm con dao găm vào bản thân còn hơn bị bắt sống bởi kẻ thù của mình – và bởi những vị thần.

Cô ấy không ăn vì cô lấy năng lượng điện tích từ mặt đất và trả nó lại với cảm xúc của cô trong dạng tia sét. Cô là kẻ giết người và đã là một con đi cho một tên nghị sĩ người Roma. Cô khinh miệt đàn ông và thích thú giày vò họ như cô đã làm với anh.

Anh nhìn xuống cái dương vật đang nhúc nhối của mình. Ngay cả sự căm ghét cũng không đủ chiến đấu với cái ham muốn không dứt của anh cho cô. Cái thức giục để nắm lấy dương vật của mình vào tay vẫn ở đó, nhưng anh chống đối nó, biết rằng mình sẽ không bao giờ đạt đến điểm đó, biết rằng nó chỉ tăng lên nỗi đau của anh.

Trong vòng năm năm cô đã quyết bản án cho anh để chịu đựng cái cơn đau liên hồi, không ngừng nghỉ này. Trước khi anh biết là sẽ không có nỗi nhẹ nhõm mà không có cô, anh đã vô vọng đẩy vào giường, tưởng tượng đó chính là Myst ở dưới anh, nhưng anh chưa bao giờ có sự giải tỏa.

Những người phụ nữ khác khiến anh khó chịu – vì họ không phải là cô. Ngay cả khi anh tin rằng anh có thể tìm thấy sự nhẹ nhõm với người khác, anh cũng sẽ không bao giờ hạ mình với họ. Anh đã cảm thấy sự mềm mại không tin được của Myst, cảm thấy cô ướt với đam mê cho anh, cơ thể cô thắt chặt xung quanh ngón tay anh khi cô đạt đến đỉnh cao từ cái chạm của anh.

Anh rùng mình và dương vật anh xung lên tham lam. Kết nối mãi mãi. Với Myst the Coveted, một sinh vật bí ẩn người mà khinh bỉ anh. Cách duy nhất để anh giữ cô mãi mãi là để trừng phạt cô nhiều như thế.

Anh biết anh khao khát (covet) cô như không người nào đã từng. Và giờ anh biết nơi nào để tìm cô

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 5+1

Làn khói mang mùi từ đầm lầy, hot dog nóng hổi và bia mận bốc lên đến Myst và chị em cô khi họ đang đậu trên một mái nhà mà ở dưới nó là một mớ hỗn độn gọi là Bourbon Street.

Có những lời đồn đại rằng ma cà rồng đang ở đâu đó tại New Orleans.

Ma cà rồng ở Louisiana? Chưa từng nghe tới.

Nếu chỉ có một số tên địa ở đây thì cô, Nix và Regin đã vẫn còn đang ở Val Hall, trang viên của họ trên nhánh sông, chơi trò chơi điện tử. Nhưng một người bạn demon đã thề anh ta thấy một – và một phantom đã thì thầm rằng không chỉ có một, mà là hai phần tử ma cà rồng.

Mắt của Myst đưa qua cảnh vật, cố gắng đang giữ tập trung và không chú ý đến những cặp đang ở trong các con hẻm tối. Nếu Daniela đang ở đây cô ấy sẽ thổi cho họ một nụ hôn và làm lạnh họ lại, đóng băng tay và hông trong khi đang sờ giữa chừng và làm chị em cô cười nắc nẻ và cười lăn cười bò trên mái nhà. Myst cho rằng Valkyrie rất dễ bị mắc cười.

Nhưng việc tập trung đã chứng minh sự vô ích kể từ khi tim cô đã rộn nhịp từ ý nghĩ có ma cà rồng ở đây. Nếu vì một lí do nào đó họ đã đến Thế Giới Mới – nơi Đoàn Quân trong lịch sử đã thấy thông thường và dưới họ - nó vẫn không có nghĩa là anh ấy.

Wroth. Một trong những nỗi hối hận thực sự của cuộc đời cô.

Mỗi ngày, cô trầm ngâm rằng lẽ ra cô không để tên ma cà rồng đó chịu khổ - cô đã nên giết hẳn.

Regin thấy con dao lên, đỡ nó với đầu vuốt của mình, rồi lại tung nó lên một lần nữa. “Cậu biết không, không phải là tở tin rằng có ma cà rồng ở đây – vì nó chỉ là thứ nhảm nhí – nhưng nếu chúng có ở đây, chúng đã phải biết đây chính là địa phận chúng ta.”

“Chúng ta có nên hỏi chúng để rõ hơn không? Hay có thể đập chúng?” Nix hỏi khi cô nhanh chóng vuốt mái tóc đen dài đến thắt lưng của mình. “Tở đã nghe rằng chúng có thể làm đá lát nghĩa địa tốt lắm.” Ngay cả khi mang theo một kiểu tóc thời xưa và lâu lâu một cái nhìn khó hiểu – cô ấy nhìn thấy tương lai rõ hơn thực tại – Nix vẫn nhìn như một siêu mẫu.

“Tở nghiêm túc đó,” Regin nói. “New Orleans có thể một thời là địa điểm huyền bí nổi tiếng trên thế giới, chúng ta điều khiển nơi này rồi.”

“Chúng ta luôn có thể đưa Mysty the Vampire Layer để chiến đấu với chúng,” Nix nói tư lự. “Oh, đợi đã, cô ấy sẽ chạy mất với chúng.”

Regin nói thêm, “Hoặc dùng đòn lưỡi nổi tiếng của cô ấy để lột da từ người chúng trong lúc bọn chúng một cách không thể giải thích xếp hàng để lần lượt hiến tế bản thân mình.”

“Har-de-har-har,” Myst lẩm bẩm, nửa nghe họ. Cô đã bị chế giễu về chuyện này liên tục. Và cô đáng nhận nó. Cô cũng như đang bị bắt gặp đang quan hệ với bóng ma của Bundy. Tất nhiên những người còn lại đã nghe lóm được những trò trêu ghẹo trong đàn và tin đã được lan rộng. Mọi thành phần khác của the Lore – như là loài nymph, những con điếm ấy – thì thầm về sự thiên vị vô đạo đức của cô đối với những con ma cà rồng. Nhưng nó không phải là những con ma cà rồng số nhiều, nó chỉ có một.

Wroth. Cô run lên. Với những ngón tay chậm rãi, nóng bỏng của anh...

Trên giường cô vào ban đêm, khi cô đụng vào mình, cô đã luôn tưởng về anh, nhớ lại bộ ngực săn chắc của anh và dương vật của anh còn cứng hơn, tưởng tượng sự hoang dại, sự mãnh liệt của anh nếu anh tìm thấy cô lần nữa.

Thật sự, cô nghĩ lẽ ra anh phải tìm thấy cô bây giờ rồi. Cô đã – vô tình? – cho anh máu của cô, rất có thể cho anh kí ức của mình, điều sẽ dẫn anh thẳng đến đây. Cô thường cân nhắc về nụ hôn bông bột đó. Cô đã không có ý định rõ ràng nào về việc cho anh máu của mình, nhưng có lẽ trong thâm tâm mình cô phải chẳng đã biết rằng răng nanh của anh sẽ trở nên sắc như dao cạo với sự có mặt của chị em cô? Cô đã muốn anh tìm thấy cô chẳng?

Cô lắc đầu, cần phải giữ sự sắc bén. Annika, Daniela và Lucia đang ở đâu đó dưới kia.

“Nhìn kìa,” Regin nói, chỉ xuống dưới. “Đàn ông to lớn thế không nên ngu xuẩn.”

Myst đổi sự chú ý của mình sang một người đàn ông cao to người gợi nhớ cho cô về Wroth ở đằng sau – sao cô không thể quên về con ma cà rồng đó? – nhưng người này trông nhỏ hơn. Người đó dựa vào một người đàn ông khác cũng to lớn không kém, giữ lấy anh ta để thăng bằng trong khi họ bước đi. Cô chú ý thấy vuốt của mình đang cong lại.

“Myst, cậu không thể điều khiển nó à?” Regin hỏi với một cái nhìn nhanh về phía móng vuốt cô. “Nó thật ngượng quá đi.”

“Nghe này, tớ không giúp gì cho nó được, tớ thích đàn ông cao ráo với bờ vai rộng. Và tớ cá rằng dưới cái áo khoác đó anh ta có một cái móng cầu xin được bám vào.”

Nix đưa vào, “Và nó không phải như cậu ấy có thể để những cái Band-Aid trên chúng – “

“Quý thần tôi,” Regin la lên. “Tớ nhìn thấy một vầng sáng. Ghouls, ở dưới Đại Lộ Ursilines.”

“Khi thật,” Myst lầm bầm. “Trong nơi công cộng nữa à? Chúng đang thiếu thốn việc tuyển lựa chắc.” Ghouls là những chiến binh điên dại, mục tiêu là để tăng số lượng của chúng lên bằng việc biến đổi con người với những vết cắn và cào trầy nhiễm của chúng. Chúng có máu xanh, sền sệt và lòng đường của New Orleans trở nên nhớp nháp mỗi lần đàn của họ đánh chúng.

“Một lần nữa,” Nix thở dài. “Và người ta chỉ tin một số lần nhất định khi chúng ta phải bảo những du khách say xin rằng họ là người đóng thêm trong một bộ phim viễn tưởng.”

Regin tra con dao về vỏ bên cánh tay. “Đội khu 12 đang chính thức vào vị trí.” Cô đứng lên. “Chúng tớ sẽ đi nện nện những con ghoul. Cậu xem chừng những con ma cà rồng nhé.” Cô phát ra một âm thanh ma quái woo-woo. “Và cố gắng đừng nâng đuôi cho bọn chúng, ‘kay?’”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 5+2

Trong khi Myst lộn tròn mắt, chị cô nối tay với nhau và nhảy xuống, di chuyển nhanh đến nỗi họ chỉ là một vệt mờ. Như thường lệ, không ai có thể thấy họ, và nếu có người làm thế trong cái thành phố giàu thành phần the Lore này họ cũng chẳng bận tâm.

Myst xem xét quầng sáng từ đằng xa. Nó cũng chẳng lớn lắm, nên cô biết họ có thể kiểm soát nó. Là người lớn nhất, Nix rất mạnh còn Regin thì đầy mưu kế. Hơn thế, Myst đang có một đôi nốt mới và cô thà chết nếu cô lại mất thêm một đôi nữa trong cuộc chiến thiên sử giữa da Ý mềm mại như cánh bướm và chất nhầy. Đã có nhiều thiệt hại quá rồi. Nó là sự thật sâu thẳm. Thật sự.

Sự chú ý của cô lại dễ dàng quay về một lần nữa với người đàn ông trên đường, và cô nhướng một lông mày lên. Nếu bề trước anh ta phù hợp với bề sau, cô sẽ bị lôi cuốn. Nó đã là hàng thế kỉ, theo nghĩa đen, từ khi cô đã có một chút some-some, và cô xứng đáng –

Cô hút vào một hơi thở, bật mạnh lại cái cửa sổ ở mái nhà. Tên say rượu hoàn toàn không phải là một tên say rượu nào cô thấy khi anh ta ngó vào một căn hẻm, đưa cho cô nét mặt của anh. Cái cơ thể mà cô đang liếc mắt đưa tình chính là của ‘chồng bị bỏ’ của cô như đàn hay chọc cô.

Anh ấy vấp ngã không phải từ sự say xỉn mà từ sự yếu ớt, dáng anh khác đi bởi anh đã giảm cân. Và đó chính là em trai anh Murdoch giúp đỡ

anh – giúp đỡ Wroth tìm cô.

Run bần bật, cô rón rén dọc theo mái nhà, ép sát mình vào trong cái cửa sổ, hi vọng sẽ thoát được trước khi anh nhìn thấy cô. Anh dừng lại, nâng đầu mình khỏi đám đông đang xô đẩy, rồi quay mạnh về phía cô.

Ánh nhìn anh rơi trực tiếp vào cô, mắt anh đen, hoang dã, gấn chặt lấy mắt cô với một cái nhìn của sự sở hữu hoàn toàn. Khi ánh mắt Murdoch đi theo của Wroth, anh cho cô biểu hiện gần như sự thương hại, rồi vỗ Wroth trên lưng trước khi trace đi.

Máu cô rời khỏi mặt mình. Cô phóng qua mái của một tòa nhà kết nối, lấy tốc độ cho cái tiếp –

Cô hét lên khi sắc mặt hốc hác của Wroth hiện lên chính xác trước cô. Đã trace. Cô ào về hướng đối diện, nhưng anh chụp lấy cô qua ngực cô, áp người cô vào anh, khiến cô cảm thấy sự cương cứng lên của anh. Cô thực cùi chỏ cổ anh, rớt xuống từ tay anh và nhảy qua cạnh của mái hiên. Cô đổ nhào vào một cái sân sau có các tường thành cao, chạm đất bằng tay và chân, rồi lồm cồm dậy để nhảy qua khoảng không gian tối. Nhưng tốc độ của cô không phải là đối thủ cho sự tracing của anh.

Anh ấy lại chụp được cô, và dù cô chống cự, anh ấy vẫn làm sao mạnh hơn ngay cả trong tình trạng của mình – có lẽ là vì tình trạng của mình. Một tay anh kéo lên chiếc váy ngắn của cô.

“Wroth! Đừng làm thế!”

“Năm năm trời của địa ngục,” anh chế nhạo, sờ vào mông cô thô bạo. “Em xứng đáng bị fuck đến khi em không thể đi.”

Cô thở hỗn hển, run lên. “Nên vị tư lệnh lấy phần thưởng của mình à? Nó đã được hiểu rằng anh sẽ lấy Cô Dâu mình không cần biết cô ta có muốn nó hay không. Anh sẽ khiến tôi nhớ bị ép buộc à?”

Sau một hồi ngưng lại, anh nói ra, “Không, Chúa tôi, không.” Cô nghe anh đang đưa mình ra. “Myst,” anh rên, “hãy cảm thấy anh thôi.” Anh nắm lấy tay cô và làm cô chụp vào cái túi nặng trĩu của anh, rồi nắm dương vật anh. Chưa bao giờ cô được cảm thấy sự cứng lên như vậy. “Xoa lên phía đầu,” giọng anh thô ráp bên tai cô, khiến cô rùng mình trong lúc cô cảm thấy chất lỏng rịn ra. “Đó là điều gần nhất tôi có thể tới gần mà không có em. Tôi cần em thật nhiều tôi thấy bệnh với nó.”

“Wroth, đừng...”

Với một lời nguyện rửa chua chát, anh cúi đầu xuống, trán trên cổ của cô, nhưng anh chỉ đẩy vào hông cô. “Không thể ngừng được,” anh nghiến răng, và cô biết anh sẽ chẳng lấy cơ thể cô, chỉ chạm vào nó, dùng nó. Tại sao anh lại kiềm chế lại cho cô...?

Ngón tay anh từng qua núm vú cô. Sét đánh. Không, cô không thể muốn chuyện này.

Hơi thở anh phả nóng trên người cô và khiến cô thả lỏng. Cô có thể muốn nó, như cô làm hàng đêm trên cái giường cô đơn của mình. Không khí xung quanh oi bức, thơm phức với mùi hương của hoa nhài và thậm chí nhiều hơi ẩm hơn bình thường từ vòi phun nước trong góc. Không ai có ở nhà. Anh sẽ không lấy cô, tại sao lại không tận hưởng phút giây ngắn ngủi này?

Khi cô mềm đi trong vòng tay anh, kéo tay cô ra sau để ôm lấy đằng sau đầu anh, anh gặm gù và đá chân mình vào của cô, khiến cô dang rộng chân ra. Run rẩy, anh ngang tàn đẩy vào da thịt cô, rồi giựt ngả đầu mình ra sau và la lên trước khi anh đạt đến. Trong phút cuối, anh quay từ cô và bắt đầu đổ tinh dịch của mình ra đất.

Cô như bị đông cứng, không thể thấy được, và vì một lí do nào đó nó ảnh hưởng cô nhiều hơn để chỉ nghe thấy phản ứng của anh, những cái rên

rỉ phát ra từ sâu trong ngực anh. Cô cảm thấy sự run lên bần bật, cái sức mạnh trong cơ thể anh khi anh chèn cô qua các đợt sóng của sự khoái lạc.

Nó kéo dài mãi và mãi, từng giây trôi qua gợi nhớ cho cô cơ thể anh cần điều này như thế nào. Rồi anh để môi mình vào cổ cô, bám vào mông cô và cô biết anh đang chạm vào mình trực tiếp để giải phóng tinh dịch lần nữa. Khi cô nghĩ về bao nhiêu đêm anh đã tưởng tượng điều này, đầu cô ngả về vai anh.

Lần thứ hai còn không thể nào nhưng lại mãnh liệt hơn lần đầu trong khi anh tuyệt vọng hôn và liếm làn da cô, siết lấy vú cô rồi lại cái khác, giúp cô nhớ lại rõ ràng lúc khi anh đã đưa cô tới đêm hôm đó trong căn ngục. Cô muốn tham gia với anh – cô muốn anh làm việc những ngón tay đó trên cô tiếp theo.

Khi anh đã xong, anh nâng tóc cô lên và chạm môi nhẹ vào cổ cô, rùng mình và thở một cách nặng nhọc. Mắt cô nhắm lại và cô chỉ mới vừa định nói, “Đến lượt tôi,” khi anh làm một việc kì quặc nhất.

VỊ TỰ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 5+3

Anh sắp xếp lại đồ của mình và phúi váy cô thẳng xuống, rồi anh quay cô lại nhìn chăm chăm vào mắt cô. Anh chụp lấy gáy cô mạnh và kéo cô vào anh, nhưng thay vì uống từ cô hay đánh cô, anh ép chặt cô vào cái ngực rộng của mình, tay anh di chuyển đến phía sau đầu cô, đưa cô vào trong anh với vòng tay mạnh mẽ ấy. Điều cảm thấy thoải mái trước sự bối rối của cô.

Tò mò, cô để anh ôm cô, thư giãn một phần, và để trả lại, anh cúi đầu để hôn vào tóc cô. Cuối cùng anh để cô lại để đối diện anh. Biểu hiện của anh không hoang dại như trước nữa, mà nghiêm lại. “Tôi đã đi tìm em, Cô Dâu tôi.”

“Vẫn ở tại đây.”

“Em đã đối xử tàn nhẫn với tôi, bỏ tôi lại trong trạng thái đó.”

“Chị em tôi đang định giết anh, nhưng tôi đã cứu mạng anh. Và anh đang định đối xử với tôi còn tệ hơn thế nhiều.”

“Và liếm lấy răng nanh tôi?”

Đó chỉ là tai nạn thôi! Tuy nhiên cô nâng cằm lên và nói, “Điều ít nhất tôi có thể làm vì anh đang định tra tấn tôi. Xem nó như là quà để nhớ.”

Mặt anh đanh lại với lời cô, nhưng anh dường như lại đang kiềm chế tính khí của mình. “Suốt năm năm tôi đã mừng tượng sự báo thù tôi sẽ đưa ra, luôn luôn tưởng tượng khiến em trả giá cho những gì em đã làm với tôi.” Anh thở ra một hơi dài. “Nhưng tôi mệt mỏi với nó, Myst, mệt mỏi với việc mang nặng việc này. Tôi muốn nhìn về phía trước và tiến tới với cuộc đời chúng ta.”

Cuộc đời của chúng ta?

“Từ đây, tôi sẵn sàng bắt đầu với tình trạng sạch sẽ. Chúng ta huề nhau trong hành động xấu đối với người kia và chúng ta sẽ quên về những... hành động hờ hênh trong quá khứ đã diễn ra trước khi chúng ta gặp.”

“Hành động hờ hênh?” Thật cao thượng làm sao của con ma cà rồng khi cho cô một tờ giấy trắng. Để viết đầy thêm vào.

“Máu của em cho tôi nhiều hơn một mùi vị nhanh chóng. Em nghĩ làm sao tôi có thể tìm thấy em?”

“Nên anh đang sưu tầm kí ức của tôi à?” Dễ thương thật. Anh ấy giờ có biết rằng cô đã hoàn toàn mê tít anh? Anh có đã gạt hái được tất cả các kiến thức của cô về the Lore chưa? “Thế anh có tận hưởng việc nói cho bạn anh về tất cả cuộc đời tôi – những suy nghĩ riêng tư và những việc... làm cá nhân tôi không?”

“Tôi đã chưa bao giờ nói với bất cứ ai về những gì tôi đã thấy. Hãy tin tôi,” anh nói thêm trong một giọng kì lạ. “Và tôi thề là sẽ không bao giờ làm như vậy. Nó là giữa chúng ta.”

“Anh có thể thề rằng anh sẽ không bao giờ dùng thông tin về gia đình của tôi để hại họ không?”

Anh quắc mắt.

“Thôi, quên đi vậy. Cũng chẳng ảnh hưởng gì,” cô nói, cố gắng để giết người mình ra khỏi anh. “Sẽ chẳng có việc bắt đầu cuộc sống của chúng ta – ngay cả khi anh chưa định làm gì tối hôm đó? Làm gãy ngón tay tôi, chân tôi?”

Anh ấy chẳng phủ định những thứ đó. “Nó đã ở trong quá khứ và em đã trả tôi điều đó rồi. Nếu đó là sự an ủi em muốn, biết rằng tôi đã chịu đựng tệ hơn nhiều những gì tôi đã từng có thể mơ đưa đến cho em. Trong những năm đó, tôi không thể ngủ, không thể uống. Thứ duy nhất tôi có thể làm là tưởng về việc fucking em, với không sự nhẹ nhõm.”

Hơi ấm tỏa ra trong bụng cô, nhưng rồi cô cau mặt. “Nó không có an ủi tôi. Tôi chỉ muốn anh thả tay tôi ra và để cho tôi bước đi. Loài của tôi kinh tởm loài anh. Và ngay cả khi tôi tốt bụng với anh và anh đối xử tử tế với tôi, chị em tôi sẽ giết anh, và tôi sẽ bị tẩy chay bởi mọi sinh vật trong the Lore. Sẽ không có cách nào tôi sẽ chọn kiếp hạ đẳng với anh so với cuộc đời hiện tại của tôi – cái mà tôi tận hưởng một cách ngon lành – nên lùi lại đi. Tôi không muốn sẽ phải làm đau anh thêm nữa.”

Anh ấy nhượng một cái lông mày ra vẻ kẻ cả tại lời đó, điều khiến cô nhảy dựng lên, rồi nói, “Tôi không để em đi. Tôi sẽ không bao giờ làm chuyện đó. Không đến khi nào tôi chết. ”

“Tôi đã cho anh một lời cảnh cáo và tôi sẽ chỉ nói nó một lần nữa – thả tôi ra.”

“Nó sẽ không bao giờ xảy ra. Nên điều gì sẽ khiến em chấp nhận chuyện này? Một lời thề? Được thôi. Tôi thề với em tôi sẽ không bao giờ dùng những gì tôi biết được để làm hại gia đình em. Với tư cách là chồng em, tôi cũng không thể nào hại họ được vì sau cùng điều đó sẽ tổn thương em.”

Khi cô thấy anh đang thật sự nghiêm túc về chuyện này, cô nhận ra chơi đùa với anh đã kết thúc. Anh ấy sẽ thử buộc cô phải sống với anh. Bởi vì anh nghĩ đó chính là quyền của anh với cô.

Không khác gì với những người khác. Tên cô nên là Myst the Possession. { :432: }

Cô tự hỏi nếu cô sẽ đổ nhào ra chết nếu ai đó cuối cùng hỏi cô đi cùng với họ. { :442: }

“Wroth,” cô thì thầm, luồn tay mình lên ngực anh để nắm những ngón tay sau cổ anh. Anh cúi xuống để nghe cô. “Anh có biết điều gì để khiến tôi trở thành Cô Dâu thực sự của anh?”

“Nói với tôi đi,” anh nói nhanh chóng.

“Sự sống rời khỏi cơ thể giá lạnh, chết đi của tôi.” Cô thực đầu gối anh, quyết định phút cuối không định làm vỡ xương đuôi của anh với cú đánh. Khi anh rơi xuống đầu gối, cô đập anh, đưa anh bay đi bảy mét rưỡi vào bức tường của cái sân sau.

Anh gằm lên trong cơn thịnh nộ, chậm khi đứng dậy trong khi cô đang phóng trên lối hẹp dẫn đến những cái cổng được rèn sắt trong con đường. Nhưng anh trace đến, với lấy cô, phớt xuống lưng cô với đầu ngón tay anh, rồi giựt lại sợi dây xích. Cô hét lên trong đau đớn khi nó bị đứt khỏi cô.

Great Freya, không phải sợi dây chứ. Nếu anh ấy biết được sức mạnh của nó với cô, sẽ không cần biết cô mạnh làm sao với tư cách là một Valkyrie hay cô chiến đấu giỏi thế nào. Cô chạy thực mạng, chạy tung cánh cổng khóa lại, phá bung chúng khỏi bản lề để chúng kêu leng keng và lóe tia lửa điện quanh đường. Trong hai ngàn năm qua nó đã là không thể phá vỡ.

Đừng nghe, đừng nghe, chạy đi, thoát khỏi giọng nói của anh...

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 5+4

“Myst, đứng lại!” anh gầm lên, sự thất vọng khiến anh nghẹn cổ khi anh chỉ thấy có sợi dây bện bằng vàng từ hông cô.

Nhưng cô đông cứng lại, gần như đổ nhào tới vì chân cô dậm tại chỗ quá nhanh.

Cô quay về phía anh, đi thẩn thờ dọc theo hành lang để gặp lại anh tại cái sân sau. Liếm môi và vuốt tóc mình, cô nói, “Cái đó là của tôi và tôi muốn nó trở lại.”

Cô với tới nó nhưng anh đưa nó cao khỏi cô. Anh không phải là người có chiều hướng thiên về ma thuật – anh đã không tin vào the Lore cho đến khi anh bị biến đổi – nhưng ngay cả anh cũng cảm thấy sức mạnh từ sợi dây bằng vàng. Sức mạnh của cái gì?

“Nhiều đến mức nào?”

Sét xé ngang bầu trời đằng sau cô. Cô ấy phải muốn nó rất nhiều thực vậy.

“Anh sẽ ăn cắp từ tôi à?”

“Em đã ăn cắp từ tôi rồi. Hàng năm – hàng năm trời em đã lấy từ tôi.”

“Tôi nghĩ chúng ta huề mà.”

“Đó là cho tới khi em định khiến tôi bị thiên.”

“Tôi sẽ tốt hơn với anh nếu anh trả nó lại.”

Mắt cô như đang thôi miên, anh phải tự lắc bản thân mình. “Chúng ta đã đi quá điểm đó rồi. Tất cả những gì tôi muốn là làm nên cuộc sống của tôi với em. Và em đã để tôi lại trong đau đớn.” Trước đó, khi anh cuối cùng cũng được giải thoát khỏi những đêm giày vò không ngừng nghỉ, anh đã cảm thấy lòng biết ơn tràn ngập với cô – vô lí, bởi cô là người đã giao chúng cho anh – nhưng anh biết được một chút ít thỏa mãn lần đầu tiên trong năm. Rồi cô lại như tát nước vào mặt anh lần nữa. “Sau đêm nay, tôi biết em sẽ không bao giờ có thể bị thu phục.” Anh nắm chặt lấy sợi xích, được gợi nhớ về việc trước đó làm sao cô ấy dừng cực kì đột ngột. “Trừ khi...” anh bỏ lửng, nhìn thẳng vào mắt cô, dán chặt vào mắt của riêng anh. “Quý xuống.”

Đầu gối cô gặp mặt đá như đang bị đè xuống.

Đôi lông mày anh cau lại với nhau trong sự căng thẳng, hơi thở anh tới dồn dập. “Rùng mình,” anh ra lệnh, chưa tin hẳn...

Cô làm thế, và cô nổi da gà như thể với lạnh. Núm vú cô căng lên và cô vòng tay choàng qua bản thân mình.

Anh biết nụ cười toe toét của anh rất xấu xa. Năm năm tưởng tượng đã chưa bao giờ chuẩn bị cho anh điều này. “Cầm lấy thắt lưng tôi.”

Cô nhìn lên với sự kinh hãi, vẫn đang nhìn vào mắt anh nài xin khi anh nói, “Tới đi.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 6+1

Ngay sau khi mệnh lệnh đó ghi vào trong tâm trí, cơ thể cô ào đi thực hiện nó bằng cách thít chặt nhanh chóng và nảy lửa, để cô lại chùng xuống vào người anh, sự ghì lại của cô trên thắt lưng anh là điều duy nhất khiến cô không ngã xuống – như anh đã đoán được.

Khi sự khoái lạc đã cuối cùng chấm dứt và cô có thể thở lại bình thường, cô ngẩng mặt lên, mở môi ra để hỏi –

“Một lần nữa.”

Cô rên lên, không thể nào thả tay khỏi thắt lưng anh trong lúc cô đang co giật và lão đảo trên đầu gối, vùi ngực cô điên cuồng vào chân anh. “Ngừng lại, đi mà...” Cô ép mặt mình vào trong dương vật không lồ của anh, cần lấy nó, cơ thể cô chỉ thắt quanh không khí. Cô đưa miệng cô qua nó ngay cả khi cô cầu xin anh hãy ngừng lại. Dù cô đã dả thương anh, anh đang hồi phục ngay dưới môi cô.

“Tối mạnh hơn nữa.”

Trong sự nhục nhã của mình, cô làm như thế, cong lưng lại và la lên, mở đầu gối mình ra và lắc hông để anh đến lấp đầy cô.

Sau khi đợt sóng của những cơn khoái lạc phôi dần, cô mập mờ nhận thức được anh nâng cô lên vòng tay của mình. Người cô vẫn ẻo lả, không

thể tin được, tuy nhiên mọi dây thần kinh trong cô đang như bốc cháy. Có bóng đen, chóng mặt, và rồi cô đang ở một nơi mới, trong một căn phòng làm việc có tường tối.

Anh bỏ cô xuống chân mình, nhưng cô đã trở nên mềm oặt như không xương từ những mệnh lệnh của anh và từ... tracing?

Trong một giọng run run, cô hỏi, “Tôi đang ở đâu?”

Anh giữ cô cho đến khi cô đã vững, và đi qua để mở một cái kết sắt nhỏ trên tường. Anh thấy sợi dây xích vào và đóng cái cửa. “Em đang ở Blachmount, căn biệt thự của tôi ở Eesti. Đây, Myst, là nhà mới của em.”

Môi cô hở ra trong sốc. “Anh không thể cứ giữ tôi ở đây – “

“Rõ ràng tôi có thể làm bất cứ thứ gì tôi muốn khi liên quan đến em. Đây sẽ là nơi em ở và là nơi tôi sẽ trả cho em tất cả những ơn huệ mà em đã cho tôi.”

Mắt cô mở rộng ra.

“Nghe kĩ đây. Cái kết sắt này là không thể vỡ được và em sẽ không bao giờ, bao giờ đụng đến cái khóa. Em sẽ không bao giờ cố gắng để đoán mật mã hay dụ nó từ tôi. Em có hiểu không? Trả lời tôi đi.”

“C-có.”

Anh sải bước về phía cô, nắm lấy tay cô và trace họ đến một nơi như là phòng ngủ. Một hang ổ của ma cà rồng. Với cái giường trong góc và trên sàn nhà như họ thích. Cô rùng mình, biết rằng mình đã thực sự bị rắc rối rồi.

_____ { :398: } _____ “Cởi đồ ra,” Nikolai ra lệnh từ trong vò sen.

Sự sửng sốt của cô đã được nhanh chóng thay thế bằng lòng căm thù, và cô trừng mắt lên trước khi vâng lệnh. Anh không quan tâm. Việc nhìn cô cười đồ cô ra trong phòng tắm bốc hơi cứ như là nhìn một món quà được mở ra.

Anh đứng dưới dòng nước chảy xiết, cơ thể anh hồi phục với một tốc độ anh chưa bao giờ mơ được. Anh đã nhận một cú đánh từ cô mà đã có thể làm tê liệt anh trong hàng ngày ở quá khứ, vậy mà anh lại cương lên cho cô lần nữa. Thực ra, sự đau đớn của anh chính là thứ duy nhất đã cản anh khỏi việc che cô trong bãi sên đó và đẩy vào cô khi cô đang vùng vẫy từ sự cực khoái, mắt cô cháy lên màu bạc với khoái lạc. Bây giờ không có gì có thể giúp cô.

Khi cô đã hoàn toàn khóa thân, anh nhìn chăm chăm vào bộ ngực tròn trĩnh đã ám ảnh anh, miệng anh ứa nước khi thấy nhúm tóc xoắn màu đỏ cam ở giữa chân cô. Phải bắt cô làm điều gì nữa đây? Những khả năng là vô tận. Anh có thể bảo cô đưa anh vào trong miệng mình và xem cô có thể khiến dương vật của anh căng lên dưới miệng mình bao nhiêu lần. Anh có thể bắt cô phải cầu xin để làm điều đó, cầu xin anh để đưa nó vào người cô. Sau những năm dài dằng dặc của sự giày vò, giờ để có một món quà như sợi dây xích...

Nếu Wroth có khiếu hài hước, anh có thể đã cười phá lên.

Anh không hiểu được sức mạnh của sợi dây, chỉ biết được nó có mọi quyền lực với cô. Anh không phải là người để nghiên ngẫm về nguồn gốc của nó. Nếu anh bỏ thời gian hỏi về tất cả những biến đổi mới trong cuộc đời anh qua hàng thế kỉ nay, anh đã bị điên rồi. Nó là một dụng cụ mà anh muốn. Đơn giản đủ rồi.

Anh đã quyết định sẽ chôn vùi quá khứ, nhưng tối hôm nay anh đã nhận thấy cô quá hoang dã và tàn bạo để chấp nhận anh. Cô đã chứng minh cô là những gì giấc mơ nói với anh. Với sợi dây huyền bí này, liệu anh có thể

khiến cô thành một người vợ tuân lời, trong cuộc đời anh – và trong giường anh?

Lúc này, anh đã rất có ý thức được phản ứng của cô khi cô đến. Cô đã chà mặt mình vào dương vật anh, mong muốn nó. Trong một con hẻm, với đồ của anh còn nguyên, mới có cái đàn ông của anh đánh bầm dập, anh đã không thể hoàn toàn chú trọng vào ham muốn của cô. Nhưng trong phòng tắm...?

“Tham gia với tôi, Cô Dâu.”

Cô bị thôi miên phải làm thế, dù cô có một biểu hiện sự kinh tởm trên mặt cô. “Anh cứ gọi tôi như thế, nhưng anh không có cái quyền đó. Tôi đã chưa bao giờ cho sự ưng thuận, nên cái từ mà anh tìm nên là nô lệ.”

Mắt anh hẹp lại trong lúc anh nắm lấy cái eo nhỏ của cô vào kéo cô vào trong nước với anh. “Cách nói cả thôi. Kết cục cũng là vậy. Em quên là tôi đến từ thời khi đàn ông không cần sự đồng thuận đã lấy những gì họ muốn.”

“Và anh quên rằng tôi cũng đã từng trải qua khoảng thời gian đó và rất mừng vì đã đi qua nó. Tôi đã suýt quên nó như thế nào để giết tất cả những con đũa như anh khi những trái tim bé nhỏ khó chịu của chúng đập cho tôi.” Cô ném cho anh một cái nhìn đầy sự độc địa. “Nhưng nó đang trở về trong kí ức tôi.”

Khi cô cúi xuống để chùi sạch đầu gối, anh bước qua để ngồi lên một băng ghế cẩm thạch tại cuối phòng tắm, nhìn cô ấy di chuyển. “Nếu tôi không phải là ma cà rồng và chúng ta không có lịch sử với nhau, cơ thể của em có sẽ bị kích thích bởi cơ thể tôi không?”

Cô đã chỉ đứng nguyên đó để ngưỡng mặt lên dòng nước. Với lời của anh, cô cắn chặt hàm lại.

“Trả lời tôi.”

“Có,” cô nghiêng ra.

“Tốt. Đến đây. Gần hơn nữa.” Khi cô đã cuối cùng rụt rè bước tới, anh ra lệnh, “Quỳ xuống lần nữa.”

“Anh không thể bắt tôi làm như vậy,” cô rít lên ngay cả khi trong lúc cô tuân theo.

“Tôi sẽ không bắt em làm bất cứ điều gì. Tôi sẽ không bao giờ bắt em đụng tôi hay cưỡng ép em,” anh giải thích khi biểu hiện cô trở nên khó tin. “Không quan tâm đến em đối xử với tôi tệ như thế nào. Thực ra, chỉ để điều này khó hơn với em, tôi sẽ không bao giờ đụng em hay hôn em trừ khi em hỏi tôi làm thế. Điều này sẽ trở nên thật ngọt ngào hơn khi em vươn ra để bỏ tay em trên dương vật tôi và cầu xin tôi fuck em.”

“Không bao giờ.”

Anh phớt lờ lời phản đối của cô. “Nếu mọi khi trong mọi thứ chúng ta làm, em muốn tăng lên sự thử nghiệm, ví dụ bởi việc trèo lên đây để đè tôi, tôi cho phép em.”

“Anh quên uống thuốc rồi à?” cô nạt, nhưng anh có thể nói cô đang bồn chồn.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô với cả hai tay, đưa ngón cái qua môi dưới sáng long lanh của em. “Hãy chạm lấy mình đi.”

Cô thở hỗn hển, tay bay đến làn da cô như bị nam châm hút. Cô vuốt ve lên xuống ở giữa ngực mình.

“Thấp hơn,” anh ra lệnh. Những ngón tay cô luôn xuống cái bụng phẳng của mình dù cô đang rõ ràng phản kháng mệnh lệnh đó. “Thấp hơn nữa.”

Cô giật lên trong phản kháng, nhưng cô nghe theo, ngón tay hạ xuống vùng kín.

“Mở đầu gối em rộng ra và tự sướng khoái mình như tôi không có ở đây.”

“Đừng,” cô thì thầm ngay cả khi cô giang rộng đầu gối mình để đưa những ngón tay mỏng manh của mình trên da thịt cô. Dương vật anh xung lên, đầu nó trở nên dính. Sau những khoảnh khắc dài chỉ đơn giản nhìn thán phục trong khi cô bắt đầu run rẩy và mắt cô thành màu bạc, anh ráp, “Em có ướt không?”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 6+2

“Có,” cô rên.

Anh thấy điện tích khuấy lên từ cô, chích vào da anh, lộ ra được bao nhiêu khoái lạc cô đang tận hưởng và nó làm tăng lên ham muốn của anh. Anh nghiêng ra, “Vào trong. Đưa ngón tay em vào trong.”

Khi ngón tay cô tuột vào âm đạo, cô thả ngửa đầu ra, la lên.

“Hai ngón. Sâu hơn nữa.” Anh nắm chặt lấy góc của băng ghế, và cảm thạch nứt ra dưới sự kìm kẹp của anh. “Mạnh hơn nữa.”

Cô vâng lời, lần này đưa đầu của cô về phía trước, mái tóc cô phủ xuống ngực anh trong khi cô rên vào dương vật anh. Lưỡi cô uốn ra khi cô thở hổn hển vào anh.

“Ah, sâu hơn nữa. Mạnh hơn nữa...”

Cô rên vòng quanh anh lần này, vì cô đã đưa phần đầu vào miệng mình. Cô tiếp tục sờ vào cơ thể mình với một tay, ngón tay cô đưa ra đưa vào âm đạo của mình. Tay còn lại của cô ở khắp người anh, tìm kiếm, đôi môi cô thật ẩm và tròn trịa và như đói khát, cư xử đúng như anh nghĩ...

Cô Dâu của anh đang ở trên đầu gối, ngón tay cô sâu trong cơ thể với lệnh của anh, hút vào dương vật anh một cách tham lam. Anh nghiêng ra,

“Em có muốn tôi chạm vào ngực em không?”

Khi cô gạt đầu hăm hờ, anh nói, “Vậy thì em phải hỏi tôi để làm chuyện đó.”

Ngón tay cô chậm lại, và cô thả anh khỏi môi cô, dù đầu cô vẫn còn cúi xuống. Anh không muốn cô ngưng lại, biết rằng anh đã đẩy quá xa.

“Anh muốn điều đó, Myst. Anh muốn có tay mình trên đôi vú tuyệt trần của em. Anh đã mơ về chuyện này rất lâu rồi,” anh thừa nhận.

Cô ngần ngại, cơ thể cô run run. “Anh sẽ chạm chúng chứ?” cô thở, rồi lập tức quay trở lại với sự chăm sóc của cô. Anh sặc một tiếng rên khi cô hôn vòng quanh phần đầu ướt với lưỡi cô như cô có thể làm với miệng anh. Cô đưa anh vào với sự đắm đuối đến mức mà anh biết cô đang trên bờ vực lần nữa. Anh với xuống và phủ lên ngực cô với tay anh, nhắm mắt lại với cảm giác đó, xoay nó, ngừng chỉ để vuốt lấy núm vú cô.

Sức ép đang dần dựng lên trong anh. Cơ thể anh căng ra, đầu gối mở rộng và gót chân bám chặt vào sàn nhà khi anh căng thẳng để đạt đến đỉnh điểm. Anh không biết làm sao anh có thể sống lâu như vậy mà không có sự sung sướng tột cùng này.

“Nhìn anh tới,” anh gầm lên.

Cô ngửng mặt lên, và bằng một cách nào đó cô biết anh muốn cô gặp mắt anh, không phải nhìn quá trình thả tinh dịch của anh. Đôi mắt bạc dán chặt vào của anh, cô chạm lên dương vật anh, thụt đẩy nó cùng lúc với ngón tay đang trong cô – như thể cô tha thiết muốn anh đến để lấp đầy cô.

Ý nghĩ đó đưa anh qua khỏi bờ. Cái áp lực tưởng như không chịu được nổ tung khi anh phóng tinh dịch, thục mạnh vào tay cô vô ý thức, anh giơ thẳng ra để ôm mặt cô với cả hai bàn tay. Khi cô thấy anh phóng ra, mắt cô

mở rộng ra trước khi đập dờn đóng lại và cô kêu lên, cô giật vòng quanh ngón tay mình khi cô tự mình đến.

Cô ngã gục vào gối anh, vẫn còn rùng mình, ôm chặt lấy chân anh như cô đã làm đêm đó trong Oblak. Trước khi cô bỏ anh lại, chảy máu và đau đớn. Sự mong muốn phơi đi, sự oán thù quen thuộc lại nổi lên.

Anh đẩy cô qua một bên và đứng dậy, rửa tinh dịch của anh đi, nhìn chăm chú vào cái sinh vật tuyệt trần, độc ác kia vẫn còn đang trên đầu gối mở rộng ra, tay trên đùi cô khi cô thở hồng hộc. Cảnh nhìn của cái mông tuyệt hảo của và mái tóc ướt dính vào phần lưng mảnh mai cô lại một lần nữa làm anh rung động.

Nhưng cô đang thở nặng nhọc và anh biết anh đã bắt cô làm việc không thương tiếc cho đêm đầu tiên của họ. “Đứng lên và đến với anh.”

Khi cô đối mặt anh, mắt cô lạnh lẽo, chớp màu liên hồi, cho anh biết cô cảm thấy sốc và không hiểu được thế nào khi cô lão đảo nghe theo. Anh cảm thấy một nhát dao của tội lỗi, nhưng khiến bản thân mình nhớ lại tất cả những ngày anh nằm lăn lộn trong đau khổ, dày vò. Những đêm anh đã đổ mồ hôi từ việc fucking vô vọng với những tấm chăn này đây để có sự thanh thản. Cô đã hạ anh đến mức đó.

Cô đang cảnh giác, tiến lại gần anh chậm chạp, và khi cô đã ở trong khoảng cánh tay, anh nói, “Ngủ đi,” rồi chụp lấy cô khi cơ thể cô mềm nhũn. Anh rửa và lau khô cô ấy và chính anh, rồi đưa cô vào giường mình.

Đây đáng lẽ là thời gian của sự sung sướng – bởi Chúa, anh có một con Valkyrie đang sống, đang thở trong giường mình và cô là Cô Dâu của anh – nhưng điều đó lại có ít. Cô đang hoàn toàn ở dưới quyền điều khiển của anh, và anh ước rằng cô không phải như thế.

Như một con ma cà rồng, anh khum xuống quanh cô, kéo người đẹp này vào trong bóng tối với anh khi đang ngủ trong một góc phòng.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 6+3

Thức dậy.

Myst lờ mờ nghe mệnh lệnh, biết rằng cô phải vẫn phải đang mơ vì làn da cô đang đụng vào người khác, dù cô chưa bao giờ ngủ với một người tình trong trí nhớ. Cô cau mày, khó hiểu bởi cơ thể cô thấy thật mềm dẻo, từng cơ bắp giải phóng khỏi sự căng thẳng cô thường mang theo. Nhưng tại sao mặt cô lại ép sát vào một cái ngực trần, to rộng của một người đàn ông? Cô được bao quanh bởi hương thơm ngon lành của anh điều mà làm cơ thể cô trở nên ấm áp và lỏng đi. Nhúc nhích lại gần hơn, cô gác một chân lên của anh.

Cô nghe một tiếng âm âm sáng khoái của đàn ông, và mắt cô mở rộng ra. Cô giật bản mình dậy, kéo cái chăn lên tới cổ. Sợ hãi xâm lấn cô trong lúc những sự kiện của tối hôm qua quay trở lại trí não cô. Cô đang ở trên giường của một con ma cà rồng, ở đây là nô lệ cho mọi ý nghĩ tức thời của anh. Hoặc như cô đã nhận ra được, cô đang ở trong địa ngục.

“Em có mơ về tối hôm qua không?”

“Không,” cô trả lời thực sự. Cô đã đang nghĩ về việc liếm lấy từng cm của người đàn ông cứng rắn này dưới cô.

“Em cảm thấy sao về việc chúng ta đã làm?”

“Chúng ta? Những việc anh đã làm.”

“Anh chỉ ra lệnh em phải lấy sự khoái lạc của mình. Tự theo ý muốn của em, em đưa tôi vào miệng mình.” Anh nhướng một bên lộng mày.
“Một cách tham lam.”

Cô quay nhanh đi. “Vậy thì tôi cảm thấy nhục.”

“Và?” Khi cô cau mày với anh, anh nói trong giọng trầm của mình,
“Thật hiếm khi có một trường hợp cảm xúc không trái ngược với nhau. Em còn cảm thấy gì khi em nghĩ về tối hôm qua?”

Cô nhớ được việc bị mất hết lí trí với nhục dục, đói cồn cào cho dương vật anh. Cô đã muốn đè lấy anh và từ từ làm cho anh ở trong cô. Rùng mình với hình ảnh ngon lành đó, cô đấu tranh khỏi việc thừa nhận ham muốn của cô. “K-kích thích,” cô nói khó khăn.

“Em có bị kích thích bây giờ không?”

Cô cảm thấy mình đỏ ửng mặt lên. Myst chưa bao giờ đỏ mặt. “Có.”

“Em có cần phải tới không?”

Chúa ơi, không, làm sao anh có thể hỏi cô chuyện này khi cô chỉ mới vừa nghĩ về đêm qua? “C-có.” Cô quay đi khỏi anh, gập đầu gối vào ngực mình. “Nhưng tôi sẽ không hỏi anh.”

“Ngay cả khi anh có thể cho em thứ em cần?”

“Điều duy nhất tôi hỏi từ anh là hãy trả lại sợi dây xích cho tôi.”

“Em sẽ lấy lại nó khi anh đã được thuyết phục rằng em sẽ ở với tôi,” anh nói. “Giải thích cho anh nó là gì.” Khi cô không trả lời, anh nghiêng ra,
“Trả lời anh.”

“Nó được gọi là Brisngamen.”

“Tại sao em phải đeo nó?”

“Trừng phạt và để bảo vệ nó.”

“Trừng phạt cho cái gì?”

Cô để một bàn tay bên hông mình rồi quay về phía anh, đôi mắt xanh lá của cô chế giễu. “Khi tôi chỉ mới mười bảy tuổi, tôi bị bắt gặp ở một tư thế “thỏa hiệp” với một á thần không có sự quan trọng hay chỗ đứng ngoài tài năng hôn hít mind-shattering của anh ta. Gia đình tôi cảm thấy chuyện đó không có gì hài hước cả.”

Một cơ mặt giật lên trên cằm anh. Á thần? Wroth là một con ma cà rồng mang sẹo từ chiến tranh người không bao giờ có thể đi trong ánh mặt trời với cô.

Cô quan sát biểu hiện của anh. “Ghen tị à, ma cà rồng? Hay anh nhận ra tôi thuộc ngoài tầm với của anh? ”

Anh lờ đi lời của cô. “Nên gia đình em trừng phạt em bằng một điểm yếu có thể cho đàn ông điều khiển cơ thể em? Có bao nhiêu người đã từng có nó, ra lệnh cho em fuck họ cho mạng sống em?” Khi cô trừng mắt nhìn anh, anh bình tĩnh nói, “Trả lời. Đầy đủ.”

“Đã chưa từng có điểm yếu nào. Nó chưa từng được vỡ ra. Tôi đã bị quật bởi nó, ném bởi nó, ngay cả bị treo trên một cái hố có nhựa đường đang nấu bởi nó. Tôi đã từng thử cho nó được luyện chảy từ tôi trong những ngày cũ và rồi được bắn tia laser gần đây. Không có gì đã từng đụng được tình trạng không nứt mẻ của sợi dây xích trước khi...”

“Trước khi anh kéo nó ra như sợi chỉ à? Thì ra anh là người đầu tiên.” Điều này làm anh vui và thở ra trong nhẹ nhõm chỉ để lập tức cau mày.

“Em không nghĩ nó còn hơn cả sự trùng hợp rằng em được đưa cho anh trong tất cả những người phụ nữ khác trong bất cứ thời điểm nào và được đặt là Cô Dâu của anh, cũng như anh đã thả em ra khỏi thứ mà không người đàn ông nào có thể làm được trước đây?”

Cô cắn chặt quai hàm mình.

“Em thấy những sự thật đó như thế nào? Trả lời thực sự đi. Ngay bây giờ.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 6+4

“Tôi thấy chúng... Chúng có thể... Nó có thể đã được định trước,” cô nói khó khăn.

“Chúng ta có thể được định trước.” Anh đã biết điều này mà không có nghi ngờ gì. Anh không thể tin được trái tim anh đập cho một người phụ nữ không thể yêu anh lại. Tất nhiên, cô đã nói có những người khác cô đã giúp ‘trao đổi máu’ với – rồi giết đi.

“Phải, nhưng chỉ vì chúng ta được định mệnh trước bởi một số phận có khiêu hài hước bệnh hoạn không có nghĩa là cảm giác của tôi với anh sẽ thay đổi. Anh có định sẽ giữ tôi làm tù binh ở đây mãi à?”

“Trước khi anh để em đi tán tỉnh với những á thần của em à? Đúng đó.”

Đôi vai thon thả của cô căng lên và cô đứng dậy.

Anh nắm đó, tự hào liếc mắt đưa tình với cái mông của Cô Dâu anh trong lúc cô đi thơ thẩn vòng quanh căn phòng, học tập khung cảnh xung quanh mới của cô. Myst không thể chỉ đi, anh đã khám phá – những cử động của cô thôi là những thứ thuộc về mơ tưởng, mỗi cái chạm của cô cũng thế. Anh đã không có cơ hội để chiếm lấy cô tối hôm qua vì đã quá bị mê hoặc bởi nụ hôn ướt át của cô, nhưng anh đã lại cương lên lần nữa và sẽ đền bù điều đó sớm thôi.

“Vậy chiến công thần diệu nào của kĩ thuật xây dựng đã mang ống dẫn nước hiện đại vào cái nơi tồi tàn này?”

Tồi tàn? Anh cau mày với câu hỏi của cô, nhìn khi cô đưa tay qua một bức tường được lót cũ kĩ. Cô mở một cái cửa sập rỉ sét và nhìn ra khung cửa sổ vào ban đêm, nhìn thấy, anh biết, khu vườn rối tung được làm hỏng bởi sự bỏ hoang. Anh có một sự thúc đẩy đột ngột để tạo nên một lời biện hộ làm sao căn nhà của anh lại ở trong tình trạng này.

“Anh thực sự sẽ giữ tôi ở đây? Sự tra tấn của anh quả là tàn ác và không có điểm dừng, Wroth.”

Anh cắn chặt quai hàm, rồi nói, “Như anh đã nói với em, đây được gọi là Blachmount và nó từng rất tráng lệ và sẽ như vậy một lần nữa, nhưng căn bất động sản này đã bị bỏ hoang trong nhiều năm. Khi anh đang tìm kiếm em, anh sống ở New Orleans và trước đó ở Oblak. Anh chỉ đến đây trong vài dịp.” Khi anh nhớ gia đình mình.

Cô thở dài, đi lang thang đến đồng hồ của mình, bị xé toạc và dơ dáy trên sàn nhà. Cô nhìn chăm chăm vào chúng rồi lại chớp mắt với anh, rõ ràng tự hỏi việc làm tiếp theo của anh sẽ là gì. Nó ập với anh hoàn toàn rằng không quan tâm anh nghĩ gì về cô, trách nhiệm của anh là để chăm sóc cho cô. Cô vợ tuyệt hảo của anh, với mái tóc đỏ hoang dã và làn da mềm mại, trắng muốt của cô, người mà hoàn toàn thấy không thích hợp ở đây, sẽ sống với anh dưới mái nhà này – anh nếu biết điều phải đưa cái vỏ bọc cổ xưa này trở lại thời hoàng kim của nó và cho cô một căn nhà mà phù hợp với cô.

Anh biết sẽ có những thứ cô sẽ cần mà anh không thể đoán trước được, bởi vì anh còn hơn cả không biết gì khi nói đến những chuyện cần của phụ nữ. Anh có dám đưa cô đi để lấy đồ mình không?

Ngay sau khi anh nhận ra cô sống ở đâu, anh đã bỏ Oblak lại và đã nhờ Murdoch mua một căn nhà xa khỏi đám đông ở New Orleans, nơi mà họ có thể sống khi đang trong cuộc tìm kiếm. Wroth đã có thể trace qua lại nhưng múi giờ thay đổi có nghĩa là mỗi đêm anh sẽ phải đối mặt với hừng đông ở Oblak. Cộng thêm nữa anh đã yếu đi, và việc tracing khoảng cách ngắn hơn tới cái nhà máy xay được cải tiến ở ngoài thành đã yêu cầu ít năng lượng hơn.

Bây giờ anh cần quay trở lại cái nhà máy đó để lấy lượng lớn nguồn dự trữ máu anh đã để lại. Anh đang khát hơn bình thường, và chiếm được cô trong tình trạng này là không sáng suốt. Anh tự an tâm bản thân rằng chỉ vì khẩu vị của anh đã được sống dậy và không phải vì trong ngày, anh đã mơ về uống từ cặp đùi trắng của cô.

Anh có thể kiểm tra với Murdoch, gửi lời cho Kristoff rằng anh đã tìm thấy Cô Dâu của mình, và uống trong chuẩn bị để cuối cùng chiếm được cô. Khi còn đang ở New Orleans, anh cũng có thể tiện đường ghé thăm hang ổ của Valkyrie.

“Chúng ta đi lấy đồ của em tối nay.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 7+1

“Làm sao chúng ta có thể làm được chuyện đó?” cô hỏi. “Anh chỉ có thể trace tới nơi anh đã có mặt ít nhất là một lần.”

“Nhưng anh có thể lái đi mọi nơi,” Wroth trả lời bình thường, từng cm là một vị tư lệnh hiện đại.

Vậy cô phải trở về nhà trong bộ đồ bị xé toạc, với làn da cô còn hồng hào bởi tối qua, cơ thể cô run rẩy tìm kiếm sự tiếp xúc với một con ma cà rồng.

Dễ thương làm sao.

Cô sẽ không bao giờ sống được với chuyện này. Và với một người bất tử, không bao giờ đặc biệt là một vấn đề đáng buồn.

Đúng, quay trở về Val Hall có nghĩa là cơ hội cho việc trốn thoát, nhưng anh có thể giết một trong số chị em cô nếu họ cố gắng thả cô ra. Khi anh đứng và lướt về phía tủ đồ, cô nghiên cứu cơ thể anh, chú ý lại một lần nữa anh ấy mạnh mẽ khó tin như thế nào.

Anh quay lại và ném cho cô một cái áo sơ mi đã được vén cổ tay, bắt lấy ánh nhìn của cô khi nó chuyển xuống phía nam tới dương vật đang cứng lên của anh. Cô suýt nữa chụp hực cái áo và anh cười nhếch lên, khiến cô giật phắt đầu mình về phía khác. “Đến đây,” anh ra lệnh và cô lết chân

mình lại gần. Tay anh đưa ra để nâng tóc cô lên, chỉ để anh dựa xuống và thở dọc cổ cô, rồi thì thầm trong tai cô, “Cô Dâu, điều này thật xấu hổ. Anh nghĩ là mình đã bắt gặp em đang nhìn chăm chú vào dương vật anh,” khiến cho cô giật bắn. Cô đã chọc anh ấy như vậy khi mắt anh đã dính chặt vào cổ cô thật nhiều năm trước. Anh thêm trong một tiếng gọi tình, “Em thích nó, đúng không?”

Khi câu hỏi đó ngấm vào, mắt cô banh rộng với sự khó tin, lời bùa mê phá vỡ. Làm sao anh có thể hỏi cô như vậy? Khi cô buộc phải trả lời? Đôi môi anh quanh quẩn trên vai cô, anh nói, “Trả lời anh đi.”

Em muốn cuộn tròn ở giữa chân anh, tựa đầu mình quanh eo anh, và đưa anh vào miệng em để thưởng thức anh trong hàng giờ, cô gần như nói, rồi thỏa thuận lại với não cô để đưa một câu trả lời chân thực: “Nó quá lớn.”

Anh bỏ tóc cô xuống, cười nhếch lên lần nữa. “Vậy nó khiến em sợ hơn là trêu ngươi em à?” anh hỏi, sử dụng những từ ngữ cô biết rõ làm sao.

Biết rằng anh đang có sự trả thù từng chút từng chút một, cô nghiêng rặng lại khỏi câu trả lời nhưng thua. “Cả hai.”

Anh ấy nâng cằm cô lên. “Anh sẽ chắc chắn đâm vào em chậm chậm, đẩy vào em nhẹ nhàng những lần đầu tiên.”

Myst của sự giấu cợt dí dỏm và lời bóng gió tình dục khiến người khác chảy nước bị không nói được. Đâm vào cô? Ngang ngược! Khi anh quay đi vào nhà tắm, cô cố gắng không nhìn chăm chăm vào lưng anh và vuốt thon vòng eo hẹp với cái móng cơ bắp của anh với những lỗ hõm cứng rắn ở phía bên. Cô đã đúng, nó thực sự cầu xin để được bám vào.

Quý tha ma bắt vuốt của cô cứ cong lại –

“Anh tin rằng em thích mọi thứ thuộc về anh,” anh ấy nói từ trong phòng tắm.

Cô nhìn lên trần nhà, xấu hổ như cô chưa bao giờ nhớ đã bị trước đây. Tất nhiên anh biết cô đang nhìn chăm chăm, rất có thể bởi những cái lỗ cô đang đốt trong da anh. Trong khi cô mặc đồ, cô nghĩ anh đã đúng – cô đang bị trêu ngươi, và cô có thích mọi thứ thể chất về anh. Cái cách mà anh khiến cô cảm thấy tối qua bỏ lại không còn nghi ngờ gì trong tâm trí cô rằng anh không chỉ có thể khiến cô xin phép để có anh trong cô, mà còn là cầu xin.

Cô cần phải trốn thoát thôi, trước khi anh “chiếm được” cô. Anh đã chưa uống từ cô và họ chưa quan hệ tình dục. Cho đến khi hai thứ đó vẫn còn giữ được thì cô có thể đi ngang qua mảnh vỡ này của cuộc đời mình.

Khi anh quay trở lại phòng, ăn mặc như một người đàn ông trong mơ, cô cảm thấy nhúc nhích chân mình vì kiểu đồ nhảm nhí này, mặc trong áo sơ mi của anh rơi xuống đến đầu gối. Cô chưa bao giờ cảm thấy không vững chắc trước kia. Nhưng cô không có nhiều thời gian để nghiên ngẫm nó, bởi vì anh vòng tay mình qua eo cô. “Em sẵn sàng chưa?” anh hỏi, nhìn xuống cô. Sẵn sàng? Để hôn anh, ôm anh, đi xuống gối mình? Cho cái gì?

Anh kéo cô vào cơ thể anh, ôm tay mình qua người cô. “Nhắm mắt lại,” anh ra lệnh. Cô nghe theo. “Mở chúng ra.”

Đột nhiên, họ đang ở trong một cái ga ra. Đây là lần đầu tiên cô đã trace và có thể nghĩ về quá trình đó. Cô đã làm rớt một hay hai cái intoxispell trong đời của mình và thấy tracing ngang hàng với nó. Cô đã thấy không vững lúc đầu, nhưng không khí ngửi như mùi nhánh sông lúc thủy triều lên, điều cô thích, và đang nặng trĩu với hơi ẩm. New Orleans, nhưng ở đâu? “Nơi này là gì vậy?” cô hỏi, ra khỏi anh và nhìn xung quanh.

“Một nhà máy nghiên cứu đã được sửa chữa ở phía Bắc thành phố,” Wroth trả lời. “Nơi anh ở trong khi quét quanh đường phố cho em càng lâu càng tốt mỗi đêm. Trước khi ngã gục trong đau đớn và yếu ớt.”

Cô lập tức nhìn đi nơi khác, chiến đấu với ngọn lửa tội lỗi – và nhìn thấy những chiếc xe của anh. Cô cố gắng bình tĩnh, nhưng tất nhiên, Wroth bắt gặp cô nhìn say mê chúng – đặc biệt là chiếc Maserati Spyder – và cô biết anh đã nhìn thấy ánh lóe của sự đánh giá cao của cô. Loài Valkyrie quý những vật tuyệt vời. Họ có khả năng tiếp thu cho đến thiếu sót – nó đơn giản là không thể chữa được. Chính mẹ ruột của cô đã nói với Myst rằng từ đầu tiên của Myst, được dịch thô ra, là gimme.

Anh mở cửa xe cô ra cho chiếc Spyder, và một khi cô đã ở trong, cô cuộn người trên ghế da mềm mại, yêu nó chết đi. Bước vào kế cô, anh ném cho cô một cái nhìn khó hiểu. “Chúng ta rất may mắn, Myst. Em sẽ không còn mong muốn gì hơn nữa khi là vợ anh.”

Cô đã là may mắn rồi. Cô đã không còn muốn gì hơn nữa. Đàn của cô lấy tiền lãi cổ phần tập thể từ đầu tư, và tiền thu về lúc nào cũng hơi lớn không thể tin được. Cô có đủ tiền để mua bất cứ bộ đồ nào theo ý muốn tức thời của cô, để mua một bộ đồ lót được làm riêng trị giá hai ngàn đô la để thêm vào bộ sưu tầm của cô. Trong một giọng ngang ngang, cô lầm bầm, “Oh, vui thật. Mình giàu rồi.”

Anh ra lệnh cô chỉ đường về nhà, không phải trong chính nó là một tội lỗi không thể tha thứ. Họ không giấu địa chỉ của mình như là the BatCave, tuy nhiên họ cũng chẳng có nhiều kẻ xâm phạm tại Val Hall. Khi hơi thở của anh rít lên tại cảnh quan của trang viên, cô được gọi nhớ lại vì sao.

“Đây là nơi em sống ư?” anh nói khó nhọc, cánh tay dựa vào bánh lái, giọng của anh hoài nghi.

Cô cố gắng nhìn nó từ mắt anh. Sương mù bao quanh căn nhà, và hàng loạt tia sét soi sáng nó trong nhịp điệu ngắt quãng. Có những cột thu lôi khắp nơi, nhưng lâu lâu chúng lại không bắt được tất cả các tia sét, như đã được làm chứng bởi những cây sồi khổng lồ trong vườn vẫn đang từ từ bốc khói. Và những con nymph gỗ - lũ điếm ấy – đang đang trì trệ việc sửa chữa những cái cây. Nếu Myst còn nghe chúng nài nỉ, “Nhưng Mysty baby, lúc đó đã có một cuộc truy hoan,” là lời biện hộ một lần nữa –

“Địa ngục,” Wroth nói.

Cô nghiêng đầu mình. Trong những ngày trước họ đã hay găm một thanh kiếm lên mặt đất để đánh dấu ngôi mộ, và Myst đã luôn tưởng tượng rằng những cây cột ở đây khiến nó giống như một trong những vị trí chôn cất khổng lồ đó. Ngay cả từ khoảng cách này, những tiếng hét vẫn còn có thể nghe được từ bên trong. Loài Valkyrie thường hay la hét. Nếu Annika trở nên tức giận đủ, còi báo xe trong vùng ba bang sẽ kêu lên.

Okay, nó cũng hơi giống như địa ngục.

“Cũng đến lúc em có ai đó để đưa em ra khỏi đây,” anh nói ra trong lúc anh đang tiến đến gần hơn.

Cô nhăn mặt với anh. “Anh quên rồi. Đây là nơi tôi thuộc về. Tôi cũng là quái vật nhiều như những thứ gì ở trong đó.”

“Em là rất nhiều thứ, Cô Dâu. Nhưng em không phải là quái vật.”

“Anh đúng đó. Tôi là gì những quái vật như anh sợ nằm dưới giường họ.”

“Nhưng giờ em đã ở trong giường anh, nơi em thuộc về.”

“Vậy trong cuộc sống này của chúng ta mà trí não khủng điên của anh viễn tưởng ra, tôi sẽ không chiến đấu à?”

Anh lắc đầu khi anh đổ ở con đường sỏi vào nhà. “Không. Anh rõ ràng nhận thấy được rằng em rất mạnh. Anh biết rằng các sinh vật khác sẽ sẵn sàng chết còn hơn là liều cơn phẫn nộ của em. Nhưng anh sẽ không bao giờ cho phép em đặt bản thân vào nguy hiểm một lần nào nữa.”

Cô chớp chớp mắt với anh và trong một giọng mật ngọt nói, “Vì em rất quý báu đối với anh à?”

“Đúng,” anh trả lời đơn giản, khiến cô đảo tròn mắt. Anh bước ra khỏi chiếc xe, và cô làm theo, nhưng anh nhanh chóng trace để mở cửa cho cô, nhìn cô như thể cô bị điên khi không chờ anh giúp cô.

Tuyệt vời. Một chiến binh hào hoa. Người cô phát hiện đang trở thành điểm yếu của cô.

Trong lúc họ đang đi trên con đường, anh nói, “Cầm tay anh đi.”

“Ma cà rồng to lớn sợ là con Valkyrie bé nhỏ sẽ trốn đi à?”

Anh quay lại cô với đôi mày cong lại. “Anh chỉ muốn cầm tay em thôi.”

Sự xốn xang trong bụng cô là gì vậy? Và tại sao cô lại không bận tâm rằng tay cô đang đưa vào bàn tay lớn và sần sùi hơn của anh để hoàn toàn được bao bọc và chở che? Họ đi như thế cho đến phần hông của căn đền trang như một hang động khổng lồ ba mươi phòng.

Người anh căng thẳng ở đây, sẵn sàng trace đi trong một giây ngắn ngủi, và cô gần như cảm thấy thương cho anh khi cô nhận ra anh chưa bao giờ thấy thứ gì như nhà của cô trước đây. Anh thuộc về the Lore, vậy mà trong thật nhiều cách anh vẫn như là một con người anh từng là.

Khi anh khiến cô chỉ ra cửa sổ căn phòng cô, đưa cho anh một điểm đến, anh lại có khả năng trace họ một lần nữa. Ở trong, anh quét qua khoảng không đầy dây buộc và lựa với đôi mắt sâu sắc đó, nghiên cứu mọi

thứ trong đó. Cô là tuýp girlie-girl của đàn với những ngọn nến và ra trái giường bằng lụa, phòng cô và kiểu sống giống như con người nhất trong số bọn họ.

Phòng cô được đặt kế phòng Cara, nơi chỉ chứa một tấm chăn kiểu Spartan, nón chiến có cánh cổ xưa của cô ấy, và một chuỗi dài răng nanh ma cà rồng cô đã giữ làm chiến tích. Đối diện phòng triển lãm là phòng của Emmaline nhỏ nhắn, rụt rè. Dù con bé là một phần Valkyrie, nó là một con ma cà rồng từ đầu đến cuối và làm cái tổ nhỏ của mình dưới cái giường không sử dụng của nó.

Có thể được tranh luận là Emma bằng chứng nói rằng ma cà rồng không phải tất cả đều xấu xa và đàn có thể cùng sống chung với một con. Tuy nhiên Emma lại là con gái của một Valkyrie được yêu quý, và một nửa đó được tin rằng “làm dịu đi” nửa còn lại. Một ngoại lệ đã được làm với con bé, nhưng Myst thường tự hỏi nếu cô là người duy nhất chú ý Emma giật bản người và run lên, đôi mắt xanh mở tròn với e sợ mỗi khi đàn lại hét và mắng nhiếc về việc giết những con đũa. “Sự hiện diện của người đang ở bên là ngoại lệ” thật sự là một lời khẳng định yếu ớt khi ai nghĩ đến nó.

“Vậy anh muốn tôi đóng gói đồ à?” Myst hỏi.

Anh nhượng một bên mày. “Em nên quen với chuyện này chứ. Chọn đồ như thế em sẽ đi với người tình của em.”

Tay cô nắm chặt lại khi cô đi tới tủ đồ mình, thứ đang đựng bộ sưu tập Agent Provocateur, Strumpet & Pink, và Jillian Sherry, và chúng là những món hàng được mua số lượng lớn chỉ mới tuần trước. “Tùy theo người tình nào.” Cô kéo ra một cái áo ngực da màu đỏ và một cái baby-doll teddy mà hoàn toàn trong suốt, rồi đưa chúng lên cho anh.

“Cả hai,” giọng anh thô ráp, biểu hiện của anh đau. Cô thấy anh đang cứng lên một lần nữa. Anh chú ý cô đang chú ý và mắt anh tối sầm lại.

Đi sao cho tướng cô nhanh nhẹn, cô bước tới tủ quần áo để lấy một cái giỏ đi cuối tuần, nhưng anh nâng cô lên cả cơ thể bằng vòng eo và đưa cô ra khỏi đường để lấy ra một cái va li có bánh xe dài đến 1 mét 2. “Chất đây nó đi, bởi em sẽ không bao giờ quay trở lại nơi này.”

{:398:}

Nghe lời của anh, cô gật đầu, làm cho nó có vẻ giễu cợt, và anh biết cô đang nghĩ với bản thân mình anh sai làm sao. Anh thở ra một mồi. Nếu anh phải chiến đấu với cô cho quãng đời còn lại của họ, anh sẽ làm thế.

Anh di chuyển để giúp đỡ cô, nhưng mọi học tủ trong phòng cô đều toàn đầy với quần thọt khe, tất dài, dây ren và những bộ đồ ngủ tí hon khiến máu anh chảy dồn dập. Cô có một ngăn kéo chỉ không có gì ngoài nịt tất. Anh sẽ tốn mất hàng tháng để căn hết những thứ này khỏi cơ thể cô.

Anh nhăn mặt. Phụ nữ mặc thế này cho tình nhân họ. Cô đang có bao nhiêu vậy? Khi anh tưởng tượng họ thưởng thức vẻ đẹp của cô, sợi dây xích vàng tưng trên người cô khi cô quần quai trên họ, anh bóp nát trụ sắt ở phần cuối giường cô.

Bây giờ cô cười nhếch miệng với anh, đọc được anh quá rõ ràng. “Nikolai, nếu anh không thể điều khiển được sự ghen tuông của anh, chúng ta sẽ phải đi thẳng đến li dị.” Cô gõ ngón tay mình trên cằm và thêm vào, “Bây giờ hãy lưu ý là em sẽ mong hưởng được căn nhà, những đứa trẻ và con chó ngao. Thật ra, anh có thể giữ cái căn nhà tồi tàn đó.” {:429:}

Anh quắc mắt trước khi quay đi, kiểm tra đồ dùng của cô để có thêm sự thấu hiểu. Bộ sưu tầm phim của cô rất phong phú. Anh cảm thấy xa lạ với chúng, như anh cảm thấy với hầu như mọi thứ được làm vào thời gian rảnh rỗi. “Em thích cái nào trong những cái này?”

Cô rõ ràng ghét trả lời câu hỏi của anh và chống đối việc đó từng lần một. “Em thích lãng mạn và kinh dị.”

”Khác biệt hoàn toàn.”

Cô quan sát anh. “Mặc cười thật, em cũng đã từng nghĩ như thế.”

Anh lờ nó đi và thả một vài cái DVD vào trong giỏ.

Cô khoác tay quanh hàng tá các chai sơn móng tay, đẩy chúng ra khỏi bàn trang điểm của cô và cào trong cái túi. Cái nhìn cô đưa anh thách anh dám nói gì đó. Sơn móng tay nằm ngoài thế giới hiểu biết của anh, và anh chỉ đơn thuần nhún vai với cô.

Anh tiến tới phòng tắm, tìm kiếm trong những tủ đựng và ngăn kéo. “Không có thuốc thang gì ở đây. Không có... những cần thiết của phụ nữ.”

“Em không có thể bị bệnh và không có những kiểu chức năng đó. Chỉ như anh, ma cà rồng.”

“Không có gì hết?” Anh tự hỏi không biết cô có thể dính bầu không. Có thể anh sẽ không phải cẩn thận với điều đó như anh đã vạch kế hoạch.

“Không. Sao vậy, anh có thể bắt em quan hệ với anh không ngừng nghỉ trong nguyên một tháng!”

“Tại sao anh lại bắt em khi anh khó có thể giữ tay em – và miệng – khỏi anh bây giờ?”

“Wroth, anh yêu,” cô kêu rừ rừ, cười tươi quá ngọt ngào. “Em không thể đợi cho đến lần tiếp theo em có thể để miệng mình lên anh.” Tức khắc nụ cười nhạt đi và cô tát răng mình và giật đầu ra sau như thể cô đang nhai một cái gì đó ra.

Anh chẳng có thời gian để co rúm lại bởi vì cô nhúc nhích ra khỏi cái áo anh lúc đó. Tại cái cảnh cơ thể khóa thân của cô, dương vật anh dựng đứng lên cứng như thép. Cô một cách kích dục kéo quần lót cô lên chân, rồi cúi gằm xuống chỉ trong nhieu đó để bước vào chiếc váy. Đúng lúc anh đang vật lộn với sự thúc giục tràn ngập để chụp lấy hông cô và đưa anh vào cô, những tiếng hét rú lên từ tầng dưới.

Để cáu ở nơi này, anh di chuyển để ngó qua đầu cầu thang ngoài phòng cô và thấy được mười hay hơn con Valkyrie dưới nhà. Một số đang nằm trườn ra trước cái TV, những cái tô bắp rang đặt trước họ - thứ mà họ không ăn. Một đứa đang đứng dậy và luyện kiếm với một thứ giống như một con ma hay là phantom. Khi cặp đó đi ngang qua màn hình TV, những người khác hét lên và ném bắp rang vào người họ.

Một con Valkyrie nhỏ con đang đứng hiên ngang ở cửa. Cô ta đang bị bao phủ bởi máu.

VỊ TỬ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 7+2

“Cara!” họ la lên chào đón, hoàn toàn không ngạc nhiên bởi vẻ bề ngoài của cô ta.

“Cậu lại dính vào cái gì tối hôm nay thế?” một người hỏi từ chỗ ngồi của cô ta trên tay cầm cầu thang.

Cara kéo vỏ kiếm ra từ lưng cô. “Con người của tớ không biết gì lại đi vào một quán bar dành cho demon. Một ả demoness nghĩ rằng sẽ làm người tình ả ghen tị bằng cách dùng người mình bảo vệ.” Cô ta lắc đầu. “Nó là tất cả những gì mình có thể làm để giữ tên demon đó khỏi việc xé nát cổ của Micheal ra với răng hăn.”

“Cậu làm như thế thế nào?”

Không hề chớp mắt một lần, cô ta nói, “Thì mình xé nát cổ của tên demon đó với răng mình.”

Khi bọn họ đều đồng loạt cười toáng lên, Wroth nhướn một bên mày, thề rằng Myst sẽ không bao giờ nhìn thấy những sinh vật hiểm độc này lần nữa. Không bao giờ. Không có sự ảnh hưởng của họ, cô sẽ trở nên hiền hơn, nhẹ nhàng hơn.

Chắc với quỷ thần là cô ấy sẽ không còn có thể tệ hơn thế.

“Myst và Daniela đã trở về chưa?” Cara hỏi.

“Chưa. Tớ đã biết được điều này đến từ Myst – “

Bởi vì cô ấy thường bỏ đi với đàn ông?

“ – nhưng không phải từ Daniela. Cậu ấy chưa bao giờ trở về từ the Quarter.”

“Well, việc may mắn cứ tiến tới – tớ vừa mới thấy Ivo the Cruel tại the Quarter.”

Khi họ cười một lần nữa, cô ta nói, “Các cậu đến giờ đã nên biết rằng tớ không nói giỡn về ma cà rồng trừ khi chúng đã chết.”

Họ trấn tĩnh lại và một người hỏi, “Có phải hẳn ta quay trở về cho Myst không? Ai đó cần phải cảnh báo cậu ấy.”

Wroth nhanh chóng quay trở về phòng cô – nhưng Myst đã biến mất.

Anh trace tới ô cửa sổ mở, rồi tới khúc cuối của cái sân phía dưới khi anh bắt gặp cảnh cô đang phóng vèo đi. Anh la lên cho cô ngừng lại nhưng bằng một cách nào đó cô vẫn chạy đi.

Cô rất nhanh và có thể chạy nhanh hơn anh với tốc độ khác thường của mình trong khi cô đi được hàng dặm, nhưng anh trace, nhào tới từ cái đà đó để giật lấy cổ chân cô, vấp cô ngã ra trước. Cô mang tai nghe trong tai cô từ một cái máy nghe nhạc. Tức giận, anh kéo mạnh chúng khỏi cô, nghe được tiếng nhạc ầm ầm và ném vật đó của cô vào trong cánh rừng phía trên.

Cô đã suýt nữa trốn thoát khỏi anh. Trước khi anh chiếm được cô. Các ý nghĩ dần trở nên xa nhau ra. Một tấm màn che phủ lấy tầm nhìn của anh. Anh đè cô xuống, ném váy của cô lên, rồi xé toạc mảnh lụa giữa chân cô,

hãnh diện trong cảm xúc đó. Anh cuối cùng cũng sẽ chiếm được Cô Dâu anh.

Một cách mơ hồ, anh nhận ra rằng cô vẫn còn đang vùng vẫy dưới anh. Lời của cô vang vọng trong anh. “Wroth, anh muốn nó à? Em sẽ chiến đấu với anh giành nó.”

Anh sẽ mãi mãi chiến đấu cho cô, mãi mãi. Anh sẽ chiến đấu cho quyền của cơ thể cô không?

“Vậy thì em là của anh.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 8+1

Một cơn ác mộng chuẩn bị chiếm lấy cô.

Với ngón tay của anh thọc sâu vào da cô, kéo lê cô dưới anh, cô cụng đầu mình vào đầu anh. Anh gầm lên với sự giận dữ, cho đến khi cô bò ngoằn ngoèo vòng qua và thục cùi chỏ cô vào cổ anh. Trong lúc anh đang vật lộn kiểm hơi thở, cô lợi dụng lợi thế bằng cách lồm cồm bò khỏi anh đủ xa để tung cú đá vào ngực anh, khiến anh lão đảo.

Tại sao cô lại không làm gãy cổ anh với cùi chỏ cô? Cô đã từng làm thế với những con ma cà rồng khác. Tại sao cô cứ ngần ngại khi nghĩ đến việc làm hại anh? Cô sẽ không như thế nữa, cô nghĩ trong lúc nhảy lên trên anh, khoan năm đấm của cô vào mặt anh nhanh đến nỗi nó chỉ như một vệt mờ. Môi anh nẻ ra. Hai cú đánh nữa trong liên tiếp. Cô nghĩ cô đã làm vỡ xương gò má của anh.

“Em sẽ không có bất kì sự khoan dung nào nữa,” anh nói khó nhọc, mắt anh màu đen, cái giọng trầm của anh âm âm gần như không thể nhận ra được. Anh chụp lấy năm đấm của cô khi cô ra cú đánh một lần nữa và siết chặt. Với tay còn lại cô cào vuốt mình xuống áo anh, quanh cổ anh, rít lên trong thịnh nộ. Sét đánh xuống như một trận mưa đạn. Một cách nào đó anh nắm được cổ tay còn lại của cô và lật người trên cô, đè dính hai tay cô ở trên đầu.

Chỉ vừa lúc cô căng lên để đá chân cô ngay vào giữa hai chân anh và đưa anh bay đến trước, anh rên như thể trong tuyệt vọng, găm răng nanh của anh sâu vào trong cổ cô. Cô rùng mình và kêu lên, cơ thể trở nên mềm nhũn ở dưới của anh. Đôi mắt cô mở rộng trong sốc lúc cô nhìn chăm chăm lên những tia sét phía trên. Đây không phải là đau đớn anh đang cho cô.

Vết cắn của anh khiến cô ngây ngất.

Anh làm nó lần nữa và lần nữa trên phần dưới cổ của cô. Từng vết cắn, từng lần răng nanh anh đi vào da cô cứ như là cú đẩy của một người đàn ông trong mình. Từng lần anh nhả da cô ra cứ như một sự rút ra nhịp nhàng, chậm rãi. Sự khoái lạc làm cô thấy chóng mặt. Giày vò sâu sắc.

Cô đã chưa từng bị đánh bại trong bất cứ cuộc thi hai người nào – không người nào là đủ mạnh. Và Myst có sự ham muốn thú vật sâu thẳm bên trong cô để cho một người đàn ông mạnh mẽ - như người này đã khiến cô sáng khoái, gọi cho cô thích thú – thẳng. Tâm trí cô phản đối, gọi cho cô nhớ anh là gì. Cô đã giết ba người trước mà cô giúp ‘trao đổi máu’. Tại sao không là anh? Anh đã định tra tấn cô trong cái ngục giam kinh khủng đó, định sẽ điều khiển cô với sợi dây.

Nhưng vết cắn của anh... Nó làm cơ thể cô đòi hỏi, trở nên ướt hơn, cảm thấy trống trải khi không có anh đẩy chặt nịch vào trong.

Làm ơn hãy mạnh mẽ đủ... Làm ơn... Chỉ một lần trong đời cô thôi liệu một người đàn ông có nắm lấy sự điều khiển?

Để cô cuối cùng cũng có thể đánh mất nó.

Khi anh dán chặt hai cổ tay cô chỉ với một tay – mạnh – cô cong lưng lại trong vui sướng. Anh dùng cái còn lại để xé mở ra áo sơ mi và áo ngực của cô để làm lộ ngực cô. Anh cầm nắm da thịt cô, rồi mở quần jeans ra và thả bản thân mình. Dương vật khổng lồ của anh nhô ra giữa họ, bi anh nặng trĩu ở dưới.

Mắt cô banh rộng ra và cô vật lộn một lần nữa, dậm gót chân mình vào mặt đất để lùi lại. Quá lớn đối với cô. Đâm vào cô chậm chạp – đó là điều anh đã nói.

Lòng bàn tay anh hạ xuống với một cái chát trên phần đùi trên của cô, nâng háng cô lên. Tay cô được thả ra, cô vươn tới và chiến đấu với anh hết sức – cào, cắn, đánh – nhưng nó vô ích. Vẫn đang giữ lấy đùi cô, anh dùng hai ngón cái để mở rộng âm đạo cô, rồi giật mạnh mình xuống cô. La lên tàn bạo khi cô kêu lên trong đau đớn, anh chôn vùi mình trong da thịt cô cho đến khi anh trở nên dày cộm và nhoi nhói trong cô.

Anh đã làm được điều đó. Myst sẽ muốn người đàn ông đầu tiên có thể đánh bại cô. Đó là điều họ luôn thì thầm về cô.

Họ đã đúng. Cô đã thách thức anh và anh đã thắng cô. Trong tâm trí cô, anh xứng đáng được nhận phần thưởng của mình dù hậu quả có ra sao.

Anh ngừng lại, rồi cúi đầu xuống cô và kéo lê lưỡi mình lên núm vú cô như thể đang xoa dịu cô. Như thể đầu đó trong cái trí não điên khùng của anh, anh muốn cô có sự vui sướng.

Anh để trên cái còn lại trong những lúc lâu, rồi lại uống từ cổ cô lần nữa. Bằng cách nào nó vết cắn chuyển đôi cơn đau thành dễ chịu, giúp cơ thể cô trở nên trơn hơn để chấp nhận sự xâm nhập. Cô giật mạnh những gì còn lại của áo anh mở ra để lướt ngón tay mình qua ngực anh cũng giúp như thế.

Trong lúc anh chậm rãi rút ra, anh rên, “Thật ướt,” nhưng khi anh đẩy một lần nữa, cô rít vào một hơi, mắt chảy nước.

“Wroth, nó thật sự đau đó,” cô thì thầm.

“Không thể ngừng,” anh nói khó khăn. Cổ và ngực anh đã bóng loáng với mồ hôi, cơ bắp anh đã cứng rắn lên từ nỗ lực của anh rồi.

“B-bảo em sẽ không phải đau đi.”

“Ah, Myst, đừng đau mà.” Từ ngữ của anh đã trở nên rời rạc. “Anh không muốn em phải đau từ việc này.” Ngay lập tức, sự đau đớn cảm lạnh đi, chỉ để một cảm giác đầy đặn.

Khi anh uống từ cô, kéo hông anh lại và đẩy vào một cách thử nghiệm, cô kêu lên lần nữa. Anh cứng người lại. “Không, Wroth... tốt mà!... Cứ tiếp đi.”

Anh làm chính xác như thế. Anh canh mỗi lần lấy từ cổ cô với sự thực đẩy của hông anh, và cô biết rằng chuyện hoàn toàn chấm dứt rồi, giao thân thể mình hoàn toàn cho cảm xúc, cong lưng lên, hai tay thả lỏng trên đầu. Sét đánh lên những cơn gió, và nó đổ xô qua cơ thể nóng bỏng của cô, qua những núm vú căng lên của cô.

Anh nâng phần trên cơ thể mình lên, đặt tư thế mình trên đầu gối. Cô rên rỉ khi cô nghĩ anh sẽ rút ra, nhưng anh kéo cô lên với mình cho đến khi cô đang đè lên anh. Anh mở rộng đầu gối mình để anh có thể đẩy vào bên trong cô. Anh đang trở nên quá lớn để di chuyển trong cô, đã đụng đến điểm cuối của chỗ kín cô rồi nên cô không thể mang anh tới đến cán.

Cơ thể anh thấy thật lớn vòng quanh cô, khiến cô cảm thấy thật sự có điểm yếu. Như thế anh đọc được tâm trí cô anh vòng cánh tay mình quanh cô, giữ cô bên hông. Anh hoàn toàn bắt được cô, giữ cô vào chỗ khi anh di chuyển vào cô từ bên dưới.

Cô thả lỏng mọi cơ trong cơ thể mình – tại sao không? Đây là một vị trí cô chưa từng đồng ý trước đây, bởi vì từ chỗ này cô sẽ không có được sự phản kháng ngay cả khi cô muốn vậy. Cô biết anh sẽ giữ không buông cô ra hay để cô ngã. Cô thư giãn trong vòng tay ôm xiềng niềng của anh, bộ ngực trần của cô ép vào bộ ngực đầy sẹo của anh.

Anh giữ cô yên ngay cả khi anh fuck như một cái pit-tông bên dưới họ. Đầu cô ngả ra sau và cô nhìn bầu trời trong sự mờ ảo của khoái lạc, nhìn thấy tia sét của cô xé toang đất trời.

Niềm tận hưởng dâng lên, mạnh lên, trở nên rất gần.

Cô nghĩ anh sẽ ra lệnh cho cô tới, nghĩ anh đang thít chặt cánh tay anh thêm nữa như thể đe dọa cô nếu cô không nghe lệnh, nhưng anh không làm vậy. “Milaya, anh muốn em thật nhiều.”

Milaya, một câu âu yếm từ nhiều năm trước được nói trong giọng của anh, đưa cô qua khỏi bờ vực. Cô kêu lên từ sự khoái lạc khi mọi thứ vỡ tan từng mảnh. Nhưng nó chỉ tăng lên khi anh như tuyệt vọng kéo cô lên xuống dương vật của mình khi anh căng thẳng để tới.

Rên, gầm, một vết cắn khác làm cho cô run lên trong cơn cực điểm lần thứ hai. Rồi anh giật đầu mình ra sau, cổ và ngực căng lên với dây cơ, để gầm lên với lực từ sự phóng tinh của mình. Cô cảm thấy nó trong cô, nóng bừng, dễ nhận thấy, dường như không ngừng nghỉ trong khi anh tuôn ra và tuôn ra bên trong cô. Cô tới trong suốt thời gian đó, cơ thể cô thắt chặt quanh sự căng lên của anh.

Rồi những cơn run rẩy sau. Những cánh tay lỏng ra dù cô không muốn chúng. Cô không muốn việc này phải chấm dứt.

Khi hơi thở của anh đã bình tĩnh lại một mức độ nào đó, anh kéo cô ra để tìm kiếm vẻ mặt cô. Mắt anh đã trong lại. “Anh đã không muốn làm đau em,” giọng anh thô ráp. “Anh đã không – Cổ của em,” anh nói trong một giọng bàng hoàng, nhìn chăm chăm.

Cô lướt nhẹ ngón tay qua những dấu vết. “Nó không có đau. Ngay cả trước khi anh... chúng ta... uh, giải quyết nó.” Chúng chẳng là gì cả và sẽ lành lặn vào ngày mai thôi. “Anh chưa bao giờ thực sự nhìn thấy chuyện này trước đây à?”

“Chưa bao giờ.”

“Em là bitee đầu tiên của anh hả? ” Tại sao điều đó lại khiến cô hài lòng cô không thể biết. Tại sao cô lại không nhảy xổ khỏi người anh trong ghê tởm làm cho cô bối rối. Cô vẫn đang còn bị lấn át bởi mọi thứ. Và cô cảm thấy... thương mến đối với anh. Đúng, Myst luôn là người girlie-girl của đàn, nhưng cô chưa từng bao giờ trong cuộc đời dài, dài của mình cảm thấy thực sự nữ tính cho đến khi người đàn ông này đã ôm chặt cô vào mình và chịu trách nhiệm cho mọi thứ. Cô đã chưa từng bao giờ - trong tất cả những cuộc đời mà cô chịu đựng – cảm thấy sự vui sướng nhiều như thế.

“Anh chưa bao giờ dùng da thịt khi uống vì anh biết nó sẽ làm gì cho bản thân anh.” Anh dựa trán mình vào trán cô. “Myst, mắt anh sẽ trở thành đỏ từ việc này. Anh sẽ biến đổi.”

Anh nhìn thật là sợ hãi, những câu từ đó cứ tuột ra, “Mắt của anh sẽ trở nên đỏ khi và chỉ khi anh giết trong lúc anh uống máu sống. Những kẻ có mắt bị biến đổi uống cho đến tận xương tủy của nạn nhân chúng, hút vào từ tận đáy của tâm hồn. Chúng lấy tất cả những cái xấu, tất cả những sự điên rồ, tất cả những tội lỗi.”

Quai hàm anh thả rớt xuống. “Đó là lí do tại sao ma cà rồng thuần chủng trở nên điên loạn?”

Cô lắc đầu. “Nó còn hơn thế. Chúng trở nên nghiện sự chém giết, có nghĩa là chúng sẽ không bao giờ lấy được từ một nguồn giống nhau. Sau hàng năm và năm của những nạn nhân khác nhau, các kí ức dần dần lại.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 8+2

Anh vòng tay ôm lấy đầu cô. “Mỗi hoàng hôn anh lại kiểm tra mắt mình, không chắc rằng mình có biến đổi từ máu em hay không. Không biết rằng em trai anh có phải giết anh hay không.”

Giọng của anh không phải quở trách, nhưng quý thần ơi, cô còn có thể thấy tội lỗi hơn nữa không? Người đàn ông này đang ở trong cô, trong cơ thể cô, nơi đang ngân nga theo cách cô chưa từng biết có thể... và cô đã tra tấn anh. “Wroth, anh là ma cà rồng. Những người khác có thể không đồng ý, nhưng em tin rằng anh được định sẵn phải uống máu. Để kết nối, để sống. Nhưng không phải để giết như thế. Và phải tốn hàng thập kỉ của việc giết người hàng ngày theo cách đó các kí ức mới lấp đầy lên.”

Trong giọng sững sờ, anh nói, “Anh sẽ không bị biến đổi. Anh được định sẵn là để uống máu.” Mũi anh cong lên, và anh vuốt tóc cô, vẫn còn đang trụ cô với một cánh tay. Anh sẽ không bao giờ để cô đi. Anh ấy đã thắng mình – cô rùng mình.

“Và em thấy sự sung sướng từ nó.”

Nó không phải là một câu hỏi, như cô trả lời, “Vết cắn của anh là thứ duy nhất mà cứu anh khỏi một cú đập mạnh vào trong háng.” Khi anh cười toe toét, cô thêm vào nhẹ nhàng, “Nó là sự sung sướng tội đĩnh.”

Anh rên trong đồng ý và đẩy vào cô một lần nữa, vẫn còn nửa căng cứng. Với sự bất ngờ, cô kêu rên rĩ, dục vọng đốt cháy lên lần nữa. “Anh có lấy quá nhiều không?” anh hỏi. Vẫn còn trên đầu gối, anh dựa cô xuống cho đến khi cô đã nằm ngang ra, an toàn trong vòng tay anh, một tay vòng lấy đầu cô, tay kia bám chặt vào vai cô trong lúc anh kéo cô theo đường vật anh trong những cú đẩy dài, thật dài.

Mắt cô đập dờn đống, và cô trả lời mà không suy nghĩ. “Người bất tử ở đây mà. Nhớ không?”

Anh ngừng lại đột ngột, đưa cô lại vào ngực mình, tay vòng qua cô, bảo vệ một lần nữa. “Anh nghe thấy gì đó.”

“Nó không có gì đâu.” Bực mình, cô đá anh vào hông với gót chân cô, thúc đẩy trên anh. Anh kìm nén một tiếng rên nhưng không đẩy vào. Khi cô mở mắt mình, cô thấy tia nhìn của anh đang giậm dừ và tập trung vào... mũi kiếm đang ở dưới cằm anh.

Regin đang giữ chặt đủ để cho máu chảy thành dòng nhỏ xuống. Lucia đứng bên cạnh cô với một cái mũi tên đã khắc cung.

“Không,” Myst nói, giọng cô cảm thấy khàn từ việc la hét, “Đừng.”

Regin nhìn chăm chăm với sự khó tin. Regin, người mà nguyên một giống loài đã bị tàn phá bởi ma cà rồng... và người đã bí mật tập đếm từ những vết cắn còn để sẹo từ mẹ cậu ấy. “Cái thứ này vừa mới xâm phạm cậu – “

“Chúng ta đi theo các tia sét đến đây, Regin,” Lucia ngắt lời. “Bất cứ thứ gì hấn ta làm, cậu ấy để cho hấn làm.”

Cô không thể tưởng tượng nổi họ nhìn như thế nào trong khoảng sân. Họ đã chiến đấu một cách tàn bạo. Họ chắc chắn đã bị trầy bầm, máu me, đồ của họ trong từng mảnh.

Tại sao anh lại chưa trace họ đi? Tại sao anh đã không ném cô ra khỏi đường và tấn công Regin? Cô nghi ngờ ra câu trả lời cho câu đầu tiên – anh muốn họ nhìn thấy cô như thế này. Mỗi quan hệ của họ không thể nào trở nên rõ ràng hơn thế này nữa. Cô vùng từ anh, dù tay anh siết chặt thêm để ngăn việc đó lại. “Làm ơn đi, Wroth,” cô thì thầm trong tai anh. “Để em đối mặt với họ.” Anh cuối cùng cũng thả cô ra.

Nhưng Myst ghen tị không muốn chị em cô nhìn thấy Wroth cứng lên, to lớn và lộng lẫy, và cô kéo váy cô qua họ trong lúc cô đẩy khỏi anh, rồi giật mạnh vạt áo anh xuống. Nó là của mình, cô suy nghĩ phi lý. Cô đã từng thích tích trữ của suốt cuộc đời mình nhưng chưa bao giờ với đàn ông. Bây giờ cô muốn sự sở hữu.

_____ {:398:} _____ Khi Myst lão đảo bước đi, Wroth vươn tới cô, nhưng Regin nâng kiếm của cô vào anh, đâm thủng qua khoảng 7cm vào cơ ngực của anh. Anh không phản kháng lại – anh hiếm khi có thể cảm nhận nó – và anh đã thề rằng sẽ không làm hại gia đình cô.

Anh đang ngất ngậy. Kia Cô Dâu của anh đang đứng, nâng cằm mình lên khi cô đóng áo cô lại. Đã được chiếm. Anh kìm nén một nụ cười nham hiểm. Với nhân chứng. Cô không thể nào quay trở lại rồi. Cô là của anh.

Trái tim anh đập như điên cho cô, dòng máu anh ào ạt bên trong – và vị máu tuyệt hảo của cô cũng thế. Cô đã tận hưởng vết cắn của anh, tia sét đã xé toang bầu trời mỗi lần cô đến – anh đã nhìn thấy sự khoái lạc của cô. Anh có thể cho cô tia sét mỗi lần anh uống, mà không có nỗi sợ biến đổi, nỗi sợ làm đau cô. Không còn những lần kiểm tra mắt của anh mỗi hoàng hôn.

Họ có thể bồi dưỡng cho nhau. Anh chưa từng biết niềm vui sướng lớn hơn thế.

Bây giờ, nếu anh chỉ có thể làm cho người chị em phù thủy này giảm thiểu việc đâm anh.

“Cậu mới vừa có sex với một con ma cà rồng,” Lucia nói. “Myst, nào của cậu để ở đâu vậy? Cậu biết những hậu quả mà. Cậu sẽ bị xa lánh bởi the Lore, bị mất lòng tin.”

Regin thêm vào trong một giọng không cảm xúc, “Khi Furie thức dậy...”

Bất cứ cái gì câu khẳng định đó có nghĩa, nó khiến lông mày của Myst cong vào với nhau. Cô nhìn như bị sốc bởi mọi thứ, như thể sự hiện diện của chị em cô đã tạt một gáo nước lạnh qua cô, khiến cô tỉnh dậy khỏi một cơn mơ. Anh cần phải đưa cô về nhà, khỏi bọn họ.

Đột nhiên Regin thở dốc và nhìn chằm vào Myst trong kinh hoàng. “Oh, em yêu,” cô ta thì thầm, “sợi dây xích của cậu đâu?”

“Nhanh lên,” Wroth nói với Myst trong lúc anh đang với lấy cô, “cầm tay anh.” Myst nghe theo, phóng về phía trước để lấy nó. Anh trace họ chỉ đúng lúc Regin nhảy cho chân của Myst và một mũi tên phóng ra cho anh, đâm được anh vào bả vai nhưng không ở trong đó khi anh biến mất.

Quay trở lại tại Blachmount, anh để Myst trên cạnh giường. “Ở đây nhé,” anh ra lệnh, rồi quay trở về cho cái giỏ chết tiệt mà anh đã tới để lấy lúc đầu. Chỉ vừa lúc anh tới được phòng cô, Regin và Lucia chạy lao lên cầu thang. “Đưa lại sợi dây cho cô ấy, đồ đĩ!”

“Tôi đã chiếm được cô ấy. Cô ấy bây giờ đã là vợ tôi,” anh nói đơn giản, rồi trace với sự dễ dàng mà anh chưa từng có, đi được quãng đường chỉ như ý nghĩ thoáng qua.

Trở lại nhà, anh ném đồ của cô qua một bên, rồi nằm lấy vai cô. “Nghỉ ngơi đi, milaya. Đi ngâm trong một bồn tắm nóng và thư giãn ở đây cho đến khi anh quay lại.” Cô không trả lời, và anh không muốn bỏ cô lại

không vững vàng từ tracing và còn đang quay cuồng từ những sự việc của đêm nay, nhưng anh cần để Kristoff biết rằng Ivo đang ở trong Thế Giới Mới. Họ cần phải săn hãn ta và phá hủy hãn.

Trong khi Wroth nhìn xuống vào Cô Dâu của anh mới tự thấy hèn chi Ivo lại muốn tìm kiếm cô.

Anh phủi tóc từ mặt cô, cố gắng để mắt cô gặp mắt anh. “Tự làm bản thân thoải mái ở đây nhé. Đồ của em đang ở đây. Đây đã là nhà của em rồi.”

Khi cô gạt đầu lơ đãng, đồng tử cô đang rộng ra, mắt cô cứng đờ, và anh biết anh không thể để cô lại như thế này. Anh nên làm ấm cô với một lần tắm rồi nên đưa cô vào giường.

Anh mở nước, cởi đồ và bỏ cô vào trong đó. Cô ngồi im lặng trong lúc anh chà đất bẩn và cỏ từ làn da như thạch cao và giữ một cái khăn vào cổ cô, vào những vết cắn đã làm hỏng da cô.

Đột nhiên, cô quay về phía anh và đặt tay cô lên mặt anh. “Wroth, anh nói anh sẽ thề là không bao giờ làm hại gia đình em đúng không?”

“Đúng. Anh có thể thề lần nữa.”

“Em tin anh mà. Anh có thể trace và tấn công Regin và Lucia tối nay và anh không làm thế. Nhưng làm ơn, nếu anh lấy thêm kí ức từ tối hôm nay, đừng đưa cho những người khác điểm yếu của chúng em. Đừng để cho người khác làm hại họ luôn nhé.”

Vậy sự trung thành nhất của Wroth là với vua của anh hay với cô? Cô là Cô Dâu của anh, và khi anh nhìn vào mắt cô, anh nhận ra rằng điều đó có nghĩa là cô là gia đình của anh. Gia đình của Wroth luôn đến trước, và không có việc gì đã thay đổi ngoài trừ bây giờ anh đã thêm người vào trong nó.

“Nếu anh biết được về các phần tử khác, anh sẽ báo lại thông tin đó. Nhưng không bao giờ về loài của em.”

Cô kéo anh vào cô và hôn anh nhẹ nhàng với đôi môi rung rẩy. “Cảm ơn,” cô thì thầm với anh, rồi cô đưa cho anh một nụ cười run run làm trái tim bị biến đổi của anh làm những việc anh chưa bao giờ nhớ từ lúc còn là con người trước kia.

Đôi vai cô cứng lại chỉ vừa lúc anh nghe được các tiếng phát lên từ dưới lầu.

VỊ TỬ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 8+3

Kẻ đột nhập vào nhà của anh. Răng nanh anh sắc nhọn. Kẻ nào mà dám xâm nhập vào nhà anh khi anh đang với Cô Dâu anh trong đó... “Myst, làm xong đi, rồi vào phòng ngủ đợi anh. Nếu bất kì ai đó vào trong cánh cửa đó ngoài anh, chạy nhanh hơn em đã bao giờ chạy và trốn thoát họ.”

Anh trace xuống lầu, cảm thấy cơ bắp anh co lại, tay anh ngứa ngáy để giết. Anh đã mạnh lên từ dòng máu bất tử của cô, lấy trực tiếp từ da cô, mạnh như thể anh đã bao giờ tưởng tượng, và anh sẽ dùng nó để bảo vệ cô. Răng nanh anh hiện sắc như dao cạo –

“Wroth, tôi thương hại những sinh vật nào có ý định định hại Cô Dâu cậu,” Kristoff ngâm lên từ chỗ ngồi của anh ta tại chiếc bàn dài ở phòng lớn. Murdoch và một số trưởng lão khác ngồi với anh ta và lông mày của tất cả bọn họ nhướng lên với bề ngoài của anh.

Trong lúc anh giành giật lấy sự điều khiển của chính bản thân, anh tưởng tượng họ thấy anh như thế nào. Đồ của anh thì bắn thiu, áo anh bị đâm và bắn xuyên qua, và Chúa cứu anh, dòng máu ngon lành của Myst đánh dấu da anh và đồ anh. Anh cũng khác chắc rằng cô đã có được một vài cú đấm như pit-tông vào mặt anh.

“Tôi không muốn tham dự cùng ngài trong tình trạng như thế này. Tôi sẽ đi tắm và thay đồ - “

“Nghe này, chúng ta biết rằng cậu rất hăm hở để quay trở lại với cô ấy cho phần còn lại của buổi tối.” Kristoff nhìn như đang tự hào. “Xin chúc mừng, Wroth. Cậu đã cuối cùng được ‘trao đổi máu’ và chiếm được Cô Dâu của cậu.” Anh ta xem xét anh. “Gần đây thôi. Dù thấy dường như rằng cô ấy không ưng thuận cậu lắm.”

Wroth đứng, không thoải mái lắm, tự nhắc nhở bản thân mình rằng cô đã đá anh như cô quất một con ngựa khi anh đã dừng.

“Ta rất muốn được gặp cô ấy.”

“Cô ấy đang nghỉ ngơi.”

“Ta cũng cho rằng cô ấy sẽ làm thế. Thực sự nói, chúng ta đều nghĩ hà cớ gì cô ấy không làm vậy.” Một vài cái cười khúc khích. Wroth bắn cho họ một cái nhìn và họ im lặng. “Và cậu đã uống máu cô ấy tối nay?”

Mắt anh hẹp lại. Làm sao anh đã nghĩ rằng điều này đã thoát khỏi sự chú ý của Kristoff?

“Cậu có lấy từ da thịt cô ấy trong lúc cậu làm vậy?”

Anh không còn thể làm gì ngoài thừa nhận cho tội ác ghê tởm nhất trong quân đội của họ. Hai vai thẳng, anh nói, “Đúng thế.”

“Cởi áo của cậu ra.”

Murdoch bắt gặp ánh mắt anh, căng thẳng chuẩn bị chiến đấu, nhưng Kristoff vẫy anh xuống, nói, “Ngồi xuống, Murdoch, không có ai sẽ chết đêm nay.”

Có thể rằng Kristoff sẽ chỉ quất lấy da trên lưng anh thôi. Wroth bỏ cái áo ra, hi vọng. Trong lần đầu tiên trong cuộc đời anh, anh có một người vợ

đang chờ đợi anh và trong lần đầu tiên anh thực sự quan tâm nếu anh sống hay chết.

”Thầy nó lên bàn.”

Cau mày, anh làm thế. Mắt của những trưởng lão mở rộng, tay họ trở nên trắng bệch trên cái bàn. Kristoff đã ngửi thấy mùi máu của Myst, và bây giờ những người khác cũng đã làm được.

“Và nó như thế nào, Wroth?” Murdoch hỏi, giọng anh khàn khàn.

Wroth không trả lời. Kristoff nhướng lông mày, thay cho một mệnh lệnh im lặng.

Sau một hồi, Wroth nghiêng ra, “Không có một sự diễn tả nào đủ mạnh.”

“Và cô ấy thấy thế nào về vết cắn của cậu?” Kristoff hỏi.

Anh không muốn họ biết cô ấy đã phản ứng với nó như thế nào, làm sao nó đã khiến cô tới với một sự mãnh liệt đã làm anh lão đảo.

Cái nhìn chăm chú của Kristoff là không nao núng. “Cậu dám phản kháng không trả lời vua cậu theo sát gót sự thú nhận tội lỗi đáng sỉ nhục của đội quân chúng ta?”

Đây chính là Cô Dâu của anh họ đang nói về. Anh muốn nói dối, nói rằng anh không chắc, không biết, và anh không thể. Trả lời câu hỏi này sẽ không phá vỡ lời thề của anh với cô, và nếu Kristoff ra lệnh cho anh chết, anh không thể bảo vệ Myst khỏi Ivo. Dù nó kinh tởm anh, anh nói khó khăn, “Cô ấy tìm thấy sung sướng tột đỉnh từ nó.”

Kristoff nhìn như hài lòng. Hoặc ngay cả khi nhẹ nhõm. “Các người có nghĩ ta nên tha thứ cho sự vi phạm của Wroth? Bởi vì ai trong chúng ta có

thể cưỡng lại sự cảm dỗ khi cô ấy là Cô Dâu của ta và dòng máu tuyệt hảo của cô ấy gọi mời?”

Wroth giấu đi biểu hiện sốc của mình. Kristoff bình thường sẽ gọi cho anh bị xích lại trong một khoảng sân trống cho đến khi mặt trời đốt anh cháy thành tro.

“Cứ tiếp tục như cậu làm, nhưng nếu mắt cậu biến đổi, biết rằng chúng ta sẽ tiêu diệt cậu.” Anh ta vẫn còn đang nhìn chăm chú vào cái vật liệu xé nát được đánh dấu bởi một Valkyrie.

Wroth hồi phục đủ để nói, “Tôi đang đến Oblak tối nay để nói với ngài rằng Ivo đã được nhìn thấy tại New Orleans. Hẳn ta đang tìm kiếm ai đó – và tôi nghĩ nó có thể là Myst. Tôi cần phải – “

“Chúng ta sẽ xử lí nó,” Murdoch ngắt vào xông xáo. “Vì Chúa, anh cứ ở lại đây và... hưởng thụ... mọi thứ.”

“Tìm hiểu tất cả những gì có thể từ cô ấy.” Kristoff nhìn anh sắc sảo trong khi anh đứng thẳng lên để rời đi. “Và cậu sẽ báo với chúng tôi nếu những kí ức đi theo máu.”

Một cái gật đầu nhanh gọn. Trong khi Wroth rời khỏi phòng, sững sốt vì những sự kiện vừa qua, anh nghe Kristoff nói, “Bây giờ ai trong số các cậu sẽ xung phong đi theo Murdoch đến New Orleans nơi tọa lạc của một đàn đầy rẫy Valkyrie này?” Wroth nghe thấy từng cái ghế một cà vào sàn nhà khi họ phóng lên đứng.

! {9 O" o7 {5 z* a6 X©2017 Kites.vn | All rights reserved

_____ {:398:} _____

©2017 Kites.vn | All rights reserved7 }- N” @- a3 B! w; j

Như một con mèo liếm vết thương của mình, Myst nằm trong cái bồn tắm lớn, lật đi lật lại trận chiến.

Từ khi cô đã dùng cú đấm của mình, cô tự hỏi liệu cô đã có thể thắng, tự hỏi liệu cô có phải đã thực sự bị chiến thắng. Nhưng rồi cô duỗi những ngón tay của cái nắm đấm anh đã chụp lấy. Chúng bị đau. Chúng không bị gãy. Anh cũng đã kiềm hãm lại.

Cô thở dài, không thể nào kêu lên được sự thịnh nộ lẽ ra đang phải nổ tung trong cô hay ngay cả sự lo lắng về mối đe dọa có thể bên dưới. Wroth sẽ xử lí việc đó. Anh rất mạnh. Cô nhún vai, trí óc cô dễ dàng quay trở lại những sự diễn biến tối hôm nay. Bây giờ chị em cô đã biết sợi dây cô đã biến mất và cô đã bị chiếm hữu bởi một con ma cà rồng.

Thứ họ không thể nào biết được là cô yêu việc đó như thế nào. Vết cắn của anh đã làm cô lộn trong ra ngoài, khiến đến ngón chân của cô cũng cong lại. Ngay cả bây giờ cô rùng mình khi nghĩ về việc đó, biết rằng thứ gì đó đang sai ghê gớm với cô nếu cô thèm muốn điều đó. Có thể là bệnh hoạn, nhưng cô khao khát anh lại làm chuyện đó một lần nữa. Và một lần nữa.

Cộng thêm vào đó, Wroth đã đưa cô đi như chưa ai từng làm trước đó. Dù cô hành động như cô đã có hàng tấn người tình, cô chỉ đã thực sự có một vài người vụng về. Cô đã hẹn hò với một anh phù thủy tuyệt vời trong hàng thế kỉ, nhưng là từ hai nơi xa – trong những năm đó, cần đến cả nửa năm để gặp được nhau – và họ đã chia lìa một cách hòa thuận. Cô chỉ mới ngủ với hai người khác, cả hai đều dài hạn, và họ đã khá vui và thú vị. Nhưng cô đã thấy rất nhiều, và biết rất nhiều, và cô biết Wroth di chuyển và sử dụng cơ thể mình trên cô – trong cô – trong một cách mà không có gì mà thua sự tuyệt diệu hoàn toàn. Và cô tin là nó chỉ có thể trở nên tốt hơn. Cô lại rùng mình lần nữa, không thể nào suy nghĩ rằng làm sao cô có thể cảm thấy sung sướng hơn nữa mà không chết vì sướng quá. Rồi lại có sự thật cuốn hút...

Anh đã giải thoát cô khỏi sợi xích trong khi không ai có thể làm được.

Điều đó có phải có nghĩa rằng anh cần có nó? Để có cô? Có phải anh cần phải sở hữu cô, cần phải ra lệnh cho cô như một chủ thần đèn với tên thần đèn? Cô đã luôn thương hại cho cảnh ngộ của những người thần đèn cho đến khi cô thả một đứa khỏi tay một tên berserker trẻ. Thay vì cảm ơn, con oắt con đó đã đổ lỗi cho cô, hét lên, “Mỗi người một ngả, đồ đi sấm sét!”

Sau khi Myst lau khô, cô mặc vào một cái áo ngủ màu xanh lục bảo thiếu vải, thứ không nói lên được “do me” hay “don’t do me.” Cô nằm dài trên giường anh, nhận ra rằng cô đang quá thoải mái về mọi việc. Lạ thật, nhưng cô thấy như ở nhà trong cái trang viên lạnh lẽo, trống không này.

Ít hơn nửa tiếng sau anh quay trở lại và tắm rửa. Đã không có mối nguy hại nào à? Chắc là em trai anh ghé thăm đúng lúc để nhìn xem Wroth trông thế nào sau khi cô đã chiến đấu với anh giành giật mạng sống của mình. Anh ta nên nhìn khi cô không kiêng cử lại cú đấm.

Khi Wroth tham gia cùng cô, cô tự hỏi liệu anh có lại làm tình với cô lần nữa. Thời gian của họ trên cánh đồng chỉ bật lên một ngọn lửa cho cô – thắp một ngọn đèn dẫn đường, có thể nói như thế, khi mà nó chưa từng được thắp trước kia. Cô đang ê ẩm, nhưng nếu anh ra lệnh cho cô không phải bị đau lần nữa... tuy nhiên anh chỉ ôm cô vào trong vòng tay anh để nghỉ ngơi trên ngực anh. Cô thấy anh đang cương lên, nhưng anh không làm một bước tiến tới nào.

Cuối cùng, anh cong một ngón tay dưới cằm cô và nâng mặt cô lên ngang với anh. Anh vén tóc cô lại để lộ ra những vết cắn. Anh để tóc cô rơi, rồi nhìn chăm chú vào trần nhà, nói ồ ồ những từ ngữ ra, “Anh rất hối hận việc làm đau em. Tổng số vết cắn, sự thiếu quan tâm trước đó...”

Cô biết anh có ý gì về phần phía sau – anh hối hận đã không dùng thời gian để chuẩn bị cơ thể cô và nói vào trong cô. Khi cô suy nghĩ về làm sao anh đã biết được điều này, hoặc nghĩ về lần đầu tiên anh đã nhận ra rằng anh còn cần phải làm vậy, cô cảm thấy luồng nóng bốc cháy của... ghen tuông – thật mạnh nó rung chuyển cô. Ghen tuông? Khi anh không còn có thể muốn ai khác ngoài cô trong suốt phần đời còn lại của anh?

“Anh không thể tin được là anh lại mất bình tĩnh như thế. Anh không quen với việc được ‘trao đổi máu’. Anh không quen với việc làm chồng. Nhưng anh thề với em rằng mọi thứ sẽ khác biệt – anh sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Câu khẳng định đó là thứ đầu tiên đe dọa làm mất đi tâm trạng vẫn vơ của cô từ khi cô trở về đây. Cô không muốn chuyện quan hệ của họ phải khác nhau. Great Freya, có phải cô đang nghĩ về việc giữ anh lại? Cô sẽ làm quen với kích cỡ của anh, và sau đó cô sẽ đòi hỏi anh là bất cứ thứ gì ngoài nhẹ nhàng. Cô không thể nào đặt hàng được một người ngang sức tốt hơn nữa với cô trên giường và cô sẽ chết trước khi cô để anh kìm nén tất cả những cái sức lực nguy nga đó.

Anh là tất cả những gì cô có thể mơ được về mặt thể chất. Chỉ những vết sẹo của anh thôi... cô kìm nén một tiếng rên nhưng những cái vuốt của cô đang cong lại. Anh là một chiến binh, với trí lực của một chiến binh, điều mà cô đánh giá cao. Không ai trong số người tình của cô trước kia đã là một chiến binh. Không, họ đã là anh phù thủy đó, một vị vua bất tử và một kỹ sư. Có thể đó là lí do tại sao cô lại bị cuốn hút bởi Wroth.

Cô và Wroth là chung một nguồn.

“Nói với anh,” anh ra lệnh, rồi lập tức sửa đổi, “Em sẽ không nói chuyện với anh à?”

“Em muốn sợi dây của mình lại. Em muốn được chọn.” Nếu anh đưa nó cho cô, cô sẽ ở một thời gian. Chị em cô đã lỡ thấy cô đang quan hệ với

một con ma cà rồng rồi – cô cũng chỉ có thể tận hưởng sự vui sướng đó cho một thời gian.

Anh xoay sang nằm bên hông, đề cô để cô cũng làm vậy. Nơi đây họ nằm, ánh mắt dán chặt lấy nhau. Bình minh đang đến gần và vì một lí do nào đó cô không muốn chuyện này phải kết thúc. Anh để tay mình lên vai cô và vuốt ve cô. Tay anh bị nhám từ những việc nặng nhọc và từ việc cầm kiếm, và cô ưa thích cảm giác đó. “Anh không thể mất em. Chỉ một cái suy nghĩ đó khiến anh điên loạn. Anh còn không thể để bản thân mình tưởng tượng việc em rời bỏ anh.” Tay anh đang bóp lấy cô ngay lúc đó.

“Anh chắc là em sẽ làm thế sao?”

“Có. Anh chắc,” anh nói thô ráp. Giọng anh không phải như đồ lỗi, nhưng lại như anh đang giải thích chuyện gì đó đáng tiếc và không thể tránh được.

Cô không phủ nhận chuyện đó, bởi nó rất có thể đúng. Anh gọi mình là chồng cô, nhưng cô chưa bao giờ công nhận anh là một người chồng. Cô không nhận ra rằng anh là người mà vòng tay cô sẽ luôn chạy đến để cho anh ôm ấp. Cô có thể ở lại một thời gian, nhưng cuối cùng cô sẽ luôn luôn đi.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 9+1

Ánh sáng gắt gao của ban ngày. Hay đêm, Myst nghĩ vẫn vợ. Luồng ánh sáng gắt gao đang trôi dạt trong cô.

Thay vì sự nhục nhã và kinh tởm cô nên cảm thấy, cô đang được chăm sóc với một đôi tay to lớn, ấm áp đang massage lưng cô cho đến khi cô chỉ còn là một thân thể không xương đầy niềm vui sướng. Cô rên, trí não cô mơ hồ nhận ra rằng có thể người ta đánh giá sai một người tình ma cà rồng vô cùng. Có thể cô là một trong một số ít người biết và đang hưởng thụ tình thế của người thích ứng sớm.

“Anh phải đi gặp em trai anh trong vòng một vài tiếng đồng hồ. Em có thể làm cho bản thân thoải mái ở đây không?”

“Uh-huh,” cô lẩm bẩm.

“Đừng đi đâu nhé.”

Huh? Cô có đi đâu đâu. Cô đang quá thư giãn và cảm thấy nơi này như nhà mình.

Anh cúi xuống để thì thầm vào tai cô. “Anh đã trái ra quần áo cho anh. Em có muốn mặc đồ cho anh không, milaya?” Và rồi anh biến mất.

Lười biếng một cách lạ lẫm, cô mất thêm một tiếng nữa mới ngời được dậy. Cô nhướng một bên mày khi thấy những gì anh đã để cho cô – một cái áo ngực bằng lụa được viền bằng các dải ren trong suốt chỉ vừa đủ che được nhụy hoa cô, nịt tất được trang trí phức tạp, quần thọt lỗ và tất dài có lưới – tất cả đều trong màu đen tuyền. Cô rùng mình. Tướng Quân Wroth có mang một nét dã thú đây.

Anh muốn cô mặc đồ cho anh, và cô không có vấn đề gì với chuyện đó – cô thấy hài lòng rằng rốt cục cũng có một người biết tận hưởng các vật liệu bằng lụa và dây ren tuyệt vời của cô. Và nó tạo nên một sự khác biệt khổng lồ khi anh đã hỏi trong khi anh có thể ra lệnh cho cô. Nhưng khi cô đang ngâm mình trong bồn tắm, cô ngẫm nghĩ rằng cô vẫn còn trong cái thế mà cô phải dựa dẫm vào việc liệu anh có còn cho cô sự quan tâm đến vậy nữa không. Điều mà không thể chấp nhận được đối với một sinh vật như cô.

Cô đã hứa cho rằng chị em cô đã phải tới đây rồi – Nix thường có thể tìm ra cô – nhưng biết rằng tới giờ này mà họ còn chưa đến được, cô sẽ phải tự giành lại sự tự do bằng tài năng và phương pháp riêng của cô. Anh đã nói anh sẽ trả lại cho cô sợi dây nếu anh đã tự tin rằng cô sẽ không bao giờ bỏ đi. Diễn cho anh thấy cô thật sự muốn ở lại mãi mãi sẽ khó đến thế nào chứ?

Cô lau mình, nghiêng nghiêng đầu nhìn những bộ đồ lót được trải ra. Tại sao không dùng sự quyến rũ để khiến anh nghĩ cô ham muốn anh hơn tất cả những kẻ khác dù trong thời gian nào đi nữa? Giả bộ yêu và diễn sự khuất phục. Trong lúc cô kéo chiếc tất dài lên chân, cô tự hỏi đã bao giờ sự lừa dối nghe ngon lành đến thế.

Cô bắt đầu run rẩy khi cô cài lại cái áo ngực, và vật liệu ở phần trên lướt qua những nhụy hoa của cô thật ngọt ngào. Cô đã bắt đầu trở nên ướt đẫm với dục vọng.

Sau khi mặc đồ, cô nằm trên giường, mơ mộng về cảnh tượng anh ở sâu trong cô và cùng lúc, anh uốn nắn cơ thể cô với đôi tay lớn của anh. Anh sẽ uốn từ cô chứ? Cô tưởng tượng anh đâm vào trong cô từ đằng sau, chiều dài cơ thể anh vươn trên người cô để chiếm lấy luôn cổ cô.

Những ngón tay cô tìm đường xuống bụng và vào trong quần lót. Anh ấy định ra là phải trở về sớm thôi, nhưng cô có thực sự quan tâm không nếu anh bắt gặp cô? Cô đã làm việc này phục vụ cho vui sướng của anh rồi, và anh sẽ làm gì nếu anh tìm thấy cô trong tư thế này và không thích vậy – chia tay với cô?

Một lần tiếp xúc vào âm đạo cô đưa lưng cô cong lên. Cô đã từng ướm đến vậy chưa? Chưa, chưa đến khi cô chờ trong hang động một con ma cà rồng, mặc trong vải lụa chạt ních sắc đen để quyến rũ một vị tự lệnh.

Mắt cô nhắm lại và chân cô mở rộng ra trong lúc cô vuốt ngón tay xuống thấp hơn. Khi cô mở mắt, nửa nhắm nửa mở, cô thấy Wroth nhìn chăm chăm vào cô từ phía chân giường.

“Không thể đợi à?” Giọng anh khàn khàn, mắt anh tối lại. Anh đã đang trong quá trình xé tan đồ của mình rồi, dương vật anh cương ra khỏi quần anh.

Cô lắc đầu.

Wroth đã biết Myst của anh là một người tà giáo, nhưng cô đã chưa bao giờ có dáng vẻ ấy cho đến khi anh tìm thấy cô tự sướng trên giường trong tất đen dài, đồ lót và lụa, đôi chân trải ra với sự buông thả. Mái tóc đỏ lộng lẫy tạo một vòng hào quang quanh gối và tay cô đang ở trong chiếc quần lót nhẹ nhàng vuốt ve chỗ kín.

Cô đã không ngừng lại khi anh tới.

“Anh chưa thể nào mơ được rằng em sẽ như thế này. Anh tin là mình đang mơ bây giờ.”

Cô cong lưng lên.

“Em có đã nghĩ về anh không?” Nói có... Anh chưa bao giờ nghĩ mình đã muốn nghe một điều gì đó nhiều như thế này.

Cái chất giọng whiskey của cô cũng sexy như cơ thể cô. “Có, Wroth.”

Anh rên. “Em đang nghĩ về gì thế?”

“Về anh đang ở trong em trong lúc anh uống từ em,” cô nói, rên rỉ từ cuối cùng.

Khao khát vết cắn của anh luôn à? “Một giấc mơ.”

Cô liếm môi mình. “Trong giấc mơ của anh, anh sẽ còn cho em đợi anh lâu hơn nữa à?”

“Em mong muốn điều này mà không cần sự gò bó?” Anh với tay tháo thắt lưng mình, ngạc nhiên khi thấy chỉ hành động đó bây giờ khó làm thế nào. Cuối cùng, anh chỉ xé toạc nó ra. Hông cô rung lên phản ứng.

“Đúng.”

“Không trò chơi?”

“Không,” cô thở hốt hển, “chỉ cần anh trong em.”

“Cơ thể em muốn được fuck?”

Cô thở gấp, ngón tay cô chọc nghẹo nhanh hơn. “Đúng rồi.”

“Bởi anh à?”

“Đúng,” cô rên.

Trước kia anh đã liệu rằng, phải cần lên kế hoạch đến hàng tháng trời mới có thể làm cho cô dần kiệt sức, cho đến khi cô thực sự muốn anh, và anh sẽ không phải chơi trò chơi của mệnh lệnh và quyền lực

Tuy nhiên đây cô đang vuốt ve bản thân trên giường trong khi cô đang chờ đợi sự trở về của anh. Trên giường của anh, chờ đợi. Điều đó thật bất khả thi, và anh trở nên nghi ngờ. “Thuyết phục anh đi.”

Ánh nhìn của cô lướt qua mặt anh, mi mắt cô nặng trĩu trong khi cô chậm rãi, một cách kích dục rút ra những ngón tay từ bản thân. Cô đứng dậy, đi lơ đãng đến bức tường, rồi kéo bung mạnh sợi dây cột mỏng manh của cái thứ tí hon được gọi là đồ lót của cô.

Không một lời, cô đơn giản chỉ mở rộng chân ra và ngã về phía trước cho đến khi hai cánh của cô tựa vào bức tường. Khi vị trí đó nâng mông cô lên và làm lộ ra chỗ kín đầy đà của cô, anh thô ráp nói, “Em đã làm một cuộc tranh luận thuyết phục.” Anh bị tràn ngập bởi hình ảnh của da thịt cô chờ được lấp đầy và bởi sự thật rằng cô đã bắt đầu chuyện này, đã tự sướng bản thân với những suy nghĩ về anh đang fuck cô...

Anh đá đôi bốt mình ra, xé rách đồ của bản thân, rồi đứng đằng sau cô. Anh đưa một ngón cái vào vùng kín của cô, nhanh chóng nhắm mắt mình khi thấy cô thật kêu gọi và trơn. Cả thân mình cô đang run rẩy, điều làm ảnh hưởng tới anh rất nhiều. Với một tiếng rên anh thay thế ngón cái của anh bằng một, rồi hai ngón khác. “Trong giấc mơ của anh anh cũng fuck em. Nhưng anh bắt đầu từ từ, đưa dương vật của anh vào em từng cm một. Khi em đã trở nên ướt nhẹp và sẵn sàng, anh sẽ fuck em với tất cả sức mạnh anh có trong cơ thể mình.”

Với một tiếng kêu nhỏ, cô cúi xuống thêm nữa, nâng mông cô cao hơn. “Còn em sẽ làm gì?” cô thở ra.

”Em sẽ cứ đến và đến đỉnh điểm mà không cần mệnh lệnh, chỉ từ khoái dục của chính em mà thôi.”

Anh mở rộng cô ra, nắm lấy vật nam tính của mình, rồi đấu tranh để không đâm thẳng vào cô khi phần đầu tiếp xúc với chỗ nhiệt ẩm sương của cô. Anh rùng mình hung hăng từ sự kiềm chế, nhưng sẽ không đền đáp món quà này từ cô bằng việc làm đau cái vỏ nhỏ bé chật chội của cô.

Tuy nhiên phần đầu chỉ còn chừa vào trong hân thì tia sét đang nổ tung ngoài trời – bởi cô đang trong quá trình đến đỉnh cực khoái, cào cấu từng vết vào trong tường, thở dốc, “Wroth, bây giờ... làm ơn!”

“Anh đang...” anh rên lên, bám chặt lấy hông cô, căng ra mọi cơ của anh để có thể đi vào cô chậm rãi, để làm quá trình này anh vui vẻ cho cô –

Mắt anh banh rộng ra khi anh thấy vuốt của cô vùi vào mông anh, kéo anh vào trong cô.

“Mạnh lên,” cô gầm trong một giọng khản đặc.

“Đừng đau,” tiếng anh sắc súa vang lên, rồi trả lời cô bằng một tiếng gầm, anh đẩy mạnh vào cô, buộc dương vật anh đi qua từng con co thắt chèn ép đều từ cơn cực khoái của cô, như thể đang đi qua một cái nắm tay thắt chặt. Ngay cả khi anh đã vào vị trí sâu thẳm, cô tiếp tục đạt đến cực điểm quanh anh. Anh có thể giữ yên và để cô vất anh.

Nhưng anh muốn fuck cô. Muốn lấy cô thật mãnh liệt cô sẽ quên về những người đàn ông khác. Để đánh dấu cô thuộc về anh. Anh bám chặt hông cô, rút ra, rồi lại rung chuyển vào cô, đi đến giới hạn cuối của âm đạo cô.

“Đúng!” cô kêu lên.

”Em có biết được điều đó làm gì anh không?” giọng anh thô ráp, nghiền hông họ chặt lấy nhau, khuấy đảo bên trong cô. Cô rên, bám dựa vào tường. “Khi nhìn thấy em tự chạm vào mình do đang suy nghĩ về anh?” Anh rút ra hoàn toàn rồi lại rơi vào cô với một cú đẩy ác liệt.

“Ah Wroth... đúng, oh, Chúa ơi...” Cô lại đến đỉnh lần nữa một cách đột ngột, căn trang viên rung chuyển từ sấm sét. “Uống đi,” cô nức nở trước sự khó tin của anh. “Oh, Chúa ơi, hãy uống từ em.”

Anh bóc toạc sợi dây ren để lộ ra ngực cô, rồi ôm chầm vào tay anh, ngón tay véo vào và giật giật nhụy hoa của cô trong khi anh ôm cô vào lòng.

“Em muốn vết cắn của anh?”

“Đúng,” cô rên.

“Nhiều như em muốn dương vật của anh à?”

“Đúng! Wroth, đưa tất cả vào em, đúng, đúng, đúng,” cô lạp đi lạp lại, thở hổn hển giữa từng âm tiếng, đẩy tới lui và lắc hông cô về phía anh. Răng nanh anh xuyên qua da cô khi anh đang đẩy.

Cô mạnh mẽ ôm đầu anh vào cổ cô để anh sẽ không ngừng – rồi lại tới lần nữa, rên rỉ tên anh để cho anh có thể cảm thấy lời của cô khi anh cắn cô. Anh không ngừng, chỉ gặm gừ vào da cô khi anh phóng tinh dịch, mất hết lí trí nghiền vào cô, tay thít lấy cặp nhũ nặng trĩu của cô. Máu đỏ của cô đốt cháy cơ thể anh từ bên trong, trong khi anh đẩy vào, tiếp tục đẩy vào lần phát tinh của anh vào bên trong cô hết đợt này đến đợt khác.

Sau cùng, khi khả năng suy nghĩ quay trở lại, anh chụp lấy cô vào trong lòng mình, bởi cô đang không vững, nhưng rồi anh cũng thế. Anh rút ra chậm chạp, rồi nhấc cô lên vào tay anh, đi lướt về cái giường.

Khi anh nhìn xuống cô, anh thấy mắt cô đang màu bạc và đôi môi cô đang cong lại thành một nụ cười.

Anh nhìn chăm chăm, vẫn khó tin. “Thích nó, đúng không?”

Cô gật đầu.

“Muốn nữa không?” anh hỏi khi anh thấy cô lên giường.

Để trả lời, cô quỳ dậy trên gối mình, vén tóc mình ra và đưa cho anh phía bên cổ chưa bị cắn của cô.

Giọng của anh đã rời rạc với nhục dục. “Đó không phải là chính xác những gì anh nghĩ, nhưng chúng ta có thể cùng nhau thương lượng lại...”

Càng nhiều tiếng đồng hồ trước bình minh họ dùng để liếm láp, fucking và cả hai người họ cắn nhau, càng nhiều thêm sự khoái lạc làm tâm trí anh xoay vòng vòng – anh lại càng tin ít hơn đây có thể là Cô Dâu của anh, vui vẻ - không, năng nổ - giao hòa cùng với anh.

Đến cuối đêm, anh nhìn chăm chăm xuống dưới cô trong bối rối. Anh không biết mặt nào anh thích nhiều hơn. Vị nữ thần trong lụa đen làm dương vật và răng nanh anh nhức nhối hay vị thiên thần này với mái tóc đỏ sáng của cô ấy trải ra trên gối anh – người làm ngực anh cảm thấy nhức nhối.

Cô lướt ngón tay mình trên mặt anh. “Wroth, em muốn chuyện này sinh sôi tự nhiên giữa chúng ta mà không có sợi dây,” cô thì thầm với anh. “Hãy thề rằng anh sẽ trả nó về trong thời hạn hai tuần. Chỉ cần anh cho chúng ta một cơ hội, cho em một cơ hội để mong muốn chuyện này một cách không gò bó.”

Anh muốn tin ở cô – và ở bản thân mình, rằng anh có thể thuyết phục cô ở lại. Anh bây giờ đã muốn ra lệnh cho cô nhắm mắt lại và mở tay ra, và rồi

nhìn thấy khuôn mặt cô khi anh thả sợi dây vào lòng bàn tay cô.

Hai tuần để thắng được cô. “Được, milaya, anh thề điều đó.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 9+2

Ánh sáng gắt gao của ban ngày. Hay đêm, Myst nghĩ vẫn vợ. Luồng ánh sáng gắt gao đang trôi dạt trong cô.

Thay vì sự nhục nhã và kinh tởm cô nên cảm thấy, cô đang được chăm sóc với một đôi tay to lớn, ấm áp đang massage lưng cô cho đến khi cô chỉ còn là một thân thể không xương đầy niềm vui sướng. Cô rên, trí não cô mơ hồ nhận ra rằng có thể người ta đánh giá sai một người tình ma cà rồng vô cùng. Có thể cô là một trong một số ít người biết và đang hưởng thụ tình thế của người thích ứng sớm.

“Anh phải đi gặp em trai anh trong vòng một vài tiếng đồng hồ. Em có thể làm cho bản thân thoải mái ở đây không?”

“Uh-huh,” cô lẩm bẩm.

“Đừng đi đâu nhé.”

Huh? Cô có đi đâu đâu. Cô đang quá thư giãn và cảm thấy nơi này như nhà mình.

Anh cúi xuống để thì thầm vào tai cô. “Anh đã trái ra quần áo cho anh. Em có muốn mặc đồ cho anh không, milaya?” Và rồi anh biến mất.

Lười biếng một cách lạ lẫm, cô mất thêm một tiếng nữa mới ngời được dậy. Cô nhướng một bên mày khi thấy những gì anh đã để cho cô – một cái áo ngực bằng lụa được viền bằng các dải ren trong suốt chỉ vừa đủ che được nhụy hoa cô, nịt tất được trang trí phức tạp, quần thọt lỗ và tất dài có lưới – tất cả đều trong màu đen tuyền. Cô rùng mình. Tướng Quân Wroth có mang một nét dã thú đây.

Anh muốn cô mặc đồ cho anh, và cô không có vấn đề gì với chuyện đó – cô thấy hài lòng rằng rốt cục cũng có một người biết tận hưởng các vật liệu bằng lụa và dây ren tuyệt vời của cô. Và nó tạo nên một sự khác biệt khổng lồ khi anh đã hỏi trong khi anh có thể ra lệnh cho cô. Nhưng khi cô đang ngâm mình trong bồn tắm, cô ngẫm nghĩ rằng cô vẫn còn trong cái thế mà cô phải dựa dẫm vào việc liệu anh có còn cho cô sự quan tâm đến vậy nữa không. Điều mà không thể chấp nhận được đối với một sinh vật như cô.

Cô đã hứa cho rằng chị em cô đã phải tới đây rồi – Nix thường có thể tìm ra cô – nhưng biết rằng tới giờ này mà họ còn chưa đến được, cô sẽ phải tự giành lại sự tự do bằng tài năng và phương pháp riêng của cô. Anh đã nói anh sẽ trả lại cho cô sợi dây nếu anh đã tự tin rằng cô sẽ không bao giờ bỏ đi. Diễn cho anh thấy cô thật sự muốn ở lại mãi mãi sẽ khó đến thế nào chứ?

Cô lau mình, nghiêng nghiêng đầu nhìn những bộ đồ lót được trải ra. Tại sao không dùng sự quyến rũ để khiến anh nghĩ cô ham muốn anh hơn tất cả những kẻ khác dù trong thời gian nào đi nữa? Giả bộ yêu và diễn sự khuất phục. Trong lúc cô kéo chiếc tất dài lên chân, cô tự hỏi đã bao giờ sự lừa dối nghe ngon lành đến thế.

Cô bắt đầu run rẩy khi cô cài lại cái áo ngực, và vật liệu ở phần trên lướt qua những nhụy hoa của cô thật ngọt ngào. Cô đã bắt đầu trở nên ướt đẫm với dục vọng.

Sau khi mặc đồ, cô nằm trên giường, mơ mộng về cảnh tượng anh ở sâu trong cô và cùng lúc, anh uốn nắn cơ thể cô với đôi tay lớn của anh. Anh sẽ uốn từ cô chứ? Cô tưởng tượng anh đâm vào trong cô từ đằng sau, chiều dài cơ thể anh vươn trên người cô để chiếm lấy luôn cổ cô.

Những ngón tay cô tìm đường xuống bụng và vào trong quần lót. Anh ấy định ra là phải trở về sớm thôi, nhưng cô có thực sự quan tâm không nếu anh bắt gặp cô? Cô đã làm việc này phục vụ cho vui sướng của anh rồi, và anh sẽ làm gì nếu anh tìm thấy cô trong tư thế này và không thích vậy – chia tay với cô?

Một lần tiếp xúc vào âm đạo cô đưa lưng cô cong lên. Cô đã từng ướm đến vậy chưa? Chưa, chưa đến khi cô chờ trong hang động một con ma cà rồng, mặc trong vải lụa chạt ních sắc đen để quyến rũ một vị tự lệnh.

Mắt cô nhắm lại và chân cô mở rộng ra trong lúc cô vuốt ngón tay xuống thấp hơn. Khi cô mở mắt, nửa nhắm nửa mở, cô thấy Wroth nhìn chăm chăm vào cô từ phía chân giường.

“Không thể đợi à?” Giọng anh khàn khàn, mắt anh tối lại. Anh đã đang trong quá trình xé tan đồ của mình rồi, dương vật anh cương ra khỏi quần anh.

Cô lắc đầu.

Wroth đã biết Myst của anh là một người tà giáo, nhưng cô đã chưa bao giờ có dáng vẻ ấy cho đến khi anh tìm thấy cô tự sướng trên giường trong tất đen dài, đồ lót và lụa, đôi chân trải ra với sự buông thả. Mái tóc đỏ lộng lẫy tạo một vòng hào quang quanh gối và tay cô đang ở trong chiếc quần lót nhẹ nhàng vuốt ve chỗ kín.

Cô đã không ngừng lại khi anh tới.

“Anh chưa thể nào mơ được rằng em sẽ như thế này. Anh tin là mình đang mơ bây giờ.”

Cô cong lưng lên.

“Em có đã nghĩ về anh không?” Nói có... Anh chưa bao giờ nghĩ mình đã muốn nghe một điều gì đó nhiều như thế này.

Cái chất giọng whiskey của cô cũng sexy như cơ thể cô. “Có, Wroth.”

Anh rên. “Em đang nghĩ về gì thế?”

“Về anh đang ở trong em trong lúc anh uống từ em,” cô nói, rên rỉ từ cuối cùng.

Khao khát vết cắn của anh luôn à? “Một giấc mơ.”

Cô liếm môi mình. “Trong giấc mơ của anh, anh sẽ còn cho em đợi anh lâu hơn nữa à?”

“Em mong muốn điều này mà không cần sự gò bó?” Anh với tay tháo thắt lưng mình, ngạc nhiên khi thấy chỉ hành động đó bây giờ khó làm thế nào. Cuối cùng, anh chỉ xé toạc nó ra. Hông cô rung lên phản ứng.

“Đúng.”

“Không trò chơi?”

“Không,” cô thở hỗn hển, “chỉ cần anh trong em.”

“Cơ thể em muốn được fuck?”

Cô thở gấp, ngón tay cô chọc nghẹo nhanh hơn. “Đúng rồi.”

“Bởi anh à?”

“Đúng,” cô rên.

Trước kia anh đã liệu rằng, phải cần lên kế hoạch đến hàng tháng trời mới có thể làm cho cô dần kiệt sức, cho đến khi cô thực sự muốn anh, và anh sẽ không phải chơi trò chơi của mệnh lệnh và quyền lực

Tuy nhiên đây cô đang vuốt ve bản thân trên giường trong khi cô đang chờ đợi sự trở về của anh. Trên giường của anh, chờ đợi. Điều đó thật bất khả thi, và anh trở nên nghi ngờ. “Thuyết phục anh đi.”

Ánh nhìn của cô lướt qua mặt anh, mi mắt cô nặng trĩu trong khi cô chậm rãi, một cách kích dục rút ra những ngón tay từ bản thân. Cô đứng dậy, đi lơ đãng đến bức tường, rồi kéo bung mạnh sợi dây cột mỏng manh của cái thứ tí hon được gọi là đồ lót của cô.

Không một lời, cô đơn giản chỉ mở rộng chân ra và ngã về phía trước cho đến khi hai cánh của cô tựa vào bức tường. Khi vị trí đó nâng mông cô lên và làm lộ ra chỗ kín đầy đà của cô, anh thô ráp nói, “Em đã làm một cuộc tranh luận thuyết phục.” Anh bị tràn ngập bởi hình ảnh của da thịt cô chờ được lấp đầy và bởi sự thật rằng cô đã bắt đầu chuyện này, đã tự sướng bản thân với những suy nghĩ về anh đang fuck cô...

Anh đá đôi bốt mình ra, xé rách đồ của bản thân, rồi đứng đằng sau cô. Anh đưa một ngón cái vào vùng kín của cô, nhanh chóng nhắm mắt mình khi thấy cô thật kêu gọi và trơn. Cả thân mình cô đang run rẩy, điều làm ảnh hưởng tới anh rất nhiều. Với một tiếng rên anh thay thế ngón cái của anh bằng một, rồi hai ngón khác. “Trong giấc mơ của anh anh cũng fuck em. Nhưng anh bắt đầu từ từ, đưa dương vật của anh vào em từng cm một. Khi em đã trở nên ướt nhẹp và sẵn sàng, anh sẽ fuck em với tất cả sức mạnh anh có trong cơ thể mình.”

Với một tiếng kêu nhỏ, cô cúi xuống thêm nữa, nâng mông cô cao hơn. “Còn em sẽ làm gì?” cô thở ra.

”Em sẽ cứ đến và đến đỉnh điểm mà không cần mệnh lệnh, chỉ từ khoái dục của chính em mà thôi.”

Anh mở rộng cô ra, nắm lấy vật nam tính của mình, rồi đấu tranh để không đâm thẳng vào cô khi phần đầu tiếp xúc với chỗ nhiệt ẩm sương của cô. Anh rùng mình hưng hăng từ sự kiềm chế, nhưng sẽ không đền đáp món quà này từ cô bằng việc làm đau cái vỏ nhỏ bé chật chội của cô.

Tuy nhiên phần đầu chỉ còn chừa vào trong hân thì tia sét đang nổ tung ngoài trời – bởi cô đang trong quá trình đến đỉnh cực khoái, cào cấu từng vết vào trong tường, thở dốc, “Wroth, bây giờ... làm ơn!”

“Anh đang...” anh rên lên, bám chặt lấy hông cô, căng ra mọi cơ của anh để có thể đi vào cô chậm rãi, để làm quá trình này anh vui vẻ cho cô –

Mắt anh banh rộng ra khi anh thấy vuốt của cô vùi vào mông anh, kéo anh vào trong cô.

“Mạnh lên,” cô gầm trong một giọng khản đặc.

“Đừng đau,” tiếng anh sắc súa vang lên, rồi trả lời cô bằng một tiếng gầm, anh đẩy mạnh vào cô, buộc dương vật anh đi qua từng con co thắt chèn ép đều từ cơn cực khoái của cô, như thể đang đi qua một cái nắm tay thắt chặt. Ngay cả khi anh đã vào vị trí sâu thẳm, cô tiếp tục đạt đến cực điểm quanh anh. Anh có thể giữ yên và để cô vất anh.

Nhưng anh muốn fuck cô. Muốn lấy cô thật mãnh liệt cô sẽ quên về những người đàn ông khác. Để đánh dấu cô thuộc về anh. Anh bám chặt hông cô, rút ra, rồi lại rung chuyển vào cô, đi đến giới hạn cuối của âm đạo cô.

“Đúng!” cô kêu lên.

”Em có biết được điều đó làm gì anh không?” giọng anh thô ráp, nghiền hông họ chặt lấy nhau, khuấy đảo bên trong cô. Cô rên, bám dựa vào tường. “Khi nhìn thấy em tự chạm vào mình do đang suy nghĩ về anh?” Anh rút ra hoàn toàn rồi lại rơi vào cô với một cú đẩy ác liệt.

“Ah Wroth... đúng, oh, Chúa ơi...” Cô lại đến đỉnh lần nữa một cách đột ngột, căn trang viên rung chuyển từ sấm sét. “Uống đi,” cô nức nở trước sự khó tin của anh. “Oh, Chúa ơi, hãy uống từ em.”

Anh bóc toạc sợi dây ren để lộ ra ngực cô, rồi ôm chầm vào tay anh, ngón tay véo vào và giật giật nhụy hoa của cô trong khi anh ôm cô vào lòng.

“Em muốn vết cắn của anh?”

“Đúng,” cô rên.

“Nhiều như em muốn dương vật của anh à?”

“Đúng! Wroth, đưa tất cả vào em, đúng, đúng, đúng,” cô lạp đi lạp lại, thở hổn hển giữa từng âm tiếng, đẩy tới lui và lắc hông cô về phía anh. Răng nanh anh xuyên qua da cô khi anh đang đẩy.

Cô mạnh mẽ ôm đầu anh vào cổ cô để anh sẽ không ngừng – rồi lại tới lần nữa, rên rỉ tên anh để cho anh có thể cảm thấy lời của cô khi anh cắn cô. Anh không ngừng, chỉ gặm gừ vào da cô khi anh phóng tinh dịch, mất hết lí trí nghiền vào cô, tay thít lấy cặp núm nặng trĩu của cô. Máu đỏ của cô đốt cháy cơ thể anh từ bên trong, trong khi anh đẩy vào, tiếp tục đẩy vào lần phát tinh của anh vào bên trong cô hết đợt này đến đợt khác.

Sau cùng, khi khả năng suy nghĩ quay trở lại, anh chụp lấy cô vào trong lòng mình, bởi cô đang không vững, nhưng rồi anh cũng thế. Anh rút ra chậm chạp, rồi nhấc cô lên vào tay anh, đi lướt về cái giường.

Khi anh nhìn xuống cô, anh thấy mắt cô đang màu bạc và đôi môi cô đang cong lại thành một nụ cười.

Anh nhìn chăm chăm, vẫn khó tin. “Thích nó, đúng không?”

Cô gật đầu.

“Muốn nữa không?” anh hỏi khi anh thấy cô lên giường.

Để trả lời, cô quỳ dậy trên gối mình, vén tóc mình ra và đưa cho anh phía bên cổ chưa bị cắn của cô.

Giọng của anh đã rời rạc với nhục dục. “Đó không phải là chính xác những gì anh nghĩ, nhưng chúng ta có thể cùng nhau thương lượng lại...”

Càng nhiều tiếng đồng hồ trước bình minh họ dùng để liếm láp, fucking và cả hai người họ cắn nhau, càng nhiều thêm sự khoái lạc làm tâm trí anh xoay vòng vòng – anh lại càng tin ít hơn đây có thể là Cô Dâu của anh, vui vẻ - không, năng nổ - giao hòa cùng với anh.

Đến cuối đêm, anh nhìn chăm chăm xuống dưới cô trong bối rối. Anh không biết mặt nào anh thích nhiều hơn. Vị nữ thần trong lụa đen làm dương vật và răng nanh anh nhức nhối hay vị thiên thần này với mái tóc đỏ sáng của cô ấy trải ra trên gối anh – người làm ngực anh cảm thấy nhức nhối.

Cô lướt ngón tay mình trên mặt anh. “Wroth, em muốn chuyện này sinh sôi tự nhiên giữa chúng ta mà không có sợi dây,” cô thì thầm với anh. “Hãy thề rằng anh sẽ trả nó về trong thời hạn hai tuần. Chỉ cần anh cho chúng ta một cơ hội, cho em một cơ hội để mong muốn chuyện này một cách không gò bó.”

Anh muốn tin ở cô – và ở bản thân mình, rằng anh có thể thuyết phục cô ở lại. Anh bây giờ đã muốn ra lệnh cho cô nhắm mắt lại và mở tay ra, và rồi

nhìn thấy khuôn mặt cô khi anh thả sợi dây vào lòng bàn tay cô.

Hai tuần để thắng được cô. “Được, milaya, anh thề điều đó.”

VỊ TỰ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 9+3

Không có gì trong cuộc đời là con người hay trong sự tồn tại với tư cách là một con ma cà rồng đã có thể chuẩn bị cho anh đối mặt với cuộc sống cùng một con Valkyrie.

Myst có nguồn năng lượng không giới hạn, cô rất mạnh, và cô tỏa ra sự nhục dục gần như ngoài hành tinh này, thứ làm bùng lên ngọn lửa trong máu anh. Mỗi đêm anh lại trace cô đến một địa điểm khác nhau để làm tình với cô. Anh đã có cô tại chân của một kim tự tháp, đã nhìn trong kính ngạo khi cô đưa anh đến đỉnh điểm trên một bãi biển tràn ngập ánh trăng tại Hi Lạp, đã liếm láp lấy âm đạo của cô dưới một cây củ tùng (?) cho đến khi cô cầu xin sự nhân từ...

Xuyên suốt qua những đêm như thế, sau khi anh và Myst đã hoạt động để làm mòn bớt sức mạnh của sự ham muốn, họ nói chuyện hàng tiếng với nhau và anh đã biết nhiều hơn về cô và loài của cô. Anh đã cho cô cây thánh giá cô đã ngưỡng mộ ở Oblak, nhưng khi những viên đá quý lóe lên trong ánh sáng ga bên trong phòng họ, cô đã như đi vào trạng thái mê muội. Cuối cùng, anh đã che ánh sáng đó đi và một khi cô tự lắc bản thân xong, cô đã thú nhận, “Chúng em đều thừa hưởng sự mê thích của đẹp của Freya. Những thứ phát sáng, như đá quý và trang sức... Chúng em không thể kéo tầm nhìn khỏi chúng nếu không có sự rèn luyện qua nhiều năm và sự chói lòa đột ngột thường không ai có thể cưỡng nổi.”

Trong lòng Wroth đã nguyên rủa rằng cô lại có điểm yếu này. Anh đã nghĩ Valkyrie gần như là một sinh vật hoàn hảo – không cần phải ăn, bất tử, mạnh lên với thời gian – nhưng anh đã biết được rằng họ là một trong số những loài hiếm hoi của the Lore mà có thể chết vì sầu buồn. Và nếu một trong số họ trở nên yếu đi thì tất cả còn lại cũng yếu dần vì họ đã được kết nối bằng một sức mạnh ‘tập thể’.

Anh không thể lúc nào cũng ở đó để bảo vệ cô. Dù anh đã cố gắng để sử dụng sợi dây càng ít càng tốt, anh đã thì thầm với cô trong lúc cô ngủ rằng cô sẽ không còn có những điểm yếu đó nữa.

Wroth đã thấy hài lòng khi chỉ nghe về cô không thôi, nhưng cô, rất ngạc nhiên, lại tò mò về quá khứ của anh. Anh thấy bản thân mình lộ ra những thứ mà anh chưa bao giờ chia sẻ với ai cả, tuy nhiên lại cảm thấy trút được gánh nặng khi làm vậy.

Anh đã kể cho cô sự đau đớn anh và Murdoch đã chịu khi trở về nhà và thấy sáu người em còn lại và ba của họ đang chết vì dịch bệnh. Mắt của Myst nhỏ lệ khi anh nói về cái quyết định xé gan xé ruột là bắt họ uống máu. Rồi tới sự thức đêm mong chờ khổ sở trong lúc họ tự hỏi nếu gia đình của họ sẽ sống lại, từng người trong số họ. Đến cuối cùng, họ đã đánh mất ba và em gái họ, nhưng lại lấy lại được hai người em trai.

Cái đêm mà anh đã “chết” dường như khiến cô thích thú, và cô cứ lặp đi lặp lại yêu cầu bắt anh kể cho cô nghe câu chuyện về anh đã đòi hỏi Kristoff như thế nào. Cô chưa bao giờ ngừng nói với anh rằng cô tự hào về anh như thế nào. Câu bình luận đó khiến anh thấy không thoải mái. Những ngày ở đó không mang nhiều chuyện làm anh thấy tự hào. Anh né tránh Kristoff, nói với anh ta chút ít thôi dù họ có gặp. Anh đang dụ dỗ Cô Dâu anh để ở với anh, và anh nghi ngờ rằng nếu, đến cuối của hai tuần, cô muốn rời bỏ anh, anh sẽ phá lời thề của mình trong thời gian một nhịp tim.

Anh tìm kiếm mọi gợi ý có thể nói cho anh biết cô cảm thấy như thế nào và cô có thể sẽ quyết định như thế nào. Tại một số thời điểm, anh thấy lạc quan. Khi họ đấu giả với nhau trong một trò chơi dựa trên chiến lược quân đội, cô ấy dường như tận hưởng bản thân mình – và thích sự thật rằng anh luôn luôn thắng cô. Cô không phải là một chiến lược gia, cô giải thích cho anh. Cô là “front-line badassness” (những chiến binh lợi hại!) nhưng cô đánh giá cao tài năng của anh. Một lần cô đã đứng và nhích lại gần để đè lên anh, đặt tay của anh lên ngực cô. Trong lúc cô trườn xuống dương vật của anh, cô đã thì thầm vào tai anh, “Vị tư lệnh thông minh của em. Anh thật giỏi, khiến cho ngón chân em muốn cong lại.” Anh đã hung hăng rùng mình và đã đấu tranh để không đạt được đỉnh điểm ngay tức khắc đó.

Thật tình cô thích thú từng dấu vết nói rằng anh đã đánh nhau và chiến đấu. Cô ngưỡng mộ thanh kiếm của anh, mắt mở rộng ra với sức nặng đáng kể của nó, chỉ để se lại trên người anh và trở nên bạc đi với ham muốn. Mắt cô chỉ cần nhấp nháy ánh bạc là anh lại trở nên cứng như thép.

Và tối hôm qua, trong khi họ đã nằm mệt nghỉ trên giường, anh đã cuối cùng hỏi cô, “Em thấy gì hấp dẫn về anh?” Mà có thể đối chọi được với một tên á thần với một “nụ hôn quay cuồng tâm trí”.

Không ngần ngại, cô trả lời, “Những vết sẹo của anh.”

Lông mày anh cong lại trong ngạc nhiên, “Hả? Tại sao?”

“Chúng là bằng chứng của những nỗi đau mà anh đã trải qua. Nỗi đau đã được trải qua xây dựng nên sức mạnh.” Cô lần xuống bụng anh. “Đây là cái đã giết anh?”

“Ừ.”

“Vậy cái này là cái em ngưỡng mộ nhất.” Cô lướt môi mình thật nhẹ nhàng qua nó. “Nó mang anh đến với em.”

Nhưng sự hài lòng của anh chưa bao giờ là hoàn toàn. Anh đã chưa bao giờ yêu, còn chưa tin rằng anh sẽ ngủ với một người phụ nữ hai lần, vậy mà bây giờ anh muốn tất cả từ một người bất tử tà đạo này, dường như muốn bệnh với mong muốn dành cho cô. Anh muốn lột trần linh hồn cô và khiến cô cho anh tất cả của bản thân cô, tất cả của những gì cô đã là trước khi thời gian uốn éo cô.

Những cơn mơ của anh gọi cho anh nhớ về quá khứ cô, ngăn cản anh khỏi việc yêu cô hoàn toàn. Dù anh rất biết ơn vì đã chưa bao giờ thấy cô làm tình với người khác – và vì một lí do nào đó, anh tin là mình sẽ không bao giờ thấy được – anh khiến bản thân điên lên chỉ với một ý nghĩ nhỏ thôi về việc những người tình cô đã đưa vào trong người mình. Anh làm bản thân mình khùng lên khi tự hỏi làm sao anh so sánh với họ. Mỗi việc làm ‘xấu xa’ cô làm trên anh đã khiến anh nhìn chằm lên trên trần nhà trong sự đau đớn của khoái cảm và sốc, chúng đã làm anh tự hỏi mình sau đó từ đâu cô đã học được chúng.

Cô đã có bao nhiêu người rồi? Cô đã hai ngàn năm tuổi. Một người bạn trên giường mỗi năm? Hai mỗi năm? Một người tình mỗi tháng...?

Và làm sao anh có thể thi đua với thần thánh cho cô? Cô là một sinh vật thật nồng nhiệt và xinh đẹp, rõ ràng cô đã được tạo nên chỉ cho một mình thần thánh yêu.

Những giấc mơ ngăn anh khỏi việc tin tưởng và rơi vào một cuộc sống họ có thể chia sẻ với nhau - cuộc sống mà anh muốn nhiều đến nỗi anh gần như có thể ném được mùi vị của nó.

Anh trở nên cần trọng với giấc ngủ và không nhận được năng lượng gì từ nó, trở nên mệt mỏi mỗi ngày dù cho máu của cô giúp sức cho cơ bắp của anh, làm cho anh mạnh hơn anh đã bao giờ tưởng tượng. Mỗi hoàng hôn, anh đối xử với cô lạnh nhạt, nên cô hỏi về những giấc mơ của anh. Anh nói dối.

Cô sẽ chấp nhận sự cam đoan của anh, cười cười với anh từ chỗ ngồi trên bệ cửa sổ của cô. Nụ cười của cô có thể làm khuynh nước khuynh thành. Có khi đã làm thật rồi cũng nên.

Làm sao anh đã nghĩ anh có thể là một người cân xứng so với nó?

Lời xin lỗi của em, Myst nghĩ trong lúc cô nhìn xuống Wroth, vòng hông cô trên anh, nhưng cô đang tận hưởng sự tuyệt vời từ con ma cà rồng này của cô.

Đôi mắt anh thật mãnh liệt, những cơ bắp tuyệt vời như được điêu khắc của anh cứng lại dưới vuốt của cô trong khi cô ngả người ra trước để ôm lấy ngực cô đưa vào miệng anh. Anh hôn nó và rên rỉ quanh nhụy hoa của cô trong lúc gồng mình chuẩn bị đạt đến điểm cực khoái, và khi cơ thể cô nổ tung, anh bắn từng đợt nóng hổi vào trong cô. Cô ngã người mềm oặt trên người anh, yêu chết đi được khi anh vòng tay mình quanh cô và áp sát cô vào ngực anh trong lúc anh rùng mình một thời gian lâu sau đó.

Khi anh cuối cùng cũng để cô đi với một cái hôn để anh có thể mặc đồ và rời đi đến Oblak, cô nói, “Okay, em đồng ý việc làm cái bí mật nhỏ nhoi dơ bẩn của anh ngoài này – ít nhất là bây giờ thôi. Nhưng em không thể chỉ ngồi trong căn phòng này trong hàng giờ không làm gì hết khi anh đi.”

“Em cần gì, love?” anh hỏi, búi những cọng tóc quăn của cô lên đầu. Anh dường như thích thú với mái tóc cô, luôn luôn vuốt ve nó.

Đợi đã, anh đã gọi cô là “love” à? Cool. “Anh có biết Xbox là một cái gì không? Không hả? Well, Cô Dâu của anh có một cái thói nghiện nhỏ xíu xìu xìu thôi với nó...”

Cô viết xuống mã model của thứ giải khuây đó và những trò chơi cô muốn trong lúc anh tắm rửa và thay đồ. Chỉ trước khi anh trace đi, cô nắm lấy hai tay anh và nhìn lên anh nghiêm nghị. “Mang thứ này về và anh coi như đã giết một con rồng cho em.”

(“Giết rồng” - slay dragon - trong các câu chuyện cổ tích thường có các chàng hoàng tử giết rồng để cứu công chúa. Ý chỉ ở đây là làm một việc vô cùng quý giá.)

Trong lúc cô chờ đợi, cô sơn móng chân mình – Valkyrie yêu việc sơn móng của mình bởi vì đó là cách duy nhất họ có thể sửa thay đổi diện mạo của họ một cách mãi mãi – điều phản chiếu được sự dễ dàng cô đang tận hưởng khi ổn định tại đây.

Thật tình, chỉ có ba điều mà ngăn cô khỏi việc hoàn toàn thoải mái ở nơi này. Thứ đầu tiên? Dù cho họ có đi du lịch hầu hết mọi đêm, anh không chịu đưa cô đến gặp gia đình và bạn bè anh và cũng không chịu cho cô gặp của người thân của cô. Anh đã giải thích là anh muốn sự tập trung hoàn toàn của cô trong hai tuần.

Cô nghi ngờ rằng anh đang đợi cho đến khi mối quan hệ của họ được vững chắc – điều mà anh tin sẽ là trong ba ngày – đến cuối của cái cô gọi là hai tuần demo cho ma cà rồng. Liệu nó có mang đến lại thành công hay không? Cô biết nếu thành công, sẽ có nghĩa là kiếp sống hạ đẳng trong the Lore và buộc phải từ bỏ gia đình cô. Cô chỉ có thể tưởng tượng mang Wroth đến cho đàn của cô. Chị em cô sẽ cảm ơn cô cho sự bất ngờ rồi vồ vào anh, kiểm và vuốt bay loạn xạ với niềm hân hoan.

Với tư cách là chị em sinh đôi với Furie, Cara một mình thôi cũng sẽ chiến đấu với Wroth tới chết chỉ vì anh là cái gì. Và dù Wroth rất là mạnh, Cara rất nhanh, với hàng ngàn năm hơn kinh nghiệm cùng với sự thù ghét nung nấu của một người em sinh đôi bị chia cách. Hai người họ với nhau sẽ như là Godzilla với Martha hay là một thứ nhảm nhí mang tính thiên sử nào đó.

Việc thứ hai của cô là lo lắng cho anh. Anh thường trace tới Oblak, và mỗi lần cô tự hỏi nếu anh sẽ đối mặt với một phần tử nào đó trong the Lore kiên quyết muốn giết anh chỉ vì việc anh là một con ma cà rồng. Cô tin anh

khi anh nói với cô về những kế hoạch của Kristoff và cô cũng không thấy có xung đột gì với đàn của cô, cho nên hãy gọi cô là con người tồi tệ đi, nhưng cô đã biến thành người cung cấp tin tức, dạy cho anh làm sao để bảo vệ bản thân.

Lời phàn nàn thứ ba của cô là cứ mỗi hoàng hôn khi họ dậy anh lại cúi kính và ăn nói cộc lốc không chịu nổi với cô. Cô sợ là anh đã thấy cảnh cô đang tán tỉnh hay ngay cả khi là làm tình – dù Nix đã một lần nói với cô những người nhận thấy các viễn cảnh không bao giờ nhìn thấy những thứ mà họ không thể nhìn mà không hồi phục và thường chỉ nhìn thấy được những sự kiện có tính chất to lớn, đổi đời. Anh cam đoan với cô lần nữa và lần nữa là không có gì hết, nhưng Myst có những nghi hoặc của mình. Tuy nhiên cô có thể chịu đựng được tính khí của anh vì anh sẽ sử dụng cả đêm còn lại để đối xử với cô như một bà hoàng.

Chỉ khi móng chân cô đã khô, anh quay lại với con rồng đã được giết và những trò chơi đi kèm và đặt nó dưới chân cô. Anh nhìn cô với lòng may cau lại như thể anh đã nhớ cô, và trái tim cô làm những hành động xoáy xoáy vui vui trong ngực cô. Sự bốc đồng bảo cô nhảy lên người anh, nên cô làm y như thế.

Chỉ sau khi anh ôm chặt cô lại trong vòng tay của mình cô mới nhận ra cô đã chạy vào trong chúng

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 10+1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Wroth bật dậy trên giường, cảm thấy mắc ói, muốn bệnh thực sự từ những cơn ác mộng của mình.

Anh đã bị những giấc mơ thường trực về cảnh cô hả hê trước một năm mờ, rồi tên người Rome tự vượt ve mình trong lúc cô chặm rãi nâng chiếc váy của mình lên cặp đùi đánh quật lấy. “Ta sẽ sở hữu Myst the Coveted ...”

Nhưng những chi tiết của các kí ức trở nên rõ ràng hơn cứ qua mỗi lần anh mơ. Lần này anh đã nghe thấy những suy nghĩ mang hơi hướm nực cười của Myst khi nghe thấy những lời của hắn ta – Không ai có thể sở hữu ta, chỉ có thể trong mơ ước của bọn chúng thôi. Ta cũng sẽ dễ dàng giết người như hôn người ... “Và tôi sẽ chỉ là của ngài, chỉ là của ngài,” cô rên rỉ, dù cho cô có kinh tởm hắn.

Nhưng lúc này anh lại thấy được một thứ mới. Một kí ức khác, một kí ức gần đây hơn. Myst đang kéo lên một chiếc tất, bàn chân thon thả của cô đặt trên giường anh, trong lúc cô ra quyết định sẽ ... lừa anh? Sẽ biểu hiện như thế cô đã đầu hàng dễ dàng để có thể lấy lại sợi dây của cô.

Giả bộ yêu và làm như đầu hàng.

Anh tựa trán mình và lòng bàn tay. Một cách không lí trí, anh lại mong chờ sự tiếp xúc nhẹ nhàng của lòng bàn tay cô lên tấm lưng anh. Cô ấy là Cô Dâu của anh, vợ của anh, nhưng cô lại không cho anh được sự an ủi nào.

Ngay cả khi cô thật sự có mong muốn thúc dục làm vậy đi nữa, cô cũng không thể, bởi vì anh vẫn còn đang bí mật ra lệnh cho cô ngủ xuyên suốt ban ngày. Để cho cô không thể trốn đi và để lại anh trong sự giày vò một lần nữa.

Dễ dàng giết anh như hôn anh ...

Anh đã nghĩ rằng họ đã có nền móng chắc chắn để bắt đầu, nhưng anh đã bị lừa gạt bởi vẻ đẹp và sự buông thả của cô. Cô đã quyến rũ anh, đảm bảo anh “vô tình” bắt gặp được cảnh cô đang dạy dỗ thân thể của mình tối hôm đó, biết rằng lí trí anh sẽ bay mất trước cảnh đó.

Anh cũng ngu ngốc không kém gì tên người Rome, say sưa trong một giấc mộng không hề có thực. Ít nhất là tên người Rome đã chết từ lâu đó không bị ảo tưởng rằng cô ấy có thể quan tâm tới hắn. Hắn ta đã biết cô không có cảm xúc và chỉ muốn sự sở hữu thôi.

Wroth đã rơi vào một cơn bẫy như mơ, thứ dễ dàng điều khiển anh.

Cô khao khát sự tự do và cô sẽ sử dụng mọi thủ đoạn cô có sẵn để đạt được nó, ngay khi sau cô thành công thì rời bỏ anh.

Quả là một thằng ngốc.

©2017 Kites.vn | K. V5 n# X3 D! @9 D, a- K: a” SAll rights reserved

 ”” Change POV ””

(_4 ~ g* h; r4 U* k8 c©2017 Kites.vn | All rights reserved

Khi Myst thức dậy, cô vùi mình trong đống chăn gối, cảm thấy thả lỏng và thỏa mãn đến tận ngón chân.

Hôm nay sẽ là ngày D – ngày mà sợi dây sẽ được trả (deliver) – hạn cuối cùng của một thời gian demo mà cô nhận ra rằng đã kết được thành quả.

Cô dịch găn vào trong gối anh, yêu quý mùi hương của anh, và xem xét lại những cảm xúc mới lạ của mình. Cô sợ rằng cuộc sống mà cô đã biết đã chấm dứt vào cái phút mà anh đã thề sẽ trả lại cho cô sợi dây. Đó là niềm tin về phần của anh và cô đã hồi đáp sự tin tưởng đó. Hồi đáp rất hậu hĩnh. Quả thật là hơi bị mỉa mai rằng cô đã tự mãn lên kế hoạch lừa anh chỉ để bị bắt ngay trong cạm bẫy của mình. Cô chỉ chịu được có vài ngày giả bộ buông thả cho đến khi cô thật sự buông thả, mỹ nhân kế của cô lại tạo được kết quả là một cú nhảy thật là bất chính quá đi vào trong vòng tay của anh.

Cô cười toe toét trên cái gối. Cô cũng sẽ lấy lại sợi dây của mình, nhưng chỉ vì nó nhìn thật mẹ nó xác xược trên người của cô.

Khi cô ngồi dậy và vươn mình, cô bắt gặp anh đang nhìn mình. Nụ cười của cô càng nở rộng, nhưng anh không hồi đáp bằng nụ cười của mình, chỉ liếc mắt qua bộ ngực trần của cô và gất lên, “Mặc đồ vô đi.”

Cô rụt cổ lại, cau mày. “Anh giận em sao?” Anh thường rất cộc lốc khi họ thức dậy, nhưng cô có thể thấy rằng lần này tệ hơn rất nhiều. Cô thấy bối rối không biết chuyện gì đã có thể xảy ra kể từ khi cô đã đi ngủ, rục trong khuôn ngực của anh, an toàn dưới cánh tay mạnh mẽ của anh. Đôi mắt của anh dường như vừa điên loạn nhưng cũng thật thê lương, gương mặt anh lộ sự mệt mỏi. Cảnh báo bắt đầu kêu bên trong cô.

“Chúng ta có nhiều thứ cần phải thảo luận tối hôm nay.” Anh ném cho cô cái áo choàng. “Mặc nó vào rồi ngồi đây.”

Cô không có lựa chọn nào ngoài tuân theo. Anh trace đi và quay trở lại chỉ vài giây sau, cầm sợi dây trong nắm đấm trắng nhách của mình. “Tối hôm nay chúng ta sẽ thực hiện một số chỉnh lý giữa chúng ta – hay chính xác hơn là, trong em.”

Đôi mắt cô mở rộng. “Wroth, anh đang làm cái gì vậy?” cô hỏi chậm rãi. “Anh thề là hôm nay sẽ trả lại nó.”

“Một người phụ nữ như em nên hiểu những lời hứa lèo chứ.”

“Anh đang nói về cái gì vậy? Làm sao mà anh có thể làm vậy với em ngay lúc này chứ?” Vào buổi chiều cô quyết định sẽ ở lại.

Gương mặt của anh độc ác hơn bất cứ biểu hiện nào cô đã nhìn thấy trên anh. “Ý của em là sau hai tuần này? Bởi lúc em muốn được phát tiết và tôi đồng ý không có nghĩa rằng tôi sẽ không đối xử với em như em xứng đáng.”

Cô nâng tay lên mặt như thể cô đã bị anh tát. Anh không nói “đối xử với em như là với một con đi,” không có gọi cô cái tên đó, nhưng bằng cách nào đó anh lại làm cho cô cảm thấy như anh đã làm thế. “Như là em xứng đáng,” cô lặp lại một cách ngu ngốc.

Anh chụp cánh tay của cô, siết chặt nó. “Tôi không thể cứ sống như thế này, Myst. Với cái này.” Trước biểu hiện bối rối của cô, anh nói, “Tôi đã thấy được quá khứ của em. Tôi biết em đã là gì, em đang là gì.”

“Em đã là gì?” Nét cau mày của cô đậm thêm. Cô đã chưa từng sống một cuộc đời hoàn hảo – đôi lúc cũng đã có những bước đi hay những nhận định sai lệch – nhưng cô rất ít khi nào làm việc đáng để xấu hổ. Có phải là tất cả sự giết chóc nhiều hơn mức anh có thể chịu nổi? Anh là một tên tư lệnh chết tiệt mà! “Nếu anh cảm thấy em có thiếu sót, hãy biết rằng em hối hận rất ít những hành động của mình trong cuộc đời dài dằng dằng này.”

Điều đó dường như khiến anh nổi khùng. “Rất ít? Còn phần giả bộ yêu và làm như đầu hàng thì sao?”

“Wroth, đó là – “

“Im miệng.” Anh hôn cô dữ dội, mạnh bạo, dù cho cô có vùng vẫy trước khi anh rút về. “Tôi đã nhận ra em không có trái tim.” Ánh mắt anh như bị giày xéo, cả thân thể anh căng cứng với áp lực lớn. “Nhưng nếu như tôi chỉ cần ra lệnh cho em trở nên tốt hơn, rồi bắt em quên đi hết tất cả những tên đàn ông đến trước tôi thì sao? Bắt em quên hết tất cả những thứ đó, quên hết những người chị em giết người không biết hối là gì của em thì sao?”

Cô thở gấp, đôi mắt ứ nước, nhưng cô không thể nói được gì sau mệnh lệnh của anh. Đôi tay cô siết chặt. Cô đã chưa bao giờ muốn hét to lên nhiều hơn lúc này, nhưng đôi môi của cô chỉ có thể hé mở trong cơn sốc khi anh nói, “Tôi tin rằng tôi sẽ chỉ cần ra lệnh cho em mong muốn tôi mãi liệt đến nỗi em không thể nghĩ đến bất cứ việc nào hay người nào khác –“

Một giọng nói cắt ngang từ dưới lầu. “Tướng quân Wroth, anh được triệu tập về Oblak ngay lập tức.”

“Cái gì?” anh rống lên. Cô cảm thấy được ánh mắt anh trên mình trong lúc cô lao đảo đi đến bộ cửa sổ, những giọt nước mắt bắt đầu chảy ra. Cô co người lại, tựa trán mình trên tấm kính.

“Em trai của ngài bị thương nặng.”

Anh chỉ về hướng cô. “Ở lại đây,” anh nghiêng ra, rồi biến mất. Cô nghe tiếng anh dưới lầu, một lần nữa khóa đi sự tự do của cô, rồi anh lại biến mất. Ở lại đây? Trong căn phòng này hay trong viên trang? Anh đã quá choáng váng bởi tin tức đó đến mức anh chưa kịp nói rõ.

Cho nên dù có lao đảo, gắt gao ôm lấy bức tường trong lúc năng lượng tuôn ra khỏi người cô, cô cuối cùng cũng đến được thư phòng của anh. Cô

kéo cái tủ qua một bên, tìm kiếm cái kết sắt đằng sau nó. Khi cô với tới cái khóa, bàn tay của cô bị trật khỏi đường đi như thể bị đẩy bởi một thế lực vô hình. Cô cắn môi và thử lại lần nữa, cố gắng chỉ để chạm được tới mặt kim loại.

Ra lệnh cho cô không được chạm vào nó. Như là anh sẽ ra lệnh cho cô quên đi chính bản thân mình, thậm chí quên rằng cô còn có một gia đình. Tia chớp đánh bên ngoài cùng với một tiếng nước nổ. Anh ấy thật sự sẽ làm như thế.

Vậy thì thật sự là đúng. Không thể tin tưởng được ma cà rồng – anh đã dường như mất hết lí trí với cơn thịnh nộ. Tại sao cô lại đi ngược lại với tất cả những gì mình được dạy chỉ để đến được với anh?

Những năm tháng đã bắt đầu cảm thấy nặng nề trên vai cô và cô đã bị lấn át bởi khao khát đơn giản chỉ để tựa lên ai đó, chỉ trong một lúc thôi, để có một người cộng sự xem chừng sau lưng cô và ôm cô vào lòng khi cô cần. Chắc chắn là cô đã tự thuyết phục bản thân mình chấp nhận anh bởi vì anh thật mạnh mẽ trong khi cô lại trở nên quá yếu đuối. Sẽ không như vậy nữa.

Sẽ có những cách để cô có thể lách khỏi mệnh lệnh của anh – suy nghĩ lanh lợi, lí luận sáng tạo. Trong khi nước mắt trào ra từ mắt cô và những tia sét đánh xuống mạnh mẽ và dồn dập, cô cào vào trong bức tường, vào trong chính từng phiến đá tạo nên nó.

Chỉ để cho anh sử dụng cô thôi sao? Như một món đồ chơi. Một nô lệ vô tri vô giác. Chính lý?

Đồ chơi, mời nhử, con đi ... Vì em chỉ muốn được phát tiết, anh đã chế nhạo.

Hai thiên niên kỉ với mọi người suy nghĩ rằng họ có thể sử dụng cô. Luôn luôn sử dụng cô.

Cô sẽ lấy đi cái két sắt này bằng răng nếu cô cần.

VỊ TỬ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 10+2

“Anh nên đi nhìn cái thằng còn lại đi,” Murdoch nghiêng ra từ giường của nó khi Wroth trace vào trong căn phòng.

Wroth rùng mình khi thấy gương mặt em trai mình như bị xé rách và tứ chi đều bị gãy như thế này ngay cả khi anh biết rằng nó không thể chết do bất cứ thứ gì ít hơn chém đầu hay ánh sáng mặt trời. Anh lắc lắc bản thân mình. “Chuyện gì xảy ra với chú mày vậy?” anh hỏi, giọng anh thô ráp.

“Đang chuẩn bị hỏi anh câu đó đấy. Chúa tôi, Nikolai, anh nhìn còn tệ hơn em.”

Anh nghĩ về cái cách mà anh đã để lại Myst bên cửa sổ, đang khóc, nhìn chăm chăm ra ngoài cơn bão sét đến từ trong thâm tâm cô. Nó khiến anh vô cùng đau đớn khi nghĩ đến cảnh cô bị đau một mình ... “Chúng ta sẽ nói đến vấn đề của anh sau. Ai đã làm cho chú thành thế này?”

“Ivo có demon. Demon bị biến thành ma cà rồng. Bọn chúng rất mạnh – anh không tưởng tượng nổi đâu. Hẳn ta đang đi tìm ai đó, nhưng em không nghĩ là Cô Dâu của anh đâu – bọn chúng có nhắc gì tới một đứa ‘con lai.’”

“Bao nhiêu con?”

“Trong đám của hẳn có ba con – cùng với những con ma cà rồng khác. Bọn em hạ được hai con nhưng còn sót một tên còn lại.” Nó nhìn đằng sau

anh. “Cô Dâu anh đâu?”

Sau một lúc chần chừ, anh giải thích tất cả, tìm kiếm được cảm giác giải tỏa anh cảm thấy khi nói chuyện với Myst. Biểu hiện của em trai anh trở nên rõ ràng.

Nhiều khoảng lặng dài trôi qua trước khi nó nới một cách sừng sốt, “Wroth, anh đoạt đi sự tự do của một sinh vật đá có nó trong hai thiên niên kỉ. Cá chắc rằng cô ấy sẽ muốn lấy nó lại.”

“Không, chú không hiểu. Cô ấy rất nhẫn tâm. Không có khả năng yêu. Sự gian trá của cô ấy, nó ăn mòn lấy anh, bởi vì nó là thứ duy nhất dễ hiểu được.” Nói với chính mình nhiều hơn, anh lẩm bẫm, “Chứ còn vì sao mà cô ấy lại muốn anh?”

Murdoch yếu ớt nắm lấy cổ tay của Wroth. “Tất cả những năm qua em đã nhìn thấy anh tiếp tục lựa chọn đường đi tốt nhất, lí trí nhất, ngay cả khi nó là đường đi khó khăn nhất. Em thấy tự hào dưới sự lãnh đạo của anh bởi vì anh đã hành động với sự dũng cảm và luôn luôn – luôn luôn đấy – với lí trí của mình. Em chưa bao giờ nghĩ rằng mình phải báo với anh rằng lí trí và sự quyết đoán của anh đã thất bại lần này rồi, Nikolai. Nếu mà cô ấy tệ như anh nói thì anh phải ... em không biết, chỉ cần giúp cô ấy sửa đổi, nhưng anh không thể ra lệnh chuyện này. Quay trở về với cô ấy đi. Giải thích những nỗi sợ của anh với cô ấy.”

“Anh không nghĩ anh có thể. Chú thấy cô ấy rồi đấy, Murdoch. Tại sao cô ấy lại ứng thuận nhanh chóng như vậy?”

“Tại sao anh không cứ hỏi cô ấy đi?”

Bởi vì anh không muốn lại cho cô ấy thấy mình hèn nhát như thế nào khi mong muốn cô ấy.

“Còn về những người đàn ông khác – đây không còn là thế kỉ mười sáu nữa rồi,” Murdoch nói. “Đây thậm chí còn không trong cùng thế giới nữa rồi. Cô ấy là người bất tử, không phải là một cô dâu mười tám tuổi còn đang đỏ mặt mới bước ra từ nữ tu viện. Cô ấy không thể thay đổi những thứ đó, cho nên nếu anh muốn cô ấy, anh phải tự điều chỉnh mình.”

Wroth vuốt tay qua mặt mình và gất lên, “Kể từ khi nào mà chú lại thấu hiểu chết tiệt như vậy?”

Murdoch nhún vai. “Em đã được ai đó giải thích cho một vài luật lệ trong the Lore và biết được rằng chúng ta không thể áp dụng sự mong đợi con người của chúng ta lên sinh vật sống trong đó.”

“Ai nói cho chú thế?” Khi nó không trả lời, Wroth cũng không ép, khi mà xét đến tất cả những bí mật mà anh đang giữ. “Chú sẽ không sao chứ?” anh hỏi.

“Đó chính là đặc điểm về người bất tử đấy. Mọi thứ luôn luôn nhìn tệ hơn sự thật.”

Wroth cố gắng nặn một nụ cười và thất bại.

“Chúc may mắn, Nikolai.”

Bên ngoài phòng, anh nói chuyện với những người đang canh chừng Murdoch và nhấn mạnh chuyện gì sẽ xảy ra với họ nếu tình trạng của em trai anh tệ đi, rồi dự định quay trở về. Anh gần như thấy tốt khi Kristoff tổ chức một cuộc họp bàn về mối nguy mới nhất này, biết ơn khoảng thời gian này để hạ hỏa trước khi đối mặt lại với Myst.

Kristoff không ngần ngại hỏi, “Tại sao vợ của cậu không cho cậu biết về những con demon bị biến đổi?”

“Tôi không biết. Tôi sẽ hỏi cô ấy khi tôi quay trở về.” Anh cũng tự hỏi điều đó. Cô ấy có biết không? Không thể, cô ấy đang dạy cho anh tất cả những gì cô ấy biết – dạy cho anh liên tục.

Tại sao cô ấy phải làm thế nếu cô ấy đã lên kế hoạch sẽ bỏ anh đi?

Khi anh co rúm mình, anh nhận ra Kristoff vẫn đang nghiên cứu mình.

“Có gì để nói thêm không?”

Anh nợ Kristoff mạng của anh và những em trai anh. Ba người em trai và cả bản thân Myst nữa, anh nợ vua của mình. Anh sẽ giữ lại thông tin về loài của Myst nhưng sẽ thuật lại tất cả những thứ khác. “Tôi đã học được khá khá về the Lore từ cô ấy và muốn trao đổi với ngài, nhưng tôi đã bỏ lại vợ mình vẫn đang cảm thấy không tốt. Tôi muốn trở về với cô ấy.”

“Cứ thoải mái,” Kristoff nói, gương mặt anh ta không thấu nổi. “Nhưng ngày mai chúng ta sẽ nói về chuyện này.”

Wroth gật đầu, rồi trace về với Myst, cau mày khi một ý tưởng mờ nhạt nổi lên giữa sự hỗn loạn của tâm trí anh. Có phải là trái tim của em trai anh đang đập lúc này không? Nhưng trước khi anh có thể suy ngẫm về chuyện đó sâu hơn, sự chú ý của Wroth bị phân tán bởi thân hình đang ngủ của Myst. Anh nhìn chăm chăm xuống người cô, lồng ngực cảm thấy nhức nhối như thường lệ. Lâu lâu anh lại nguyền rủa trái tim đang đập của mình bởi vì cơn đau dường như song hành cùng nó.

Murdoch nói đúng. Cô ấy không thể nào thay đổi được bản thân mình, và anh đã hôm nay đã đổi đãi bất công với cô. Nếu như anh có thể suy nghĩ rõ ràng hơn khi liên quan đến cô mà không đi phản ứng theo bản năng. Một cách nguyên thủy. Trước kia, anh chưa bao giờ hiểu được khi đàn ông nói về sự điên loạn cùng với tình yêu trong một câu nói. Bây giờ, anh đã hiểu.

Anh chỉ hi vọng rằng khi anh xin cô tha thứ cho sự yếu mềm của mình, cô có thể tha thứ.

Sau khi cởi đồ, anh trèo lên giường với cô. Anh kéo cô lại gần mình, vuốt ve dọc cánh tay cô, vùi mặt mình vào trong mái tóc cô, và ngửi thấy mùi hương dịu dàng, ngọt ngào của cô. Cuối cùng tại bình minh, anh mất ý thức do quá mệt mỏi. Khi anh mơ, anh rộng mở tâm trí của mình chờ đợi những kí ức của cô, chờ đợi thứ đã trở thành cơn ác mộng của anh. Bọn chúng lấn át hết những giấc mơ khác của anh về chiến tranh và nạn đói bởi vì chúng là thứ làm anh tổn thương nhất. Hãy nhìn cô ấy dưới ánh nhìn thực tế. Hãy trừng phạt bản thân mình.

Nhìn tất cả bọn chúng đi.

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Giấc mơ của tên người Rome xuất hiện trước tiên. Wroth thiếu kiên nhẫn chờ đợi qua những cảnh bình thường, tìm kiếm thêm. Anh thật sự có muốn vậy không? Liệu anh có thể trở về như cũ sau khi nhìn thấy những thứ này?

Đã quá trễ rồi, gạo cũng đã nấu thành cơm. Anh biết rằng mình đã mở khóa đi cửa đê và rằng những giấc mơ sẽ tiếp tục chiếu tiếp, chiếu cho đến hết những cái kết ghê tởm, đòi trụy của nó.

Myst chậm rãi nâng váy mình lên. Nhưng ngay lúc đấy Nikolai lại cảm thấy thứ gì đó mới – từng cơn ớn lạnh bò dọc sống lưng cô trong lúc cô nhìn xuống tên Rome với đôi môi ướm át và sự chà xát liên tục của hân.

Cô thấy xấu hổ bởi sự kinh tởm của mình và chôn nó vào trong góc kín của tâm trí. Cô là môi nhử. Cô sẽ là bất cứ thứ gì được cần để cứu ra chị/em của cô. (meo không biết ai lớn tuổi hơn ...)

“Ta sẽ sở hữu Myst the Coveted ...”

Không ai có thể sở hữu ta, chỉ có thể trong mơ ước của bọn chúng thôi. Ta cũng sẽ dễ dàng giết người như hôn người ... Tên người Rome mong muốn biến cô thành đồ chơi của hân như hân đã làm với Daniela trong sáu tháng vừa qua.

Đột nhiên Myst nhìn lên và Wroth nhìn được qua con mắt của cô. Lucia đang mand Daniela trong vòng tay được che kín của mình, cơ thể của đứa con gái mềm oặt và bị bóng trên hầu hết từng tắc làn da băng giá của cô ấy. Daniela đã bị tra tấn, Myst nhận ra, bởi tên cầm thú đang ở dưới chân cô đây, bởi từng lần tiếp xúc với hắn. Con thịnh nộ quen thuộc bùng nổ bên trong cô. Điều khiến nó ... Chỉ một khắc nữa thôi ... “Và tôi sẽ chỉ là của ngài, của một mình ngài,” cô bằng cách nào đó rên rỉ.

Khi Lucia ra dấu, Myst gật đầu, rút bàn chân mình ra, khiến đôi môi của hắn tạo ra một âm thanh hút rột rột làm cho cô rùng mình. Cô gõ nhẹ vào cái mũi phồng ra của gã với ngón chân cái. Trong tông điệu gần như chảy nước với dục, cô nói, “Ngài chắc sẽ không thể sống sót qua được thứ mà tôi sẽ làm đâu” – giọng nói của cô đã hạ thành một tiếng thì thầm nhẹ như hơi thở đi ngược lại với lời nói và làm cho gã đàn ông khó hiểu – “nhưng nếu mà sống sót, học cho tốt và đi nói với những kẻ khác không bao giờ nên” – một cú gõ nhẹ với ngón chân đó – “không bao giờ bao giờ” – một cú gõ nhẹ - “làm hại một con Valkyrie.”

Rồi cô ném hắn ngang qua căn phòng –

Một cảnh khác bắt đầu – cảnh với băng đảng cường hiếp, cảnh mà anh sợ trông thấy nhất. Nhưng người đàn ông đang đến gần; và anh có thể nghe được hơi thở mạnh, cú vấp ngã giả tạo của cô. Tất cả đều là một phần của trò chơi.

Một tên ngã đè lên cô mạnh bạo trong vùng tuyết. Những tên khác đè lên cánh tay cô. Cô đang giả bộ sợ hãi cùng với sự vùng vẫy yếu ớt. Trong lúc những tên khác cổ vũ, một tên Viking vạm vỡ quỳ giữa đôi chân cô và nói với cô, “Tao hi vọng mà sẽ sống lâu hơn hai con ả cuối cùng.”

Tia sét xoẹt ngang đằng sau đầu của gã đàn ông và cơn gió dường như đến cùng với nó – một số tên mất thoải mái nhìn chung quanh và bồn chồn cười cười.

“Tên của ‘hai con ả cuối cùng’ là Angriette và con gái của nàng ta Carin,” Myst cho hẳn biết. Carin, thật non trẻ, suy nghĩ đơn giản làm sao, đã vì một lí do nào đó nhận ra ngay lập tức Myst là gì. “Trinh nữ thiên nga,” con bé đã thì thầm, thốt lên một trong những cái tên đẹp của loài Valkyrie.

Cả người mẹ và đứa con gái trong sáng đều đã bị giết, nghệt thờ dưới sức nặng của những gã đàn ông này trong lúc chúng cưỡng hiếp họ. “Ta sẽ sống lâu hơn hai người họ - và hơn bọn mày.” Một sự thay đổi ập lấy cô, như là cơn khát máu, những suy nghĩ trở nên hoang dã, cơn thịnh nộ đó ...

Nét cau mày trên gương mặt của tên vũ phu là biểu hiện cuối cùng mà hẳn có thể tạo ra. Cô đứng dậy, dễ dàng đẩy ra những người đàn ông mạnh mẽ. Cô đã yêu thương Carin bởi sự trong sáng và hân hoan của con bé, và những con súc vật này đã cướp mất những thứ đó khỏi Myst, khỏi thế giới này, nơi mà nghèo nàn hơn nhiều bởi sự mất mát đó ...

Trong lúc tia sét vẽ màu trên bầu trời, cô mất hết lí trí chém nát hết bọn họ. Khi tất cả chỉ ngoại trừ một tên đều ngã gục, cô nói với tên cô cho phép sống, “Bất cứ lúc nào mày nghĩ về việc săn một người phụ nữ hay cưỡng ép cô ta, hãy tự hỏi liệu cô ta có như tao. Tao tha cho mày một mạng, nhưng chị em của tao sẽ thiếu mày chỉ với một cái phất của móng vuốt họ, cơn thịnh nộ của bọn họ không thể tưởng nổi.” Cô quệt tay qua mặt, chợt nhận ra rằng nó đã ướt rồi.

Cô cúi người nhìn gã đàn ông đó và có thể thấy được phản chiếu của cô trong mắt hẳn. “Có hàng nghìn người như tao ngoài đó. Sống dọc theo bờ biển, chờ đợi.” Đôi mắt cô có màu bạc, và máu đánh dấu một bên gương mặt cô. Hẳn ta đã đông cứng lại trong kinh hoàng. “Và tao là người hiền đấy.”

Cô quay lưng về phía hẳn, phui phui tay và tự nói với bản thân mình, “Đây sẽ là cách mà những lời đồn đại bắt đầu.” Nhưng dáng điệu ngênh

ngang của cô biến mất tại vị trí của những nắm mồ thô kệch trên đỉnh đồi gần biển – nắm mồ của Carin bên cạnh mẹ cô ấy. “Con người ngu ngốc này,” cô rít bên nắm mồ của mẹ cô ấy. “Tôi nguyện rửa cô xuống địa ngục.”

“Tại sao cô lại không nghe theo lời của tôi? Tôi đã bảo cô hãy mang Carin vào lục địa trong mùa xuân khi bọn chúng ập xuống đây. Tránh xa khỏi bờ biển đi,” cô nói, giọng nói của cô vỡ ra giữa tiếng nước nở trong lúc cô nhào như bay đến nắm mộ của con bé. Cô co ro người quanh tấm bia, gương mặt tựa vào trong những dòng ghi chú thô. Rồi cô đâm vào nó, dòng máu của cô chảy dọc xuống trên vết nứt mới.

Cô cứ ở như thế, không di chuyển trong nhiều ngày, trong lúc những người dân trong làng cầu kinh dưới chân ngọn đồi, dâng lên những vật hiến tế xứng đáng với vị nữ thần cho sự bảo vệ và lòng nhân từ của nàng. Wroth rùng mình trước nỗi đau thể chất mà Myst dường như không cảm thấy – bàn tay của cô đông cứng trong vũng máu trên tấm bia, các cơ trong người cô co rút, và làn da gần như lột ra từ cơ lạnh. Vào ngày thứ ba, người chị Nix tìm thấy cô và nâng cô lên từ làn tuyết dễ như là một cái gối. Những dòng nước mắt biến thành băng đá trên gương mặt cô.

“Shh, Myst,” Nix thì thầm. “Chúng ta đã nghe được những câu chuyện về sự trả thù của cậu rồi. Bọn họ sẽ không bao giờ hãm hại được một người trinh nữ nào nữa đâu. Thật ra, tớ nghi ngờ khả năng đám đàn ông đó sẽ bao giờ làm phiền đến bờ biển này nữa đâu.”

“Nhưng ... đưa con gái,” Myst thì thầm, tràn ngập trong bối rối, những dòng nước mắt ào ào như mới, “chỉ đơn giản biến mất sao.” Từ cuối cùng là một tiếng nước nở.

“Đúng vậy cưng,” Nix nói. “Không bao giờ quay lại nữa đâu.”

Myst đang khóc òa. “Nhưng ... nhưng nó đau khi họ chết đi.”

Nix ấn đôi môi vào trán của Myst, thì thầm, “Và họ luôn luôn chết đi.”

Lồng ngực của Wroth nhức nhối với sự buồn phiền của Myst như chưa có một vết thương thể chất nào đã làm anh đau. Cô đã chạy khỏi đám đàn ông bởi vì những kẻ mà đuổi theo một nàng trinh nữ “yếu đuối” sẽ là những kẻ phải chết. Wroth muốn ở lại kí ức đó, muốn đảm bảo rằng cô ấy phục hồi từ nỗi đau như địa ngục này, nhưng một giấc mơ quen thuộc khác bắt đầu. Tuyết bên ngoài, chồng lên cao đến nỗi nó lấp đầy nửa khung cửa sổ. Cuộc họp xung quanh bếp lửa. “... dạy cho con bé tất cả những gì tốt đẹp và đáng tôn kính về loài Valkyrie ...”

Myst khép mắt, chống lại một kí ức – kí ức mà anh vật lộn để nhìn thấy – mà cô không thể nào xóa sạch, không thể nào dụi đi. Cô nhớ lại và cô thề một lần nữa rằng mình sẽ phải xứng đáng.

Cô đang ở giữa chiến trường đầu tiên của mình, ở đó để trở thành người lựa chọn kẻ đã chết. Cô đã được gửi đi khi còn trẻ, chỉ gần tuổi mười lăm, bởi vì cô đã được sinh ra từ một người Pict dũng cảm, người đã đâm một con dao găm vào trong chính trái tim của cô ấy. Myst lẽ ra phải được như thế.

Nhưng cô không phải. Chưa phải. Cô bây giờ đang như muốn bệnh với sự kinh hoàng.

Một trăm ngàn người đàn ông, bị chém thành vô số mảnh, máu lênh láng như con sông cao đến mắt cá chân cô. “Tất cả bọn họ đều dũng cảm,” cô nói, liếc mắt nhìn xung quanh cô, xoay thành vòng tròn đến chóng mặt trong lúc điện năng cuộn cuộn khỏi cô thành những đợt sóng. Giọng nói lạc lõng, cô thì thầm, “Làm sao tôi có thể chọn đây? Chỉ là một người ăn xin phân phát đồng xu thôi mà ...” Cô bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát được với nỗi sợ hãi.

Anh muốn ở đó để bảo vệ cô, an ủi cô.

Một kí ức khác. Mới đối với anh. Liệu anh có thể chịu được một kí nữa không?

Myst chạy đến bên anh khi anh trở về Blachmount sau khi làm việc vất vả nào đó, và trong lúc anh siết chặt cô trong vòng tay của mình và hôn cô, cô đã nghĩ, “Mình với vừa chạy vào trong vòng tay anh ấy ... Whoa. Whoa. Uhn-uh.”

Wroth nhớ lại rằng cô ấy đã trèo xuống người anh, vẻ mặt đỏ đỏ và phát hoảng, giỡn về cái Xbox, nói rằng cô cảm thấy “một chút như là Bobby Brown” do đã giới thiệu anh cái trò chơi gây nghiện này.

Bây giờ anh biết tại sao cô đã phát hoảng. Myst, cùng với những người chị của mình, đã được dạy rằng cô sẽ biết được bạn cùng đời thật sự của mình khi anh ta mở rộng vòng tay và cô nhận ra rằng mình sẽ luôn luôn chạy vào trong nó.

Wroth giật mình dậy khi nghe tiếng la hét, gãy giữa của chính mình, tay vùng vẫy tìm thấy cô. Tất cả mọi thứ anh đã nghĩ về cô đều sai rồi. Lòng ngực của anh đau đớn với sự mất mát và nỗi thống khổ mà cô đã trải nghiệm. “Em tự do rồi. Myst ...”

Cái giường trống không.

Anh bật dậy, lướt mắt qua căn phòng, tìm thấy được một tờ giấy ghi chú máu me trên chiếc bàn bên cạnh giường, bên dưới một cây thánh giá. Một trái tim cho một trái tim ...

Sự hoảng sợ đè nặng tâm can anh, khiến tâm trí anh tê liệt, ngay cả khi cơn hốt hoảng là một lưỡi dao bén nhọn đâm lấy cơ thể anh. Anh nửa lão đảo, nửa trace vào trong thư phòng, mắt nhìn vào bức tường chứa kết sắt. Trong kinh hoàng, anh không nhìn thấy kết sắt nào cả, nhưng trong lúc anh đến gần, trở nên muốn bệnh hơn, anh tìm thấy máu trên phiến đá chứa nó,

bị cào đi trong cơn điên loạn. Cô đã đào vào trong bức tường để tìm đến được sợi dây, đến được sự tự do của cô.

Wroth quỳ rạp xuống, đầu ngả về trước trong lúc một âm thanh đau đớn phát ra từ lòng ngực của anh. Với cơ hội đầu tiên, anh đã định mang đến sự tra tấn cho cô, chỉ để sau đó lấy mất đi sự tự do của cô.

Và rồi ...

Một trái tim cho một trái tim. Cô đã làm cho trái tim anh đập. Có phải anh đã làm vỡ trái tim cô?

Anh đã đánh mất cô. Và anh đáng bị như vậy.

VỊ TỰ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 12+1

Đàn tụ họp quanh cái kết sắt, tất cả bọn họ chờ đợi Regin vung lên thanh Gươm của Woden để cắt xuyên qua kim loại được phép thuật bảo vệ của con ma cà rồng. Thanh gươm của Woden cắt xuyên qua bất cứ thứ gì. Ở, thì bất cứ thứ gì ngoài sợi dây, như Myst và Regin đã chứng thực được sau một thí nghiệm đáng sợ suýt làm cho Myst ngấn hơn đáng kể.

Những người chị em vẫn còn đang tranh luận ai sẽ chịu trách nhiệm cho sợi dây bởi vì Myst không được cho phép giữ nữa, cho đến khi nào mà Wroth chết đi thì thôi. Nhưng không ai muốn làm chuyện đó cả, và giết đi Wroth dường như là một giải pháp tuyệt hảo đối với họ.

Regin nâng thanh gươm lên trên cậu ấy, và thậm chí những vong hồn họ mà họ đã thuê để canh chừng Val Hall khỏi những kẻ xâm nhập – như là Wroth – đang bay lượn bên ngoài cũng dường như chậm lại để bắt gặp được một khung cửa sổ. Với một tiếng thở làm màu, Regin chém xuyên qua kết sắt dễ như là chém bột, dù cho tia lửa điện văng tung tóe. Khi chúng đã tản đi hết, Myst mệt mỏi vươn người lên trước để thu nhặt lấy sự giày vò của mình.

Cô cau mày khi tìm thấy một hộp gỗ nhỏ được trang trí công phu cũng ở bên trong. Tất cả chị em cô dường như nhận ra được cùng một lúc rằng nó có cỡ của những hộp lụa chứa trang sức – bởi vì căn phòng lặng hắng đi, rồi bọn họ nhào vào trong nó như thể nó là một bó hoa cưới. “Chúu chúu, bên

trong cái hộp, có chiu chiu,” một trong số những người chị em còn trẻ rên lên. Myst là người gần nhất và chộp lấy nó và ngay cả khi cô không thể lấy được nó, cô cũng sẽ tát hết những đũa dăm chộp lấy nó.

“Mở nó ra, đi mà,” Regin kêu lên, hực hơi.

Myst mở.

Và ánh sáng dường như bùng lên từ trong nó.

“Freya của tôi,” ai đó thở hắt ra. “Kim cương. Bự bự. Lấp lánh.”

Một đũa khác nói, “Đó không chỉ là đá dêu, nó có giá trị bất động sản đấy. Kể từ khi nào mà ma cà rồng lại bắt đầu thu mua những thứ chiu chiu thế? Không thể đâu. Thật sự đấy.”

Myst cuộn ngón tay mình quay thứ chắc phải là một viên kim cương 4-cara hoàn hảo, để cô có thể nhìn thấy chiếc nhẫn thực sự. Tên cô được khắc trên nó.

Đột nhiên cảm thấy mỏi mệt vô cùng, cô đứng lên, lết xác mình khỏi đám náo nhiệt, dù cho bọn họ có bo-xi cô vì đã lấy đi “cục cưng” của họ. Sợi dây thấy nặng trĩu và lạnh lẽo trong lòng bàn tay còn lại của cô. Nix đi theo cô lên. Cậu ấy là một người lắng nghe giỏi và ngay cả khi sự tỉnh táo của cậu ấy nắng mưa thất thường, nói chuyện với cậu ấy đã là một ân huệ.

Myst liếc người chị của mình trong lúc cô nâng chiếc nhẫn lên. “Cậu không nhìn ngạc nhiên khi thấy thứ này.” Con người của Nix mở rộng nhìn nó trước khi Myst nhét nó và sợi dây vào trong tủ chứa trang sức của mình. “Cậu biết trước trong két sắt này có gì rồi đúng không?”

“Tớ đâu có được biết trước tương lai cho không,” cậu ấy nói trong lúc đào ra được hai lọ sơn móng chân và vài mảnh vải cotton từ trong túi ra. Cậu ấy nhảy lên giường và sắp đặt vị trí để họ có thể sơn móng chân cho

nhau, phủi phủi giường để Myst lên ngồi. Myst đã thấy nhớ cái thông tục nho nhỏ này, nhưng bây giờ cô không có hứng thú. Thay vì ngồi cô bước đến cửa sổ và nói, “Nix, tại sao cậu không đi tìm tớ? Cậu biết làm sao để thấy tớ mà.”

“Cậu đã được định mệnh là phải sống trong thời gian đó với Wroth.”

Wroth. Người mà đã thấy cô thiếu sót đến nỗi anh đã cần phải thay đổi cô.

Anh đã thấy được thứ gì mà khiến anh kinh tởm đến thế? Cô đã lục tung não mình trong ba ngày qua, nhưng vẫn không tìm thấy được thứ gì làm cô thấy thực sự xấu hổ, chắc chắn là không có thứ gì sẽ làm cho một con ma cà rồng đánh mất lí trí chết tiệt của hẳn. “Anh ấy vẫn còn ở ngoài đấy.” Myst nhìn chăm chăm ra ngoài khoảng sân trước được bao phủ bởi sương mù, “Xem chừng căn nhà này, chờ đợi cơ hội để có thể đưa tớ đi một lần nữa. Nhưng nếu tớ cứ trốn đằng sau bọn vong hồn, thì tớ cũng bị nhốt tại đây cũng như là ở đó thôi.”

“Không có điểm yếu là sợi dây, cậu có thể đánh lại anh ta mà, đúng không?” Nix hỏi. “Tớ đang thậm chí còn nghĩ đá một vài cái đuôi ma cà rồng sẽ tốt đối với cậu.”

Một vài khoảnh khắc sau, Regin ló đầu vào, “Cara và tớ sẽ ra ngoài đá móng bọn ghouls. Cậu tham gia không?”

Myst cau mày, rồi quay về phía Nix. “Có lí do nào tớ không nên không?”

Cậu ấy cắn môi, nhìn chăm chăm lên trần nhà như thể cố gắng nhớ lại một kí ức nào đó để chứng minh được một ý tưởng đối lập. “Không đâu, tớ nghĩ nó sẽ là một việc đúng thôi.”

Myst gật đầu chậm rãi. “Yeah, tớ cũng nghĩ mình có thể dùng đến một ít chất nhầy.”

Regin cười toe toét, rồi nhảy tưng tưng trên hành lang để hét xuống dưới, “Myst đã online trở lại!”

Sẵn sàng chiến đấu, cần phải chiến đấu, cô nhanh chóng thay đồ trong lúc Nix đánh bóng lại thanh kiếm bị bỏ rơi của cô. Myst không nghi ngờ rằng Wroth sẽ ở bên ngoài đó và rằng cô sẽ cảm nhận được anh từng giờ từng giờ một. Anh sẽ đi theo Cô Dâu “nhớ bản” của mình đến bao giờ chứ cô tự hỏi, nhưng cũng đã biết được đáp án, đã nhận ra được cảm xúc hoang dã đang cuộn cuộn trong anh. Anh sẽ đi theo mãi mãi.

Change POV(Đổi người kể)

Wroth lên đi trong bóng râm trong lúc Myst tách khỏi nhóm Regin và Cara tại một nghĩa trang rộng lớn. Myst dễ dàng tung người lên mái nhà một lảng mộ để quan sát chiến trường bên dưới cô, nơi mà bọn ghouls táp miệng và đánh lẫn nhau hay lười nhác trong sự âm ướt của đêm tối.

Anh như bị trúng tà, quan sát trong lúc cô ngồi trên một góc của mái nhà, đầu trên nó không khác gì một bức tượng đá. Ánh bạc cuộn cuộn trong đôi mắt cô và móng vuốt của cô bám vào tấm lợp ngói bằng đất sét. Cô rõ ràng là đang hăm hở để được tàn sát nhưng lại chờ đợi, quan sát bọn chúng. Trong mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Sau khi Wroth đã phát hiện cô đã biến mất khỏi Blachmount, anh đã trace đến căn nhà rùng rợn của cô, nhưng lại phát hiện ra rằng nó càng ngày trở nên càng rùng rợn hơn. Những sinh vật như ma hú hét trong những mảnh vải đỏ cuộn quanh khu viên trang như một cơn bão lốc. Anh đã nhún vai và trace đến căn phòng của cô, nhưng những thứ đó chụp được anh. Bọn chúng nắm chặt hơn bất cứ thứ gì anh có thể tưởng tượng được và khi anh cuối cùng cũng chạm được đến mặt đất, bài học đó đã được anh khắc

cốt ghi tâm. Anh xoay xoay vai mình, thỏa mãn vì cuối cùng anh cũng ép cho cánh tay qua trở về đúng hốc xương của nó.

Những sinh vật đó cuốn vòng quay khu viên trang để bảo vệ nó, và thực sự đã làm được chuyện đó mà không ngừng nghỉ hay có sơ hở nào, như Wroth đã chứng thực. Nhưng những kẻ canh giữ bảo hộ Myst khỏi những mối đe dọa như Ivo cũng tách cô khỏi Wroth. Myst ở lại đằng sau bọn chúng đêm này sang đêm khác, nhưng cuối cùng bây giờ anh cũng đã phát hiện ra cô ngoài vòng bảo vệ của bọn chúng, không còn nghi ngờ gì nữa là đang chờ đợi chị em của cô để cùng nhau tấn công.

Nhưng ánh bình minh đang chuẩn bị ập đến và anh cần phải –

Cô tung mình từ trên mái nhà, rút thanh kiếm khỏi vỏ đằng sau lưng trong lúc cô hạ mình ngay giữa đám ghouls. Ít nhất cũng phải có đến năm mươi tên.

“Em đang làm cái con mẹ gì vậy?” anh rống lên, trace đến bên cạnh cô, rút thanh kiếm của chính mình ra.

“Chuyện này đừng có xảy ra chứ,” cô nói với chính mình. “Anh sẽ không phát hủy vừa cuộc sống riêng tư của em vừa sự nghiệp đang lên của em, Wroth.”

“Nhưng mà ngay ở chính giữa?”

“Em đủ nổi khùng để làm chuyện đó đó Wroth. Anh không biết gì hết” – cô vung kiếm, chém một con ghouls từ hang lên đến cổ - “về việc em cần chuyện này bao nhiêu đâu.”

“Anh có biết đấy.” Biết thật hoàn hảo. Anh đã cảm thấy cơn thịnh nộ của cô, và nhu cầu cần phải chiến đấu của cô ngay bên trong mình. Nhưng mà anh đã nói với cô rằng là vợ anh, cô sẽ không bao giờ phải chiến đấu nữa.

“Anh tốt hơn hết là nên đi đi, bởi vì một khi em đã xong với bọn chúng, em sẽ không dừng đâu.”

“Anh xứng đáng với cơn giận của em. Anh đã đối xử bất công với em và anh đang muốn xin lỗi.” Anh không lạc quan lắm về yêu cầu của mình. Cô sẽ không thể cái gì cũng cho anh như thế rồi mà còn phải thêm sự tha thứ nữa.

“Anh nghĩ thế à?” Khi móng vuốt của một con ghoull đến gần cổ anh, anh nhảy lùi về sau và cô nạt, “Đừng để bọn chúng cào anh!”

“Lo lắng cho anh sao, Myst?” Anh không dám hi vọng a.

“Tất nhiên em không muốn anh bị cào.” Cô liếc anh một cái. “Ma cà rồng dễ giết hơn.”

“Nếu anh giúp em, em có chịu nói chuyện với anh không?”

“Không cần sự giúp đỡ của anh.” Và cô thực sự không cần. Cô vẫn đang hạ gục bọn chúng từng đứa từng đứa một với một kỹ năng khiến anh ngỡ ngơ, thanh kiếm của cô vút đi nhanh đến nỗi nó hầu như vô hình.

“Vậy thì em hãy nghe này,” anh nghiêng ra, xông mình vào trận chiến cùng với cô. “Anh đã có năm năm giày vò. Anh đã trải qua thời gian như địa ngục khi vừa mong muốn em lại vừa sợ em sẽ bỏ anh đi ngay cơ hội đầu tiên. Rồi anh có những giấc mơ về kí ức của em.” Những con ghoull này đang khiến anh bực mình, đặc biệt khi chúng chen giữa anh và Myst trong lúc anh đang cố gắng thuyết phục cô về một vấn đề vô cùng cấp bách. Anh bắt đầu giết bọn nó lẹ tay hơn một chút. “Trong mỗi giấc mơ em đều rất hiểm ác ... đều là một kẻ quyến rũ.”

“Em vẫn thế mà, Wroth.” Cô đá vào bụng một con ghoull, rút được thanh kiếm của cô khỏi ngực nó.

“Không, em không phải – “

“Thụt xuống!” Thanh kiếm của cô rít qua đầu anh để chém đầu một con ghoull đằng sau. “Yeah, well, theo như em nhớ, cứ mỗi hoàng hôn em lại hỏi anh về những giấc mơ anh lại phải đi những lo lắng của em.”

Anh giết hai con với một đường kiếm. “Anh biết. Anh lẽ ra nên hỏi em, bởi vì những cảnh tượng em ... làm những việc khiến anh đau đớn đó đều không có trong ngữ cảnh đúng.” Khi con ghoull bị nhất trong đám hú lên và tấn công anh, Wroth đâm nó vào trong mặt, hạ gục nó. Cô nhướng mày lên như thể bị ấn tượng, rồi lại nhăn mặt, nhớ lại bản thân mình đang làm gì.

“Myst, ngay cả trong những lúc đó anh vẫn đang rơi vào lưới tình.”

Điều đó ít nhất khiến cho cô tạm dừng. Cô thôi một lọn tóc quấn ra khỏi mắt và chỉ khi anh định căng người lại để trace ra sau cô, cô lấy hai tay thụt thanh kiếm ra đằng sau hông để giết con ghoull phía sau.

Bây giờ lại đến lượt anh nhướng mày, nhưng vẫn tiếp tục, “Anh thấy tức giận khi anh nhìn thấy kế hoạch lừa gạt anh của em, nhưng anh cuối cùng cũng hiểu rằng em muốn sự tự do của mình cũng đúng thôi. Bây giờ anh đã biết em là ai và như thế nào rồi. Anh đã nhìn thấy được tất cả những kí ức cuối cùng cũng trong một cách rõ ràng. Không phải là trong ngữ cảnh sai nữa.” Con mẹ nó, thêm nhiều con ghoull nữa hả? “Myst, chúng ta không chỉ đơn giản nói về chuyện này được à? Tránh khỏi nơi này? Bình minh đang đến gần và tất cả những gì anh xin là một cơ hội để - “

“Em đã cho anh một cơ hội. Cho tự nguyện. Và anh ném nó đi. Anh đang chuẩn bị tẩy não em.”

Với một tay, anh cào sâu vào một con ghoull. “Anh sẽ không thể sống với bản thân nếu làm vậy. Anh đã sai vì rất nhiều lí do. Anh lấy đi sự tự do của em khi em cần nó, và anh tổn thương em trong khi em trao bản thân

mình cho anh.” Chưa bao giờ mà anh hối hận những việc làm của bản thân đến thế.

Anh đã có thể có được cô. Một trái tim cho một trái tim.

“Anh mong muốn em nhiều đến nỗi anh dùng đến bất cứ thứ gì anh có thể và đối xử không tốt với em khi em không xứng đáng bị như thế.” Anh nhìn xung quanh. Anh đã qua chú tâm vào cô, anh chẳng buồn chú ý rằng cuộc tàn sát của họ đã đến mức những con khác đã bỏ chạy hết. “Nếu em cho anh một cơ hội, anh sẽ bù đắp cho em.”

“Oh, anh được thôi, Wroth. Chỉ cần cho em về gói quà sợi dây lại cho anh đã.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 12+2

Đôi mắt của Wroth nhóe lên màu đen và giọng của anh trầm xuống.
“Anh sẽ hủy cái thứ đó nếu anh thấy nó.”

Phản ứng của anh làm cô ngạc nhiên. “Anh chắc chắn sẽ không thể tới gần được nó.”

“Myst, anh đã cảm thấy được tình cảm em dành cho anh, cảm thấy sự vùng vẫy của em với chúng. Anh biết em quan tâm đến anh mà.” Nhiều khoảnh khắc trôi qua trong lúc họ nhìn chăm chăm vào mắt nhau.

Cô quá yếu đuối, không xứng đáng với gia đình của mình, cô biết, đặc biệt khi trái tim của cô đã nảy lên khi bắt gặp hình dáng của anh. Nhưng cô lại lắc đầu. “Em không thể. Chỉ là muộn màng quá rồi. Em có quá nhiều thứ có thể đánh mất tại nó. Em sẽ không tổn thương gia đình của mình bằng cách chấp nhận anh.”

“Kristoff mong muốn hòa bình. Anh ta sẽ chiến đấu với Đoàn Quân cùng bọn em. Đối với bọn họ em sẽ không xảy ra xung đột. Và anh sẽ ... cố gắng đối với chị em của em, Myst. Bây giờ anh đã biết họ quan trọng với em đến dường nào rồi. Tin anh đi, anh biết mà.”

Cô gõ gõ cằm. “Vậy anh có thấy được cái việc bị bắt buộc phải quên đi bọn họ khiến cho em cộc cằn không? Huh? Còn nếu mà anh lại thấy thêm

nhiều việc trong ngữ cảnh sai lệch nữa thì sao? Chuyện này sẽ có tái diễn lần nữa và lần nữa.”

“Anh sẽ không uống từ em.”

Cô đảo tròn mắt. “Yeah, làm như vậy chẳng khác nào em cuối cùng cũng sẽ đập tan được con nghiện Xbox của mình.”

“Anh thấy vui rằng em cũng cảm thấy như vậy về lựa chọn đó. Anh đã từng thề sẽ không dùng những thông tin đó để hại loài Valkyrie trong bất cứ phương pháp nào. Và anh sẽ nói với em tất cả những điều anh đang nghĩ như thế em có thể đọc được suy nghĩ của anh. Chúng ta đã cưới nhau. Chúng ta cũng nên biết những bí mật của nhau. Myst, chúng ta cùng một giuộc mà.”

Điều đó khiến cô chần chừ. Cô cũng cảm thấy như thế. Cùng một giuộc.

Cô đang nghĩ cái con khi mồm gì thế? Anh đã chuẩn bị tẩy não của cô.

Làm cho giọng nói của mình rần rỏi, cô nói, “Wroth, em xin lỗi, nhưng em không thể nào tin anh – “ Lời nói của cô bị cắt mất bởi một cánh tay khổng lồ đang siết mất đường khí từ cổ cô. Không phải là một con ghoul. Một con demon? cô suy nghĩ hỗn loạn. Một con demon bị biến đổi?

Wroth nâng thanh kiếm của mình, một ánh nhìn hoang dại, giết người trong mắt anh, nhưng cánh tay đó siết chặt và anh đông cứng lại.

“Tao sẽ không làm thế nếu tao là mày đâu,” Ivo nói trong lúc hấn đi nhàn tản đến trước băng đảng ma cà rồng của hấn. “Hấn ta sẽ bứt đầu ả ta ra ngay khỏi cổ đấy.” Ánh mắt đỏ của Ivo lướt qua cô. “Nào Myst, anh tưởng anh đã nói với em hãy đợi trong ngục của mình.” Với tên demon, hấn nói, “Ả ta không phải là người đó.

Hắn ta nheo mắt nhìn về phía Wroth. “VẬY MÀY CHÍNH LÀ ĐƯA CON NGƯỜI BỊ BIẾN ĐỔI ĐÃ CHIẾM LẤY MẮT THÀNH LŨY CỦA TAO. LỰU ĐẠN? SÚNG ỚNG? TAO SẼ GIẾT MÀY CHỈ VÌ LÀM CHO CUỘC CHIẾN TRANH GIỮA BỌN TA THÊM MẤT DẠY HƠN.” Hắn ta liếc mắt từ Wroth sang Myst, rồi quay trở lại một vòng, mỉm cười khi thấy thân thể của Wroth như rung lên với sự căng thẳng. “Tao nghĩ là tao có một thứ hắn ta đang mong muốn rất nhiều đấy. Tao sẽ lấy mạng hắn để đổi.”

Con demon giữ chặt cổ của cô. Cô vùng vẫy trong tay hắn cho đến khi cô có thể thở, nhưng hắn ta mạnh không thể tưởng nổi. Hắn ta là một con demon bị biến đổi, lẽ ra là một thần thoại thật sự. Rõ ràng, Đoàn Quân đã mới nâng cấp trò chơi của mình. Cô đã biết hắn ta đang rắp tâm làm cái gì mà ...

Wroth có thể ngay lập tức trace đi. Bọn chúng không thể có anh, trừ khi chúng có cô. Đôi mắt của Wroth đang đánh giá, và cô có thể thấy anh đang nghiên cứu tình huống này.

“MÀY BƯỚC VÀO TRONG ÁNH SÁNG MẶT TRỜI, VÀ TAO SẼ THỀ VỚI THE LORE TAO SẼ THẢ Ả TA. TAO SẼ SẴN LÒNG Ả NHIỀU LẦN NỮA, NHƯNG TRONG BÌNH MINH HÔM NAY TAO THỀ RẰNG Ả SẼ SỐNG SÓT. NẾU MÀY LẠI TRACE ĐI, TAO SẼ MANG Ả TA TRỞ VỀ HELVITA VÀ THƯỜNG THỨC DA THỊT HOÀN HẢO CỦA Ả MỖI ĐÊM CHO ĐẾN VĨNH HẰNG MỚI THÔI.”

“ĐẤU VỚI TAO, THẰNG HÈN,” Wroth nghiêng ra, đôi mắt anh đen thẫm, cơ bắp anh căng cứng và kết chặt trong cơn thịnh nộ.

“TẠI SAO TAO PHẢI LÀM THẾ CHỨ?” Giọng của Ivo thấy khó hiểu. “ĐẤU VỚI MÀY ĐỂ LẤY ĐƯỢC NHỮNG THẺ BÀI TAO ĐÃ CÓ SẴN?”

Wroth quá to lớn và mạnh mẽ vậy mà sức mạnh đó lúc này lại vô dụng đối với anh bởi vì bọn họ sẽ không chiến đấu với nhau. Cô có thể cảm thấy sự phẫn nộ cuộn cuộn khỏi người anh như sóng.

“Mày biết lúc này chúng tao đang là thế mạnh. Và mày biết lời thề của tao sẽ thôi miên tao thả ả ta ra.”

Cô đã thấy Wroth phân tích tình hình, và cô đang thấy khoảnh khắc chính xác mà anh đưa ra lựa chọn của mình. Một cỗ bình tĩnh như trào qua người anh.

“Mạng của ả ta hay của mày.”

Một cái gật chắc nịch. “Được thôi.” Không chần chừ. “Coi như được đi.”

“Trò bắt cóc và thả người?” Myst giều cợt nhìn Ivo trong lúc hấn và băng đảng của hấn trace cùng với cô vào trong bóng râm để sẵn sàng đón bình minh. Những giọng hót của chim chóc đã bắt đầu. “Mày giỡn với tao hả?” Với Wroth, cô nói, “Anh sẵn sàng để thành tro tàn lắm hả?”

Ánh mặt trời chạm vào đầu ngọn cây, hạ xuống từng cm từng cm một giây vò. Anh đứng vững chắc và thật dũng cảm, như thể anh thấy tự hào khi có thể trao đổi mạng sống của mình cho cô.

Ngọn gió thoảng ban mai thổi tóc anh khỏi khuôn mặt. Đôi mắt của anh dính chặt lấy cô.

Ánh sáng mặt trời chỉ cách anh còn vài cm, gần như chạm đến đám rong rêu trên cây sồi đang làm lung lay móng của những lăng mộ. Lúc này cô cảm thấy sự phẫn nộ như cô chưa bao giờ được biết. “Wroth, đừng có ngu.”

Trong một giọng trầm và bình ổn, anh nói, “Anh yêu em, Myst.”

Tình cảm bùng nổ trong ngực cô để trả lời câu nói của anh. Đúng, anh đã đối xử bất công với cô, và đúng, anh là một con ma cà rồng, nhưng ...

Ánh sáng hắt vào anh. Anh còn không nhắm mắt lại để chống ánh sáng chói đến nỗi còn làm ch omat18 cô đau.

Và cô biết rằng làm thế là vì anh muốn nhìn thấy cô lâu hơn một chút.

Nhanh thôi, cường độ của mặt trời quá lớn; anh quỳ sụp xuống, đôi tya anh co chặt lại trong đau đớn. Anh mở mắt mình một lần nữa. Lóe sáng, không che dấu. Ánh nhìn cuối cùng.

Anh ấy sẽ chết.

Họ luôn luôn chết.

Chỉ ... biến mất.

“Không.” Nói từ ngữ đó ra ngoài như là đánh âm vào một ngọn núi để giải thoát cho một trận lở tuyết. Một người bất tử như anh không cần phải chết. Anh có thể sống với cô. “Không, không, không.”

“Milaya, đừng vùng vẫy nữa,” anh nghiêng ra. “Đã lỡ rồi.”

Con demon đang giữ lấy cô như những miếng thịt tanh rữa. Bằng đảng ma cà rồng hèn nhát đó cười khinh cái chết của Wroth trong khi anh vĩ đại hơn bọn chúng rất nhiều. Sao chúng dám?

Cô đã đợi hàng thiên niên kỉ để yêu – cô đã đợi anh – và họ dám lấy anh từ cô. Từ Myst the Coveted. Cô hét lên một tiếng dài và to với thanh âm rít mà khiến loài của cô nổi tiếng. Thanh âm mà dự báo cái chết. Con demon nguyên rủa và cố gắng bẻ cổ cô, nhưng cơ của cô đã được đặt trong tư thế hoàn hảo để tránh nó.

Wroth giãy người về hướng cô, cố gắng đến bên cô ngay cả trong lúc anh bị đốt cháy từ bên trong. Chiến đấu để bảo vệ cô trong lúc anh chết.

Anh là của cô.

Cô giải phóng cánh tay của mình và nâng chúng lên. Tia sét nảy vào trong bàn tay của cô và luồn trong thân thể cô. Rằng họ dám ...

Hai tên đang giữ cô bị đánh tung ra ngoài, tiếng sấm nổ rền nổ tung từ bên trong chúng. Bàn tay cô phóng xuống để chụp lấy thanh kiếm của một tên trong lúc hấn văng ra ngoài ánh sáng.

Cô tấn công, chặt chém và cào cấu những tên khác trong khi món quà tia sét trực tiếp quý hiếm từ những vị đang ngủ đổ đầy sức mạnh vào trong cô. Cô hạ gục qua quân số chúng, nao núng một chút còn không có khi cánh tay cô bị gãy và một chuôi kiếm đánh nứt xương gò má của cô. Đừng nhìn bằng con mắt đó, đổi tay đi. Cô chém một đường thẳng xuyên tới Ivo, kẻ duy nhất còn sót.

“Và đây tôi nghĩ cô chỉ là đứa xinh đẹp mà thôi.” Với một cú khom người giễu cợt, tên nhát gan đó trace đi.

Cánh tay bị vỡ tan, gương mặt bị đánh nhão nhoẹt ra, cô bay đến bên Wroth. Cô cố gắng vô ích che chắn cho thân thể của anh, kéo lê anh vào trong bóng mát ngay cả khi cô đang cắn mở cổ tay của mình cho anh uống. Anh đang bất tỉnh, thân thể của anh vụn vụn trong đau đớn, làn da của anh nhìn như dung nham đang cháy bên trong anh.

“Dường như chúng ta đã lỡ buổi tiệc rồi,” Regin nói trong lúc cậu ấy cùng Cara dạo bước đến hướng Myst. “Sao Myst lại được giết hết bọn ma cà rồng vậy chứ? Không. Thật mà. Chuyển này lẽ ra chỉ có ghouls mà thôi.”

“Myst, cậu đang làm cái gì vậy? Bọn tớ nghe tiếng hét của cậu và tưởng có chuyện gì quan trọng lắm,” Cara nói. Cậu ấy phất một cánh tay thờ ơ về hướng thân hình đang quằn quại của Wroth, rõ ràng không thể nào hiểu được tại sao Myst đang kéo lê anh với một tay trong lúc dây cổ tay đang bị cắt của cô vào trong đôi môi anh. “Sinh vật đó chết. Bỏ hẳn đi.”

Regin thêm vào, “Oh, Freya của tôi, Myst. Hẳn ta là một con ma cà rồng. Để cho hăn bị nướng chín đi.”

Myst rít một tiếng và tát răng về hướng hai chị em cô. Rồi cô hét lên hai tiếng cô chưa bao giờ thốt ra suốt cuộc đời mình –

“Giúp tớ.”

VỊ TƯ LỆNH MONG MUỐN VĨNH HẰNG

Kresley Cole
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Wroth thức dậy, phát hiện ngực mình đã ẩm ướt.

Mái tóc như lụa của cô trải dài trên cánh tay anh. Khi anh mở mắt, anh nhận ra cô đang khóc trên người anh. Không thể nào. “Myst?” giọng anh thô ráp.

Đầu cô ngẩng phắt lên và cô cho anh một nụ cười ướt át nhanh chóng nhạt đi. Cô tát anh, một cái tát mạnh, kêu cái bốp. Sau đó cô nhảy lên người anh, rúc vào trong anh, siết chặt anh, như thể cô không thể nào lại gần anh đủ, như thể cô muốn chui vào trong người anh.

“Anh đừng hòng mà làm cái chuyện ngu xuẩn như thế một lần nữa.” Cô đập vào trong ngực anh, nơi anh ngạc nhiên thấy rằng đã lạnh lặn hết rồi.

Anh vươn và căng gân cốt từ đầu đến cuối. Anh có nhiều chỗ bị băng bó, nhưng anh có đầy đủ hết tứ chi. Tốt đó chứ. Bây giờ nếu anh chỉ có thể làm cho vợ anh ngưng đánh mình. “Nếu em không ngừng, milaya, chúng ta sẽ có chuyện để nói đó.”

Cho nên cô đổi phắt qua việc hôn anh một lần nữa với những lời thì thầm trong lỗ tai anh và những giọt nước mắt rơi trên mặt anh, mỗi giọt như một món quà. “Anh bất tỉnh năm đêm rồi. Và anh con mẹ nó không chịu thức dậy.”

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Trong Val Hall.”

Anh cứng người.

“Không, anh an toàn mà.” Cô ngửa người ra và nhướn một bên mày. “Anh thật sự nghĩ rằng em sẽ để cho chị em của em vồ vào anh như ruồi với xác phân hủy à?”

Anh co rúm người khi nghĩ về hình ảnh đó. “Háo hức gặp họ quá đi. Làm sao mà em thoát được vậy?”

“Ivo đã trace đi, nhưng Cara với Regin đang theo đuôi hẳn.”

“Anh chỉ mừng là anh có ở đó để cứu em,” Wroth nói nghiêm túc, khiến cho cô cười toe toét. “Em có giết con demon bị biến đổi không?”

“Tia sét và em làm đấy.”

Anh đã nhớ được lúc đó. Cô đã bị trực tiếp đánh trúng, mái tóc cô tung bay, đôi mắt màu bạc, cảnh tượng kinh diễm nhất mà anh đã từng chứng kiến. “Anh nhìn thấy em bị sét đánh.” Giọng của anh trầm xuống. “Em đã cười.”

“Cảm giác tốt lắm. Rất hiếm khi mà lại có được một cú đánh trực tiếp như vậy – “

Bên ngoài, thứ gì đó, một tên đàn ông nào đó, hú trong cơn thịnh nộ. Wroth căng người, chuẩn bị trace cô đi.

“Oh, đừng có lo. Lại một ngày điên khùng nữa ở viên trang đó mà.” Cô phớt đi sự lo lắng của anh. “Một con Lykae bắt cóc đi Emmaline bé nhỏ và mang con bé về bên Scotland – nghĩ rằng con bé là hoàng hậu người sói của hẳn hay sao đó.”

“Hoàng hậu của người sói?”

“Uh-huh. Cho nên Lucia bầy em trai của tên Lykae đó để làm con tin, nhưng rõ ràng là hẳn ta không hợp tác tí nào. Sao đi nữa, nếu anh biết được Emmaline anh sẽ thấy cái ý tưởng đó mắc cười đến cỡ nào. Con bé thậm chí còn sợ chính bóng của mình, chứ nói gì đến ... khẩu vị của một con Lykae gặm rú.”

Anh chắc sẽ phải hỏi cô về vấn đề đó sau. “Con bé là đứa người lai – đứa mà là nửa ma cà rồng.” Khi đôi lông mày của cô cau lại anh hấp tấp trấn an cô, “Anh sẽ không bao giờ nói cho Kristoff về con bé, nhưng anh nghi ngờ rằng Ivo đang lúng lúng con bé.”

“Bọn họ biết. Bọn họ đã gửi đi một nhóm để cứu con bé về, và một khi họ đã mang về được con bé, nó sẽ an toàn ở đây. Bọn vong hồn sẽ ngăn cản bất cứ sự đe dọa nào.” Một con đang cười sảng sặc bay ngang qua cửa sổ ngay lúc đó để nhấn mạnh khẳng định của cô.

Anh nhướn mày lên và khi cô cười toe toét, anh ôm khuôn mặt cô với bàn tay đang bị băng bó. “Anh yêu em.”

“Em biết.”

“Em có thể ... Em có thể nào cũng cảm thấy như vậy được không? Trước khi em trả lời, anh muốn cho em biết những lời anh nói là thật lòng. Anh rất xin lỗi vì đã ép buộc em ở lại và mất đi lí trí của mình. Anh sẽ mãi mãi thấy xấu hổ bởi những hành động của mình.”

“Wroth, em muốn ở với anh chỉ sau, oh – chắc khoảng có một ngày! Em đã định chơi anh một ván, nhưng nhận ra khá sớm rằng em đang rơi vào lưới tình với anh.”

Anh không phải là nghe sai lời cô nói chứ. Đúng, cô thấy bực mình bởi thương thế của anh, nhưng điều đó không có nghĩa rằng cô yêu anh. “Em

đang nói là em cũng yêu anh?”

Cô cắn cắn môi và gật đầu. “Anh biết không, em lúc nào cũng đã động lòng với anh.”

Khi anh cau mày, cô nói, “Em từng thích thú khi nghe những chiến tích của anh. Và rất buồn khi chúng em nghe được rằng anh đã chết. Rồi khi mà trực tiếp gặp anh?” Cô đỏ mặt một chút. “Em nhận ra rằng anh còn vượt qua hình tượng trong tưởng tượng của em.”

Anh bị bối rối khi nghe những lời này từ cô vợ mạnh mẽ, đẹp tuyệt trần của mình. Trong một giọng trầm trầm, anh thốt ra một câu nói bốt, “Điều đó từ em khiến cho sự tự mãn của anh tăng thêm một bậc đấy.”

Đôi môi cô cong lên. “Trong nhiều sự kiện, gồm có món quà được sét đánh trực tiếp hiểm hoi, và sự thật rằng anh là người đàn ông duy nhất có thể giải phóng em khỏi sợi dây, và sự thật rằng anh thật là con mẹ nó sẵn sàng để trao đổi mạng mình cho em – dù cho anh nhớ đó, nếu anh còn dám thử chuyện đó một lần nữa, em sẽ giết anh – đã thuyết phục được em là chúng ta nên ở bên nhau.”

“Mãi mãi là như vậy, Myst. Anh sẽ cứ dễ dàng mà làm vậy.” Khi cô chuẩn bị phản đối, anh hỏi, “Còn gia đình em thì sao? Anh sẵn sàng cố gắng nếu họ cũng thế.”

“Bởi vì tất cả những lí do mà em vừa mới kể, một vài người chị em đã quyết định họ sẽ cố gắng vượt qua được sự kinh tởm đối với anh.”

Anh nhăn mặt. “Suy nghĩ của họ cũng thật thoáng nhì.”

“Tuy nhiên họ không muốn vướng víu gì đến Kristoff hay bất cứ ai trong tổ chức của bọn anh. Anh là ngoại lệ bởi vì họ cảm giác như họ biết anh khi anh còn là con người và vì những chuyện đã xảy ra giữa chúng ta.

Nhưng nếu, giả như, em trai của em xuất hiện ở đây, họ sẽ ... nó sẽ ... không tốt đâu.”

“Anh hiểu.”

“Nếu anh có thể tạo ra sự nỗ lực thực lòng, em tin rằng họ sẽ dần dần chấp nhận anh thôi.”

Anh muốn rõ ràng trong chuyện này. “Chấp nhận em là vợ của anh và anh là chồng của em?” Anh muốn tất cả từ cô. Không chỉ một vài thập kỉ. Anh muốn vĩnh hằng. Và nếu mà tâm trạng rộng rãi này của cô cứ tiếp tục ...

Cô gật đầu, một nụ cười đùa giỡn trên đôi môi hồng của cô. “Anh nhớ nha, chúng ta còn rất nhiều chuyện phải loay hoay làm. Gia đình và thành phần của chúng ta, và ai sẽ chiếm được remote, còn có chi tiêu trong gia đình nữa – bởi vì Blachmount thật sự thật sự cần TLC và cột thu lôi ... Nhưng em chắc là phải sở hữu anh thôi, bởi vì em đã lỡ sở hữu nhẫn đính hôn của mình rồi.”

Anh cười toét cả miệng. “Thích, đúng không?”

“Em không thể nào rời mắt khỏi nó,” cô nói với một nụ cười lạnh.

Anh ôm cô trong vòng tay mình và kéo cô lại gần, biết rằng cô khát khao được bao quanh trong vòng tay chặt chẽ và an toàn của anh cũng nhiều như anh cần thân thể cô mềm mại và tinh tưởng trong nó. “Anh dường như không thể nào tin được chuyện này. Ngay cả sau tất cả mọi thứ?” Nếu cô có thể cho anh một cơ hội khác, Wroth nghĩ họ cùng nhau làm bất cứ thứ gì.

“Phải, nhưng ...” Cô vuốt ve móng vuốt mượt mà của cô xuống cánh tay anh. “Anh sẽ phải dùng cả vĩnh hằng để bù đắp cho em.”

Anh thả cô ra để nâng bản thân mình trên cô, ôm gáy của cô. Ánh nhìn của anh lướt qua gương mặt của cô, rồi chạm vào đôi mắt của vợ anh trong lúc cô mỉm cười nhìn anh. Cảm nhận được một tình yêu mạnh mẽ đến nỗi nó khiến anh đau, làm cho giọng của anh rã rời với sức của nó, anh nói thô ráp, “Milaya, được thôi.”